AUTOARE BESTSELLER
NEW YORK TIMES

COLLEEN HOOVER

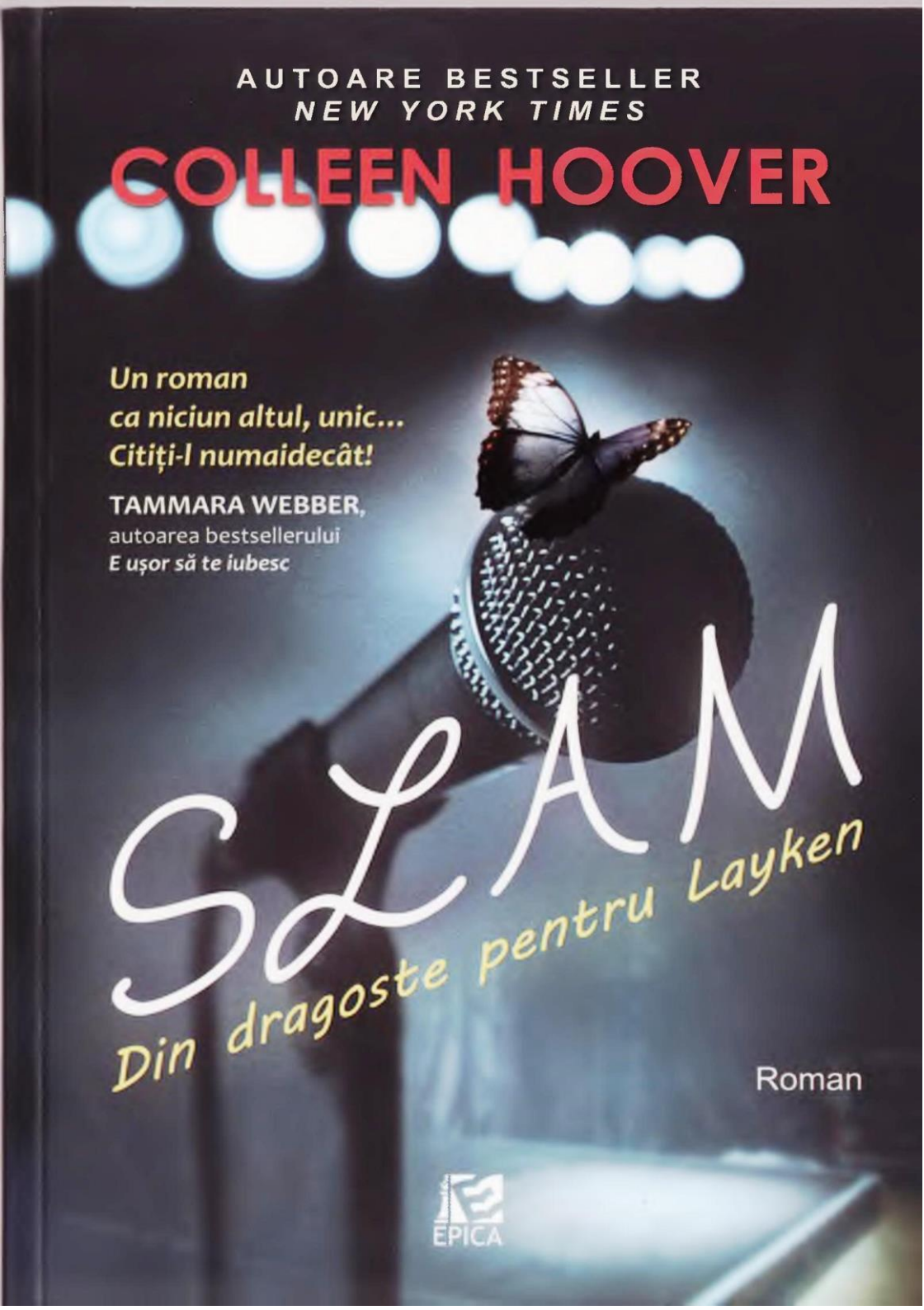

Un roman ca niciun altul, unic... Citiți-l numaidecât!

TAMMARA WEBBER,
autoarea bestsellerului
E ușor să te iubesc

SLAM

Din dragoste pentru Layken

Roman

EPICA

PARTEA ÎNTÂI

1

… I'm as nowhere as I can be,
Could you add some somewhere to me?

– THE AVETT BROTHERS, SAUNA

Încarc împreună cu Kel ultimele două cutii în camioneta U-Haul[1]. Închid uşa şi trag zăvorul peste optsprezece ani de amintiri, toate incluzându-l pe tata.

Au trecut şase luni de când s-a stins. Suficient de mult timp încât fratele meu de nouă ani, Kel, să nu mai plângă de fiecare dată când vorbim despre el, dar destul de recent cât să ne confruntăm cu greutăţile financiare care apar într-o familie cu un singur părinte. O familie care nu-şi mai permite să rămână în Texas, singurul cămin pe care l-a avut vreodată.

– Lake[2], nu mai gândi aşa negativ, spune mama, întinzându-mi cheile casei. Cred c-o să iubeşti statul Michigan.

Nu-mi foloseşte niciodată numele întreg. Ea şi tata s-au contrazis timp de nouă luni în legătură cu numele pe care aveau să mi-l dea. Ei îi plăcea numele Layla, după o melodie a lui Eric Clapton. Lui tata îi plăcea numele Kennedy, după un Kennedy.

– Nu contează care Kennedy, spunea el. Îi iubesc pe toţi!

Aveam aproape trei zile când spitalul i-a forţat, într-un final, să se decidă. Au hotărât să ia primele trei litere din ambele nume şi să-mi spună Layken, dar niciunul dintre ei nu m-a strigat vreodată aşa.

Îi imit tonul mamei.

– Mamă, nu mai gândi aşa pozitiv! O să urăsc statul Michigan.

[1] Firmă care închiriază maşini mari, folosite la mutat.
[2] Numele ei de alint înseamnă *lac*.

Mama a avut întotdeauna abilitatea de a ţine o întreagă morală dintr-o singură privire. Îmi încasez privirea.

Urc treptele şi intru în casă pentru turul final, înainte de a încuia uşa pentru ultima oară. Toate camerele sunt înfiorător de goale. Nu mi se pare că străbat aceeaşi casă în care am locuit încă din ziua în care m-am născut. În ultimele şase luni am trecut printr-un vârtej de sentimente, toate neplăcute. Ştiu că era imposibil să rămânem aici. Dar mă aşteptam ca schimbarea să aibă loc după sfârşitul clasei a douăsprezecea.

Zăbovind în fosta noastră bucătărie, zăresc o agrafă de păr din plastic mov sub dulap, în locul unde, cândva, era frigiderul. O ridic şi şterg praful de pe ea, mângâind-o cu degetele.

– O să crească la loc, a spus tata.

Aveam cinci ani, iar mama îşi lăsase foarfecele de tuns pe dulapul din baie. Aparent, am făcut ceea ce fac mulţi copii la vârsta aia. Mi-am tăiat singură părul.

– Mami o să fie foarte supărată pe mine, am plâns eu.

Am crezut că odată tăiat avea să crească înapoi imediat şi că nimeni nu avea să observe. Tăiasem o şuviţă destul de groasă şi am stat în faţa oglinzii probabil vreo oră, aşteptând ca părul să-mi crească la loc. Apoi am adunat fâşiile drepte, castanii, de pe podea şi le-am ţinut în mână, căutând o modalitate de a le prinde la loc, în timp ce mă podidea plânsul.

Când tata a intrat în baie şi a văzut ce făcusem, pur şi simplu a râs, m-a ridicat în braţe şi m-a aşezat pe dulap.

– Lake, mami nici nu va observa, mi-a promis el, luând ceva din dulapul de sus. Uite, am chiar aici un pic de magie.

A deschis palma, arătându-mi agrafa mov.

– Cât timp porţi asta în păr, mami nu va şti.

Mi-a aranjat şuviţele de păr şi le-a prins cu agrafa. Apoi m-a întors cu faţa spre oglindă.

– Vezi? Ca nouă!

Priveam reflexiile noastre în oglindă şi mă simţeam cea mai norocoasă fetiţă din lume. Nu mai cunoşteam alţi tătici care să aibă agrafe magice.

Am purtat agrafa aia în fiecare zi, timp de două luni, iar mama nu mi-a spus nimic niciodată.

Acum, că mă gândesc, îmi dau seama că probabil tata îi spusese ce făcusem. Dar, la cinci ani, credeam în magia lui.

Semăn mai mult cu mama decât cu el. Suntem amândouă de înălţime medie. După două sarcini, ea nu prea mai încape în blugii mei, dar putem să împrumutăm una de la alta orice altceva. Amândouă avem păr castaniu, care, în funcţie de vreme, este fie drept, fie ondulat. Ochii ei sunt de un verde mai închis decât ai mei, deşi s-ar putea ca tenul mai palid să-i scoată doar mai mult în evidenţă.

Totuşi, semăn cu tata în privinţa tuturor lucrurilor care contează. Am acelaşi simţ al umorului sec, aceeaşi personalitate, aceeaşi dragoste pentru muzică, acelaşi râset. Kel e cu totul altă poveste. Cu părul blond închis şi trăsături blânde, el seamănă fizic cu tata. Deşi e micuţ pentru un copil de nouă ani, compensează prin personalitate ceea ce-i lipseşte din înălţime.

Mă duc la chiuvetă, deschid robinetul şi frec cu degetul cei treisprezece ani de murdărie adunaţi pe agrafa de păr. Kel intră cu spatele în bucătărie exact când îmi şterg mâinile de blugi. E un copil ciudat, dar îl iubesc foarte mult. Are un joc care-i place şi pe care-l numeşte *ziua înapoi*, în care petrece mai tot timpul mergând cu spatele peste tot, rostind invers cuvintele în propoziţie şi chiar cerând întâi desertul când ne aşezăm la masă. Cu o diferenţă de vârstă atât de mare între noi şi niciun alt copil în familie, cred că şi-a găsit o metodă de a se distra singur.

– Grăbeşti te să zice mama, Layken! spune el, invers.

Pun agrafa de păr în buzunarul pantalonilor şi ies, încuind uşa casei pentru ultima oară.

* * *

În următoarele câteva zile, eu şi mama conducem alternativ Jeepul meu şi maşina U-Haul, oprindu-ne numai de două ori să dormim la hotel. Kel face cu schimbul între mine şi mama, mergând ultima zi cu mine, în U-Haul. Terminăm ultimele nouă ore de drum noaptea, fără să pierdem timpul, doar cu o scurtă pauză. Pe măsură ce ne apropiem de noul nostru oraş, Ypsilanti, analizez împrejurimile şi conştientizez că, deşi e septembrie, radiatorul maşinii e pornit. Cu siguranţă voi avea nevoie de o garderobă nouă.

Când virez pentru ultima dată la dreapta, pe strada noastră, GPS-ul mă informează că *am ajuns la destinaţie*.

La destinaţie, râd în sinea mea. Aparatul ăsta nu ştie nimic.

Fundătura nu e foarte lungă, cu aproximativ opt case de cărămidă pe fiecare parte a străzii. Văd un teren de baschet într-una dintre parcări, ceea ce-mi dă speranţa că poate Kel va găsi cu cine să se joace. Sincer, pare un cartier decent. Gazonul e tuns, trotuarele sunt curate, dar e prea mult beton. Mult prea mult beton. Deja îmi lipseşte casa mea.

Noul proprietar ne-a trimis nişte poze, aşa că îmi dau seama imediat care e casa noastră. Este mică, extrem de mică. În Texas aveam o casă în stil fermă care se întindea pe câţiva acri de teren. Pe minuscula întindere din jurul acestei case aproape că nu se găseşte nimic altceva în afară de beton şi de pitici de grădină. Uşa de la intrare se deschide şi văd un bărbat în vârstă, care presupun că e proprietarul nostru, ieşind şi făcându-ne din mână.

Depăşesc curtea cu vreo cincizeci de metri ca să pot intra cu spatele pe alee şi să ajung cu platforma maşinii U-Haul în faţa uşii de la intrare. Înainte să schimb în marşarier, îl trezesc pe Kel. Doarme de când eram în Indiana.

– Kel, trezeşte-te, îi şoptesc. Am ajuns la destinaţie.

Îşi întinde picioarele şi cască, apoi îşi sprijină fruntea de geam ca să arunce o privire spre noua noastră casă.

– Hei! E un copil în curte! spune Kel. Crezi că stă şi el în casa noastră?

– Bine-ar fi să nu, îi răspund. Dar probabil e un vecin. Dă-te jos şi fă cunoştinţă cu el cât parchez eu.

După ce parchez maşina cu succes, pun schimbătorul în viteză, cobor geamurile şi opresc motorul. Mama parchează Jeepul lângă mine şi o urmăresc dându-se jos şi salutându-l pe proprietar. Mă cufund în scaun câţiva centimetri şi îmi ridic piciorul pe bord, privind cum Kel şi noul lui prieten se luptă în stradă cu săbii imaginare. Îl invidiez. Sunt geloasă pe el pentru că poate să accepte mutarea atât de uşor, iar eu rămân copilul supărat, amărât.

A fost şi el destul de trist când a auzit că mama voia să ne mutăm, mai mult pentru că era în mijlocul sezonului la Liga Mică. Avea prieteni cărora urma să le simtă lipsa, dar, la nouă ani, prietenul tău cel mai bun e, de obicei, imaginar şi transatlantic. Mama l-a liniştit cu uşurinţă, promiţându-i că-l va lăsa să se înscrie la hockey, ceea ce îşi dorea foarte mult. Era un sport greu de practicat în sudul rural al Texasului. Cu o asemenea promisiune a devenit mai optimist, dacă nu chiar încântat, în privinţa statului Michigan.

Înţeleg de ce a trebuit să ne mutăm. Tata câştiga bine, era manager la un magazin de vopsele. Când era nevoie, mama lucra cu ora ca asistentă, dar mai mult avea grijă de casă şi de noi. Cam la o lună după moartea lui, a reuşit să-şi găsească o slujbă cu normă întreagă. Se vedea cât de mult a afectat-o pierderea lui, la care s-a mai adăugat şi noua responsabilitate de a fi capul familiei.

Într-o seară, la cină, ne-a explicat că nu avea un venit suficient de mare încât să poată plăti în continuare toate facturile şi ipoteca. Ne-a spus că a găsit o slujbă mai bine plătită, dar că trebuia să ne mutăm. Vechea ei prietenă din liceu, Brenda, îi oferise un post.

Crescuseră împreună în oraşul ei natal, Ypsilanti, chiar lângă Detroit. Salariul era mult mai mare decât orice găsise ea în Texas, aşa că nu-i rămânea decât să accepte. Nu o învinuiesc pentru mutare. Bunicii mei au murit şi nu mai are pe nimeni care s-o ajute. Înţeleg de ce a trebuit să facem asta, dar a înţelege o situaţie nu o face întotdeauna mai uşor de acceptat.

– Layken, eşti moartă! strigă Kel prin geamul deschis, înfigându-mi sabia imaginară în gât.

Aşteaptă să mă prăbuşesc, dar eu doar îmi dau ochii peste cap.

– Te-am înjunghiat. Trebuia să mori! zice el.

– Crede-mă, sunt deja moartă, mormăi eu, deschizând portiera şi ieşind din maşină.

Cu umerii căzuţi, Kel priveşte în pământ, sabia imaginară atârnându-i pe lângă corp. Noul lui prieten stă în spatele lui, cu o înfăţişare la fel de învinsă, făcându-mă să regret imediat că le-am transmis starea mea proastă.

– Sunt deja moartă, spun cu o voce ca de monstru, pentru că sunt un zombi!

Întind braţele în faţă, îmi las capul într-o parte, scot un sunet ca un gâlgâit, iar ei încep să ţipe.

– Creier! mormăi, mergând mecanic după ei în jurul camionetei. Creier!

Cotesc încet în faţa maşinii, cu mâinile întinse în faţă şi văd pe cineva apucându-i pe fratele meu şi pe noul lui prieten de gulerele hainelor.

– V-am prins! strigă străinul înşfăcând cei doi copii.

Pare cu vreo doi ani mai mare decât mine şi e mult mai înalt. Majoritatea fetelor l-ar descrie ca fiind *sexy*, însă eu nu sunt ca ele. Copiii se zbat, iar muşchii lui se încordează sub tricou, încercând să-i ţină pe loc.

Spre deosebire de mine şi de Kel, despre cei doi se poate spune clar că sunt fraţi. În afară de diferenţa mare de vârstă, sunt identici.

Au amândoi acelaşi ten creol, acelaşi păr negru tăciune, chiar şi aceeaşi frizură. El râde, Kel îi scapă şi începe să-l lovească cu *sabia*. Se uită la mine şi strigă *Ajutor*, iar eu realizez că am rămas înţepenită în poziţia de zombi.

Primul meu instinct e să o şterg înapoi în U-Haul şi să stau ascunsă la podea pentru tot restul vieţii. În loc să fac asta, strig încă o dată *Creier* şi mă năpustesc peste ei, prefăcându-mă că-l muşc de creştetul capului pe băiatul mai mic. Apoi îi prind pe amândoi şi îi gâdil până se prăbuşesc râzând pe asfaltul de pe alee.

Când mă ridic, fratele mai mare îmi întinde mâna.

– Salut! Eu sunt Will. Noi locuim vizavi, spune, arătând cu degetul spre casa aflată chiar peste drum de a noastră.

Îi întind şi eu mâna.

– Eu sunt Layken. Se pare că locuiesc aici, zic şi privesc spre casa din spatele meu.

Zâmbeşte. Strângerea noastră de mână se prelungeşte şi niciunul dintre noi nu spune nimic. Urăsc momentele incomode.

– Ei bine, bun venit în Ypsilanti, rupe el tăcerea.

Apoi îşi retrage mâna dintr-a mea şi o vâră în buzunarul jachetei.

– De unde veniţi?

– Texas? îi răspund.

Nu ştiu de ce finalul răspunsului meu a sunat ca o întrebare. Nici măcar nu ştiu de ce stau să analizez faptul că a sunat ca o întrebare. Habar n-am de ce analizez motivul pentru care analizez Mint ameţită. Cred că-i din cauza lipsei de somn acumulate în ultimele trei zile.

– Texas, hm? zice el.

Se leagănă pe călcâie. Eu nu-i răspund, iar momentul incomod se intensifică. Se uită la fratele lui şi se apleacă, apucându-l de glezne.

– Trebuie să-l duc pe puşti la şcoală, îmi spune şi-l urcă pe umerii lui. Se aşteaptă un front de aer rece în seara asta. Ar trebui să încercaţi să despachetaţi azi cât de mult puteţi. Vremea rea o să ţină

câteva zile, aşa că, dacă aveţi nevoie de ajutor la descărcat după-amiază, anunţaţi-mă. Vom fi acasă pe la patru.

– Sigur, mulţumim, îi spun.

Se îndepărtează amândoi, iar eu încă îi urmăresc cu privirea când Kel mă înjunghie în spate. Cad în genunchi, mă prind cu mâinile de stomac aplecându-mă în faţă şi Kel se urcă peste mine ca să-mi curme suferinţa. Mă uit din nou spre partea cealaltă a străzii şi-l surprind pe Will privindu-ne. Îi închide portiera fratelui său, se urcă la volan şi ne face cu mâna.

* * *

Ne ia aproape toată ziua să descărcăm cutiile şi mobila. Proprietarul ne ajută să cărăm obiectele mai mari, pe care nu le putem ridica doar eu cu mama. Suntem prea obosite ca să mai scoatem şi cutiile din Jeep, aşa că ne hotărâm să le lăsăm pe mâine. Sunt un pic dezamăgită când camioneta e, în sfârşit, goală; nu mai am nicio scuză să apelez la ajutorul lui Will.

Imediat ce patul din camera mea e asamblat, îmi iau din hol cutiile însemnate cu numele meu. Le-am despachetat aproape pe toate şi mi-am făcut patul, când observ cum mobila din dormitor aruncă umbre pe pereţi. Mă uit pe fereastră şi-mi dau seama că e deja apusul. Ori zilele sunt mult mai scurte aici, ori am pierdut eu noţiunea timpului?

Îi găsesc pe mama şi Kel în bucătărie, aranjând vesela în dulapuri. Mă aşez pe unul dintre cele şase scaune de la bar, care ţine loc şi de masă de sufragerie, din lipsa unei sufragerii adevărate. Nu-i mai nimic de capul casei ăsteia. De la uşă e un mic antreu, urmat de camera de zi. Camera de zi e separată de bucătărie numai printr-un mic hol în stânga şi de o fereastră în dreapta, iar mocheta bej de pe jos se continuă cu parchet, care se întinde în tot restul casei.

– Totul e atât de curat aici, spune mama, continuând să aşeze vasele. N-am văzut nicio insectă.

Texasul are mai multe insecte decât fire de iarbă. Dacă nu prinzi muşte, atunci omori viespi.

– Cred că-i un punct în plus pentru Michigan, îi răspund.

Deschid o cutie de pizza şi-i studiez conţinutul.

– Un punct în plus?

Se apleacă peste bar, apoi ia o bucată de pepperoni şi o bagă în gură, în timp ce îmi face cu ochiul.

– Mă aşteptam ca treaba asta să valoreze cel puţin două puncte.

Mă prefac că nu pricep ce vrea să zică.

– Te-am văzut azi-dimineaţă, când vorbeai cu băiatul ăla, spune ea, zâmbind.

– Mamă, te rog, îi răspund, folosind doza maximă de nonşalanţă cu care aş putea scăpa uşor. Nimic surprinzător în faptul că Texasul nu e singurul stat din lume pe teritoriul căruia domiciliază specia masculină.

Mă duc la frigider şi-mi iau o cutie de suc.

– Ce înseamnă domcliază? întreabă Kel.

– Domiciliază, îl corectez. Înseamnă ocupă, este stabilit, şade, stă, pe scurt, locuieşte.

Cursurile de pregătire pentru admiterea la facultate dau rezultate.

– A, cam aşa cum noi domcliem în Ypsilanti? spune el.

– Domiciliem, îl corectez din nou.

Îmi termin felia de pizza şi mai beau o gură de suc.

– Eu sunt frântă. Mă duc la culcare.

– Vrei să spui că te duci să domiciliezi în dormitorul tău? spune Kel.

– Înveţi repede, piciule.

Mă aplec şi-l sărut pe creştetul capului, apoi mă retrag în dormitor.

Ce bine e să mă ghemuiesc sub pătură! Măcar patul e acelaşi, închid ochii şi încerc să-mi imaginez că sunt în vechea mea cameră.

Vechea şi călduroasa mea cameră. Pernele şi aşternutul sunt reci ca gheaţa, aşa că îmi trag pătura peste cap, să-mi conserv un pic de căldură. Notă personală: mâine dimineaţă, la prima oră, localizează termostatul.

* * *

Şi chiar asta vreau să fac de cum mă dau jos din pat şi ating cu picioarele goale podeaua bocnă. Scot un pulover din dulap şi-l îmbrac peste pijama, căutându-mi şosetele. Tentativă nereuşită. Merg în vârful degetelor pe coridor, încercând să nu trezesc toată casa şi chinuindu-mă, în acelaşi timp, să pun cât mai puţin picioarele pe parchetul rece. Când trec pe lângă camera lui Kel, îi văd papucii de casă cu Darth Vader aşezaţi pe podea. Mă strecor înăuntru şi mă încalţ cu ei, simţindu-mă, în sfârşit, uşurată când mă îndrept spre bucătărie.

Mă uit în jurul meu după ibricul de cafea, dar nu-l găsesc. Îmi amintesc că l-am împachetat în Jeep, ceea ce-i cam naşpa, pentru că Jeepul e parcat afară. Afară, la o temperatura absurd de scăzută.

Nu găsesc jachetele nicăieri. În zilele de septembrie din Texas rareori ai nevoie de jachetă. Împăcându-mă cu gândul că trebuie să dau o fugă până la Jeep, iau cheile. Deschid uşa de la intrare şi văd că un soi de substanţă albă acoperă toată curtea. Îmi trebuie câteva secunde ca să realizez ce este. Zăpadă? În septembrie? Mă aplec şi iau un pic în palmă, să o studiez. În Texas nu ninge foarte des, dar chiar şi când ninge, nu e genul ăsta de zăpadă. Zăpada din Texas arată mai mult ca nişte bucăţele minuscule de gheaţă. Zăpada din Michigan arată exact cum mi-am imaginat întotdeauna că este zăpada adevărată: pufoasă, moale şi rece. O arunc repede şi-mi şterg mâinile pe bluză, îndreptându-mă spre Jeep.

Dar nu ajung departe. În secunda în care papucii de casă cu Darth Vader iau contact cu asfaltul nins, privirea nu îmi mai este aţintită spre Jeepul din faţa mea. Sunt lată pe spate şi mă holbez la cerul

senin. Simt imediat durerea din umărul drept şi realizez că am aterizat pe ceva tare. Bag mâna şi scot de sub mine un pitic de grădină cu jumătate din pălăria roşie făcută ţăndări. Rânjeşte la mine. Gemând, ridic piticul cu braţul sănătos, pregătindu-mă să-l sparg de tot, când cineva mă opreşte.

– Nu-i o idee bună.

Recunosc imediat vocea lui Will. Timbrul lui e plăcut şi liniştitor, aşa cum era al tatei, dar, totodată, are şi o tentă autoritară. Îmi îndrept privirea şi-l văd venind spre mine.

– Eşti bine? râde el.

– Am să mă simt mult mai bine după ce fac praf tâmpenia asta, îi spun, încercând fără succes să mă ridic în picioare.

– N-ai vrea să faci asta: piticii aduc noroc, răspunde el, întinzându-mi mâna.

Îmi ia piticul şi îl aşază cu grijă pe iarba acoperită de zăpadă.

– Mda, îi zic, uitându-mă la rana de pe umăr, care, între timp, a format un cerc roşu-aprins pe mâneca puloverului. Adevărat noroc.

Când vede sângele de pe bluza mea, Will se opreşte din râs.

– O, Doamne! Îmi pare foarte rău. N-aş fi râs dac-aş fi ştiut că te-ai rănit.

Mă prinde de braţul sănătos şi mă ridică în picioare.

– Îţi trebuie un bandaj pentru aia.

– Habar n-am unde să caut unul acum, îi răspund, cu gândul la mormanele de cutii sigilate pe care le mai avem de despachetat.

– Trebuie să vii cu mine, avem noi câteva în bucătărie.

Îşi scoate haina, mi-o pune pe umeri şi mă ţine de braţ, conducându-mă peste stradă. Mă simt un pic ridicol aşa, asistată de el – pot să merg şi singură. Însă nu obiectez, sunt o ipocrită în faţa întregii mişcări feministe. Am ajuns să fiu domniţa aflată la ananghie.

Mă dezbrac de haina lui şi o aşez pe spătarul canapelei, apoi îl urmez în bucătărie. Înăuntru e întuneric, deci presupun că toată

lumea încă doarme. Casa lui e mai spaţioasă decât a noastră. Planul parterului este asemănător, dar sufrageria e cu vreun metru mai mare. Un bovindou, cu băncuţă şi perne mari, priveşte spre curtea din spate.

Câteva fotografii de familie atârnă de-a lungul peretelui opus bucătăriei. Cele mai multe sunt cu Will şi cu fratele lui mai mic, iar în câteva apar şi părinţii lor. Mă apropii să le văd mai bine, în vreme ce Will îmi caută un bandaj. Cred că au moştenit genele tatălui lor. Într-una din poze, probabil cea mai recentă, dar tot pare a fi făcută acum câţiva ani, tatăl are braţele petrecute în jurul celor doi băieţi şi-i strânge pe amândoi pentru un instantaneu. Părul lui negru tăciune e presărat cu fire albe şi o mustaţă neagră, groasă, îi accentuează zâmbetul. Trăsăturile îi sunt identice cu ale lui Will. Amândoi au ochi zâmbitori şi îşi arată dinţii de un alb perfect atunci când râd.

Mama lui Will e fermecătoare. Are părul lung, blond şi, cel puţin în poze, pare înaltă. Nu zăresc nicio trăsătură fizică de-a ei care să se fi transmis băieţilor, dar poate că Will i-a moştenit personalitatea. Toate fotografiile de pe perete subliniază o mare diferenţă între casele noastre: a lor este un cămin.

Intru în bucătărie şi mă aşez la bar.

– Trebuie curăţată înainte s-o bandajăm, spune el, suflecându-şi mânecile şi deschizând robinetul.

Poartă o cămaşă de un galben pal, uşor transparentă în lumina din bucătărie, lăsând să se vadă un pic din conturul maieului. Are umerii laţi, iar mânecile i se aşază lejer pe muşchii braţelor. Atinge cu creştetul capului dulapul de deasupra, aşa că pot estima, pe baza asemănărilor dintre bucătăriile noastre, că e cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt ca mine. Mă uit fix la modelul de pe cravata lui, pe care şi-a dat-o peste umăr ca să n-o ude, când opreşte apa şi se întoarce la bar. Cu faţa dogorind, îi iau şervetul ud din mână, nefiind foarte mândră de câtă atenţie acord fizicului său.

– E în regulă, îi spun, lăsându-mi gulerul în jos, peste umăr. Mă descurc.

Desface un bandaj în timp ce eu şterg sângele de pe rană.

– Aşadar, ce făceai afară, în pijamale, la ora şapte dimineaţa? întreabă el. Mai aveţi de descărcat?

Clatin din cap a negare şi arunc şerveţelul la gunoi.

– Cafea.

– Aaa, să înţeleg că nu eşti o persoană matinală.

Will o spune mai mult ca o constatare, nu ca o întrebare.

Apropiindu-se să-mi lipească pansamentul pe umăr, îi simt respiraţia pe gât. Îmi frec braţele ca să ascund fiorii ce se strecoară în sus pe ele. Mi-l aşază, apoi îl bate uşor.

– Gata. Ca nouă.

– Mersi. Şi sunt o persoană matinală, îi răspund. După ce îmi beau cafeaua.

Mă ridic şi mă uit peste umăr, prefăcându-mă că studiez bandajul, pregătindu-mi următoarea mişcare. Deja i-am mulţumit. Aş putea să plec imediat, dar asta ar fi cam nepoliticos, după ce el m-a ajutat. Dar dacă rămân aici şi aştept doar de la el să întreţină conversaţia, aş putea părea proastă pentru că nu am plecat. Nici măcar nu pricep de ce-mi analizez comportamentul când sunt cu el. Nu-i decât un alt domiciliat. Mă întorc şi-l văd lângă dulap, turnând o cană de cafea. Vine spre mine şi o aşază pe bar, în faţa mea.

– Vrei frişcă sau zahăr?

Refuz cu o mişcare a capului.

– E bună neagră. Mulţumesc.

Se sprijină de bar şi mă priveşte în timp ce-mi sorb cafeaua. Ochii lui au aceeaşi nuanţă verde închis ca ai mamei lui, din poză. A moştenit, totuşi, o trăsătură fizică de la ea. Îmi zâmbeşte şi întrerupe contactul vizual, uitându-se la ceas.

– Trebuie şi plec, frate-meu mă aşteaptă în maşină şi trebuie să ajung la serviciu, îmi explică el. Te conduc înapoi. Poţi să păstrezi cana.

Înainte să mai iau o înghiţitură, mă uit la cană şi observ literele mari pictate pe ea. *Cel mai bun tată din lume*. Este exact la fel ca aceea din care îşi bea tata cafeaua.

– Nu e nevoie, îi spun, îndreptându-mă spre uşă. Cred că acum stăpânesc bine mersul în picioare.

Mă urmează afară şi închide uşa după el, insistând să iau cu mine jacheta lui. Mi-o pun pe umeri, îi mulţumesc din nou şi mă îndrept spre partea mea de stradă.

– Layken! mă strigă, exact când dau să intru în casă.

Mă întorc şi-l văd în parcare.

– Forţa fie cu tine!

Se urcă în maşină râzând, iar eu rămân pe loc, uitându-mă în jos la papucii cu Darth Vader pe care încă îi am în picioare. Tipic.

* * *

Cafeaua îşi face efectul. Găsesc termostatul şi, pe la prânz, casa începe să se dezmorţească. Mama şi Kel sunt plecaţi la compania de utilităţi, ca să treacă totul pe numele ei, iar eu am rămas cu ultimele cutii, dacă nu le pun la socoteală şi pe cele din Jeep. Mai despachetez câteva lucruri, apoi decid că e timpul pentru un duş. E deja a treia zi de când sigur arăt ca o fată-granola[3].

Ies de sub duş, mă înfăşor într-un prosop, apoi îmi pieptăn părul şi mi-l usuc. Când e gata, îndrept uscătorul spre oglinda aburită, curăţând o suprafaţă rotundă, pe care o folosesc să-mi aplic puţin machiaj. Observ că bronzul meu începe să dispară. N-o să am unde

[3] *Granola girl* (lb. eng.) – fată cu aspect comun, neîngrijit, care nu poartă machiaj, se îmbracă în nuanţe pământii şi are viziuni puternic ecologiste. Sinonim cu *hippie* în text.

să-l întreţin aici, deci ar fi cazul să mă obişnuiesc cu o imagine un pic mai palidă.

Îmi prind părul într-o coadă şi-mi dau cu luciu de buze şi rimel. Renunţ la fardul de obraz, întrucât nu pare să mai fie nevoie de el. Vremea de afară şi întâlnirile cu Will îmi menţin obrajii îmbujoraţi tot timpul.

Cât timp eu am fost la duş, mama şi Kel s-au întors, apoi au plecat din nou. Găsesc un bilet de la ea în care mă informează că s-au dus în oraş cu prietena ei, Brenda, ca să returneze camioneta U-Haul. Pe dulap sunt trei bancnote de douăzeci de dolari, cheile de la maşină şi o listă de cumpărături. Le iau şi mă îndrept către Jeep, reuşind, de data asta, să ajung până la el fără peripeţii.

Dar în timp ce scot maşina din parcare, realizez că n-am nici cea mai vagă idee încotro să mă duc. Nu ştiu nimic despre oraşul ăsta, cu atât mai puţin dacă trebuie să fac dreapta sau stânga când ies de pe strada mea. Fratele cel mic al lui Will e în curtea din faţa casei lui. Opresc maşina paralel cu trotuarul lor şi deschid fereastra din dreapta.

– Hei, vino o secundă! îl strig.

Se uită la mine şi ezită. Poate crede că am să intru iar în modul zombi. Vine spre maşină, dar se opreşte cam la un metru de geam.

– Cum ajung la cel mai apropiat magazin alimentar? îl întreb.

Îşi dă ochii peste cap.

– Pe bune? Am nouă ani.

Ok, asemănarea cu fratele lui nu trece de nivelul pielii.

– Ei bine, mulţumesc pentru nimic, îi spun. Totuşi, cum te cheamă?

Îmi zâmbeşte ştrengar şi ţipă:

– Darth Vader!

Râde şi se îndepărtează de maşină alergând.

Darth Vader? Înregistrez semnificaţia răspunsului lui. Face mişto de papucii de casă cu care eram încălţată de dimineaţă. Nu-i mare

lucru. Problema e că Will trebuie să fi vorbit cu el despre mine. Nu pot decât să-mi imaginez conversaţia dintre ei şi ce părere are Will acum. Dintr-un oarecare motiv, m-am gândit la el mai mult decât era necesar. Mă tot întreb câţi ani are, ce facultate a terminat, dacă e singur.

Din fericire, n-am lăsat în Texas niciun iubit. N-am mai ieşit cu cineva de aproape un an. Cu liceul, jobul part-time şi sporturile lui Kel, nu prea am avut timp să mă gândesc la băieţi. O să-mi fie destul de greu să mă obişnuiesc cu ideea că eram o persoană foarte ocupată, iar acum nu mai am mare lucru de făcut.

Bag mâna în torpedo şi scot GPS-ul.

– Nu-i o idee bună, spune Will.

Ridic privirea şi-l văd venind spre maşină. Încerc din răsputeri să-mi stăpânesc zâmbetul uriaş ce încearcă să pună stăpânire pe chipul meu.

– Ce nu e o idee bună? îl întreb, montând GPS-ul în suportul lui, apoi pornindu-l.

Îşi încrucişează braţele la piept şi se apleacă spre geamul maşinii.

– În perioada asta sunt multe drumuri în construcţie. Ai să te pierzi cu chestia aia.

Sunt pe cale să-i răspund, când Brenda şi mama opresc lângă mine. Brenda deschide fereastra de pe partea şoferului, iar mama se apleacă peste scaun.

– Nu uita să iei detergent de rufe, nu mai ştiu dacă l-am trecut pe listă. Şi sirop de tuse. Cred că m-am molipsit cu ceva, îmi spune, prin geam.

Kel sare de pe bancheta din spate, aleargă la fratele lui Will şi îl invită la noi, să se uite prin casă.

– Pot? îl roagă el pe Will.

– Sigur, îi răspunde el, deschizând portiera din dreapta mea. Mă întorc repede, Caulder. Merg cu Layken până la magazin.

Merge? Mă uit pe furiş la el, când îşi încheie centura de siguranţă.

– Nu mă pricep prea bine să dau explicaţii. Te deranjează dacă vin cu tine?

– Cred că nu, râd eu.

Mă uit după Brenda şi mama, dar deja au parcat pe alee. Pornesc maşina şi ascult indicaţiile lui Will despre cum să ies din cartier.

– Deci, pe fratele tău îl cheamă Caulder? îl întreb, încercând să fac conversaţie.

– Da. Părinţii mei au încercat ani de-a rândul să mai facă un copil, după ce m-au avut pe mine. În cele din urmă, a venit pe lume Caulder, când nume ca *Will* nu mai erau la modă.

– Mie îmi place numele tău.

Regret ce-am spus imediat ce mi-a ieşit pe gură. Sună a încercare jalnică de flirt.

El râde. Îmi place râsul lui. Nu-mi place că-mi place râsul lui.

Tresar când îl simt dându-mi părul la o parte de pe umăr şi atingându-mi gâtul. Degetele îi alunecă sub gulerul bluzei şi mi-o trage un pic în jos.

– În curând o să-ţi trebuiască un alt bandaj.

Îmi ridică bluza la loc şi mă bate uşor pe umăr. În urma degetelor lui îmi rămâne pe gât o senzaţie fierbinte.

– Aminteşte-mi să cumpăr câteva de la magazin, îi spun, încercând să mă conving că acţiunile şi prezenţa lui nu au absolut niciun efect asupra mea.

– Deci, Layken…

Face o pauză şi priveşte cutiile pline aşezate pe bancheta din spate.

– Vorbeşte-mi despre tine.

– Hmm, nu. Sunt atât de banală!

Râde.

– Bine, atunci am să te descopăr singur.

Se apleacă şi apasă un buton pe CD-player. Mişcările lui sunt atât de fluide, de parcă le-ar fi exersat ani de zile. Îl invidiez pentru asta. Eu n-am fost niciodată graţioasă.

– Ştii, poţi afla multe lucruri despre cineva după gusturile pe care le are în materie de muzică.

Scoate CD-ul şi-i citeşte eticheta.

– Rahaturile lui Layken? citeşte el cu voce tare, apoi râde. *Rahat* e folosit aici cu sens descriptiv sau posesiv?

– Nu-mi place când Kel pune mâna pe rahaturile mele, bine?

Îi iau CD-ul din mână şi-l pun înapoi în aparat.

Note de banjo răsună din difuzoarele date la maxim şi mă simt imediat ruşinată. Sunt din Texas, dar nu vreau să-şi facă impresia greşită cum că asta ar fi muzică country. Dacă există un lucru din Texas de care nu mi-e dor, acela e muzica country. Mă întind să dau volumul mai încet, dar el obiectează, prinzându-mă de mână.

– Dă-l mai tare, cunosc formaţia.

Mâna lui rămâne, în continuare, peste a mea. Am degetele tot pe butonul de volum şi îl dau mai tare. N-are cum să ştie formaţia, îmi dau seama că blufează, asta e încercarea lui jalnică de flirt.

– A, da? îi spun.

Îi arăt eu lui.

– Cum se numeşte?

– The Avett Brothers, îmi răspunde el. Eu îi spun *Gabriella*, dar cred că e finalul unuia dintre cântecele de pe albumul lor, *Pretty girl*. Îmi place mult partea în care se aud chitarele electrice.

Rămân surprinsă de răspunsul pe care mi l-a dat. Chiar îi cunoaşte!

– Îţi plac The Avett Brothers?

– Îi iubesc! Au avut un concert în Detroit anul trecut. Cel mai tare spectacol live pe care l-am văzut vreodată.

Când mă uit la mâna lui, care încă o ţine pe a mea, care încă ţine butonul de volum, un fior de adrenalină îmi străbate tot corpul. Îmi

place, dar nu-mi convine deloc că-mi place. Mi-au mai dat şi alţi băieţi emoţii, dar, de obicei, îmi pot controla mult mai bine reacţiile la gesturi atât de obişnuite.

El mă vede observându-ne mâinile şi-mi dă drumul, frecându-şi palmele pe pantaloni. Pare un gest de nervozitate şi sunt curioasă dacă şi el se simte la fel de stânjenit ca mine.

Am tendinţa de a asculta muzică pe care nu o auzi în topuri. Foarte rar întâlnesc pe cineva care să fi auzit vreodată măcar de jumătate dintre formaţiile pe care le iubesc. Cei de la The Avett Brothers sunt primii pe lista mea de favoriţi.

Stăteam trează nopţi întregi cu tata să cântăm împreună melodiile preferate, iar el încerca să le redea din corzile chitarei. Mi le-a şi descris o dată. Mi-a zis: *Lake, îţi poţi da seama că o trupă e cu adevărat talentată atunci când imperfecţiunile ei definesc perfecţiunea.*

Am înţeles, într-un târziu, la ce se referea, atunci când am început să le ascult cu adevărat. Note întrerupte de banjo, alunecări sacadate pe corzi, vocea trecând de la joase la înalte, apoi la ţipăt, într-un singur vers. Toate aceste lucruri adaugă substanţă, caracter şi veridicitate muzicii lor.

După ce a murit tata, mama mi-a dat mai devreme un cadou pe care el mi-l pregătise pentru aniversarea mea de optsprezece ani: două bilete la concertul The Avett Brothers. Am plâns când le-am primit, gândindu-mă cât de mult şi-ar fi dorit să mi le poată da chiar el. Ştiam că şi-ar fi dorit să le folosesc, dar n-am putut. Concertul a fost la câteva săptămâni după moartea lui şi eram convinsă că n-aveam să fiu în stare să mă bucur de el. Nu aşa cum aş fi făcut-o dacă aş fi fost cu tata.

– Şi eu îi iubesc, îi spun şovăielnic.

– I-ai văzut vreodată cântând live?

Nu ştiu sigur de ce, dar în timp ce vorbim, îi destăinui întreaga poveste despre tata. El ascultă cu atenţie, întrerupându-mă doar

pentru a-mi da indicaţii când şi unde să virez. Îi povestesc totul despre pasiunea noastră pentru muzică. Îi spun cum tata a murit brusc şi pe neaşteptate din cauza unui atac de cord. Îi spun despre cadoul de ziua mea şi despre concertul la care nu am mai apucat să mergem. Nu ştiu de ce tot vorbesc, dar nu pot să mă stăpânesc. Nu divulg niciodată informaţii cu uşurinţă, mai ales faţă de persoane pe care abia le cunosc. Încă mai bolborosesc când îmi dau seama că ne-am oprit în parcarea unui magazin alimentar.

– Uau, remarc eu, uitându-mă la ceas. Ăsta e cel mai scurt drum până la magazin? Am condus douăzeci de minute.

Îmi face cu ochiul şi deschide portiera.

– Nu, de fapt, nu e.

Asta clar e flirt. Şi eu clar am fluturaşi în stomac.

Când ieşim din maşină, ninsoarea începe să se transforme în lapoviţă.

– Fugi, îmi spune el.

Mă ia de mână şi mă trage mai repede spre intrare.

Ni se taie respiraţia şi râdem când intrăm în magazin, îndepărtându-ne stropii de apă de pe haine. Mă dezbrac de jachetă şi o scutur, când mâna lui îmi mângâie faţa, dând la o parte o şuviţă de păr ud, care mi s-a lipit de obraz. Are degetele reci, dar, în momentul în care se ating de pielea mea, uit de temperatură şi faţa mi se încălzeşte. Privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul de pe chip îi dispare. Încă încerc să mă obişnuiesc cu reacţiile pe care le am când sunt cu el. Cea mai mică atingere, cel mai simplu gest au un efect extrem de intens asupra simţurilor mele.

Îmi dreg vocea şi-mi desprind privirea de a lui, luând un coş gol de lângă noi. Îi întind lista de cumpărături.

– Ninge mereu în septembrie? îl întreb, încercând să par neafectată de atingerea lui.

– Nu, nu va dura mai mult de câteva zile, poate o săptămână. De obicei, zăpada nu începe mai devreme de sfârşitul lui octombrie, îmi explică el. Voi aţi avut noroc.

– Noroc?

– Da. E un front de aer rece destul de rar. Aţi ajuns exact la timp.

– Ha. Am presupus că voi toţ' urâţi zăpada. Aici nu ninge aproape tot timpul anului?

Râde.

– Voi toţ'?

– Ce-i?

– Nimic, îmi răspunde zâmbind. Dar n-am mai auzit pe nimeni să pronunţe *voi toţ'* pe viu. E drăguţ. Potrivit pentru o frumoasă sudistă.

– O, te rog să mă scuzi, replic eu. De-acum înainte am să mă iau după voi, yankeii, să-mi irosesc respiraţia pronunţând *voi toţi*.

Râde şi-mi dă un ghiont în umăr.

– Să n-o faci. Îmi place accentul tău. E perfect.

Nu-mi vine să cred că m-am transformat într-o fetişcană care suspină după un tip. Şi cât de mult am detestat chestia asta! Îi analizez cu mai multă atenţie trăsăturile, în speranţa că voi găsi un defect. Nu-mi iese. Până acum, totul la el e perfect.

Luăm toate produsele de pe listă şi ne îndreptăm spre casa de marcat. Nu-mi dă voie să-l ajut cu nimic, aşa că stau deoparte şi mă uit cum le ia singur pe fiecare şi le mută din coş pe banda casei. Ultimul lucru pe care-l pune e o cutie cu bandaje. Nici n-am observat când le-a luat.

Când plecăm, Will îmi spune s-o iau în direcţia opusă celei din care am venit. Mergem cam două străzi, apoi îmi spune să virez la stânga – pe strada noastră. Drumul făcut la dus în douăzeci de minute ne-a luat mai puţin de un minut la întors.

– Drăguţ, îi spun, când intru pe alee.

Îmi dau seama exact ce-a făcut şi flirtul lui e de-a dreptul evident.

Will a ajuns deja în spatele Jeepului, iar eu îi deschid portbagajul. Cobor şi mă duc la el, aşteptându-mă să-l găsesc cu braţele pline de cumpărături. Însă el pur şi simplu stă acolo, ţinând portbagajul deschis, privindu-mă.

Într-o perfectă postură de frumoasă sudistă îmi încrucişez braţele la piept şi-i zic:

– Vai! N-aş fi fost nicicând în stare să găsesc magazinul fără ajutorul dumneavoastră. Mulţumesc foarte mult pentru ospitalitate, amabile domn.

Mă aştept să râdă, dar el rămâne serios, urmărindu-mă.

– Ce-i? îl întreb, emoţionată.

Face un pas către mine şi îmi apucă uşor bărbia cu mâna liberă. Sunt şocată de propria mea reacţie, de faptul că îi permit s-o facă. Îmi cercetează chipul preţ de câteva secunde şi inima mi-o ia la goană în piept. Cred că vrea să mă sărute.

Încerc să-mi stăpânesc respiraţia uitându-mă în sus, la el. Se apropie şi mai mult, îmi eliberează bărbia şi mă prinde de ceafă, apropiindu-mi capul de al lui. Îşi apasă buzele pe fruntea mea, rămâne aşa câteva secunde, apoi îmi dă drumul şi se îndepărtează.

– Eşti atât de drăguţă, îmi spune.

Se apleacă în portbagaj şi ia patru sacoşe cu cumpărături într-o singură mână. Merge spre casă şi le aşază în faţa uşii.

Eu rămân înlemnită, încercând să absorb ultimele cincisprezece secunde din viaţa mea. Ce-a fost asta? De ce am stat şi l-am lăsat să o facă? Dar, în ciuda tuturor obiecţiilor, îmi dau seama că, deşi e aproape ridicol, tocmai am avut parte de cel mai pasional sărut pe care l-am primit vreodată de la un tip – şi, la naiba, a fost pe frunte!

* * *

Când Will mai scoate o mână de sacoşe cu cumpărături din portbagaj, Kel şi Caulder dau fuga afară din casă, urmaţi de mama. Copiii ţâşnesc pe partea cealaltă a străzii să vadă dormitorul lui

Caulder. Mama se îndreaptă spre noi, iar Will îi întinde politicos mâna.

– Dumneavoastră trebuie să fiţi mama lui Layken şi a lui Kel. Eu sunt Will Cooper. Locuiesc vizavi.

– Julia Cohen, se prezintă mama. Tu eşti fratele mai mare al lui Caulder?

– Da, doamnă, îi răspunde el. Sunt cu doisprezece ani mai mare.

– Înseamnă că ai… douăzeci şi unu?

Se uită la mine şi-mi face repede cu ochiul. Stau exact în spatele lui Will, aşa că profit de ocazie şi îi întorc una din faimoasele ei priviri. Ea doar zâmbeşte, îndreptându-şi atenţia înapoi către Will.

– Ei bine, mă bucur că Lake şi Kel şi-au făcut prieteni aşa de repede, îi zice ea.

– Şi eu, răspunde el.

Mama se întoarce şi intră în casă, dar când trece pe lângă mine mă înghiontește cu umărul. Nu scoate un cuvânt, dar ştiu ce vrea să-mi sugereze: îmi dă aprobarea.

Will aduce ultimele două sacoşe.

– Lake, hm? Îmi place.

Îmi dă plasele şi închide portbagajul.

– Deci, Lake.

Se sprijină de maşină şi-şi încrucişează mâinile la piept.

– Eu şi Caulder mergem vineri la Detroit. Vom fi plecaţi până duminică seara – treburi de familie, îmi explică el, fluturând din mână ca şi cum n-ar fi nimic important. Mă întrebam dacă ai vreun plan pentru mâine seară, înainte să plec.

E prima oară când cineva îmi spune Lake, în afară de mama şi tata. Îmi place. Mă las cu umărul pe maşină şi-mi întorc privirea spre el. Încerc să-mi păstrez calmul, dar, pe dinăuntru, sar în sus de bucurie.

– Chiar vrei să mă auzi spunând că n-am niciun fel de viaţă socială aici? îl întreb.

– Perfect! Atunci rămâne stabilit. Vin să te iau la șapte și jumătate.

Se îndreaptă imediat spre casă, iar eu îmi dau seama că el, de fapt, nu mi-a propus, iar eu, de fapt, nu am acceptat.

2

It won't take long for me
To tell you who I am.
Well you hear this voice right now
Well that's pretty much all I am.

– THE AVETT BROTHERS, I WOULD BE SAD

În după-amiaza următoare îmi aleg cu ce să mă îmbrac, dar nu găsesc haine curate în ton cu vremea de afară. Nu am alte bluze de iarnă, în afară de cele pe care le-am purtat deja săptămâna asta. Iau o bluză mov cu mânecă lungă, o miros şi constat că e destul de curată. Totuşi, o pulverizez cu un strop de parfum, doar în cazul în care nu e. Mă spăl pe dinţi, îmi aplic machiajul, mă spăl pe dinţi din nou şi-mi las părul pe spate. Îmi ondulez câteva şuviţe şi scot dintr-un sertar o pereche de cercei de argint, când aud pe cineva ciocănind la uşa băii.

Mama intră cu un braţ de prosoape împăturite. Deschide dulapul de lângă cabina de duş şi le aranjează înăuntru.

– Pleci undeva? mă întreabă.

Se aşază pe marginea căzii în timp ce eu continui să mă pregătesc.

– Mda, undeva.

Punându-mi cerceii, încerc să-mi ascund zâmbetul.

– Sincer, habar n-am ce-o să facem. Eu nici măcar n-am acceptat întâlnirea.

Se ridică şi se duce la uşă, rezemându-se de ramă. Mă priveşte în oglindă. A îmbătrânit atât de mult în puţinul timp care s-a scurs de când a murit tata! Ochii ei de un verde strălucitor arătau fermecător pe pielea fină, ca de porţelan. Acum, pometii îi ies în evidenţă

deasupra obrajilor traşi. Cearcănele îi estompează culoarea de smarald a ochilor. Arată obosită. Şi tristă.

– Ei, ai deja optsprezece ani. Ţi-am dat sfaturi despre ieşitul cu băieţii cât să-ţi ajungă pentru toată viaţa, îmi spune. Dar am să-ţi fac o recapitulare, pentru orice eventualitate. Nu comanda nimic cu ceapă sau usturoi, nu-ţi lăsa niciodată băutura nesupravegheată şi foloseşte întotdeauna protecţie.

– Îhhh, mamă! fac eu, dându-mi ochii peste cap. Doar ştii că ştiu regulile şi ştii că nu am de ce să-mi bat capul cu ultima. Te rog să nu-i faci aceeaşi recapitulare şi lui Will. Îmi promiţi?

O conving să promită.

– Deci… spune-mi despre Will. Lucrează? E la facultate? Ce specializare are? E criminal în serie? mă întreabă ea cu toată sinceritatea.

Parcurg distanţa scurtă de la baie până în dormitor şi mă aplec să-mi caut o pereche de pantofi. Mă urmează şi se aşază pe pat.

– Pe bune, mamă, nu ştiu nimic despre el. Nu ştiam nici măcar câţi ani are până nu ţi-a spus ţie.

– Ăsta-i un lucru bun.

– Bun? mă holbez la ea. Cum poate fi bun faptul că nu ştiu nimic despre el? Sunt pe cale să petrec câteva ore bune în compania lui. Ar putea fi un criminal în serie.

Iau cizmele şi mă aşez pe pat ca să mă încalţ cu ele.

– O să aveţi o mulţime de subiecte de discuţie. Pentru asta sunt făcute primele întâlniri.

– Bine gândit, îi zic.

De-a lungul copilăriei, mama mi-a dat mereu sfaturi bune. Ştia exact ceea ce voiam să aud, dar ea îmi spunea mereu ceea ce trebuia să aud. Tata a fost primul ei prieten, de aia m-am întrebat mereu cum de ştie aşa de multe lucruri despre întâlniri, băieţi şi relaţii. N-a fost decât cu o singură persoană şi se presupune că volumul de

informaţii cel mai mare vine din experienţa de viaţă. Cred că ea e excepţia.

– Mamă? o întreb, în timp ce mă încalţ. Ştiu că aveai doar optsprezece ani când l-ai cunoscut pe tata. Vreau să spun că e o vârstă destul de fragedă pentru a-l întâlni pe cel cu care ai să-ţi petreci toată viaţa. Ai vreun regret?

Nu-mi răspunde imediat. În schimb, se întinde pe pat şi-şi aşază mâinile sub cap, cântărind întrebarea.

– N-am regretat deloc. Dacă am avut îndoieli? Da. Dar regrete, niciodată.

– Păi, e vreo diferenţă?

– Sigur că da. Regretele sunt neproductive. Înseamnă să te uiţi înapoi, la un trecut pe care nu îl mai poţi schimba. Să ai îndoieli în privinţa unor lucruri atunci când se întâmplă, poate preveni un viitor regret. Am avut multe îndoieli în relaţia cu tatăl tău. Oamenii iau decizii pripite, bazându-se pe sentimente de moment. O relaţie înseamnă mult mai mult decât iubire.

– De asta îmi spui tu mereu să gândesc cu mintea, nu cu inima?

Mama se ridică de pe pat şi îmi ia mâinile într-ale ei.

– Lake, vrei un sfat adevărat, care nu include o listă cu mâncăruri pe care trebuie să le eviţi?

Oare mi-a ascuns ceva?

– Normal, îi răspund.

Nota autoritară, părintească, îi dispare din voce, ceea ce-mi dă de înţeles că discuţia asta iese din categoria mamă-fiică, fiind mai mult una de la femeie la femeie. Îşi trage picioarele sub ea în stil turcesc şi se întoarce cu faţa la mine.

– Există trei întrebări cărora orice femeie trebuie să fie în stare să le răspundă cu *da* înainte să-şi ia angajamentul faţă de un bărbat. Dacă răspunzi *nu* la oricare din cele trei întrebări, trebuie să fugi mâncând pământul.

– E doar o întâlnire, chicotesc eu. Mă-ndoiesc că ne vom lua vreun angajament.

– Ştiu că n-o să vă luaţi, Lake. Vorbesc serios. Dacă nu poţi să răspunzi da la astea trei întrebări, nu merită să-ţi pierzi timpul cu o relaţie.

Când dau să deschid gura, mă simt de parcă reafirm faptul că sunt copilul ei. N-o mai întrerup.

– Te tratează mereu cu respect? Asta e prima întrebare. A doua e, dacă peste douăzeci de ani va fi la fel cum e acum, ţi-ai mai dori să te măriţi cu el? Şi, în sfârşit, te motivează el să devii o persoană mai bună? Dacă găseşti pe cineva cu care poţi să răspunzi da la aceste trei întrebări, înseamnă că ai găsit un bărbat bun.

Trag adânc aer în piept, băgând la cap încă un sfat înţelept din partea ei.

– Uau, intense întrebări! Tu ai putut să răspunzi da la toate trei când erai cu tata?

– Absolut! îmi răspunde fără să ezite. În fiecare secundă în care am fost cu el.

Când îşi termină propoziţia, pe chipul ei se aşterne tristeţea. L-a iubit pe tata. Regret imediat că am deschis subiectul. Îmi pun braţele în jurul ei şi o strâng. A trecut atât de mult timp de când n-am mai îmbrăţişat-o, încât în suflet mi se strecoară un junghi de vinovăţie. Mă sărută pe creştet, apoi se retrage şi zâmbeşte.

Mă ridic, trecându-mi mâinile peste bluză, ca să-i netezesc cutele.

– Deci, cum arăt?

– Ca o femeie, oftează ea.

Ceasul e exact şapte şi jumătate. Cobor în camera de zi, iau jacheta pe care Will a insistat să mi-o împrumute zilele trecute şi mă duc la fereastră. Îl văd ieşind din casă şi merg să-l aştept în parcare. Când deschide portiera maşinii, se uită spre casa noastră şi mă vede.

– Eşti gata? strigă el.

– Da!

– Păi, atunci, hai!

Nu mă mişc din loc. Pur şi simplu stau cu braţele la piept.

– Ce faci?

Râzând, ridică o mână în semn de înfrângere.

– Ai spus că vii să mă iei la şapte şi jumătate. Aştept să vii să mă iei!

Zâmbeşte şi se urcă în maşină. Iese cu spatele de pe aleea lui şi intră direct pe a mea, în aşa fel încât portiera din dreapta faţă e cel mai aproape de mine. Sare jos şi aleargă să mi-o deschidă. Înainte să intru, îi arunc o privire de ansamblu. Poartă blugi largi şi o cămaşă neagră cu mâneci lungi, care îi evidenţiază musculatura braţelor. La vederea braţelor lui bine definite îmi amintesc să-i dau înapoi jacheta.

– Apropo, îi spun, întinzându-i haina. Ţi-am cumpărat asta.

Zâmbeşte când îşi bagă mâinile în ea.

– Uau, mersi. Chiar şi miroase ca mine.

Aşteaptă să-mi închei centura şi închide portiera. În timp ce se îndreaptă spre partea şoferului, observ că maşina miroase a… brânză.

Nu a brânză veche, stătută, ci a brânză proaspătă. Probabil cheddar. Îmi chiorăie stomacul. Sunt curioasă unde mergem să mâncăm.

Când intră şi el, ia o bocceluţă de pe bancheta din spate.

– N-avem timp să ne oprim pentru cină, aşa că am făcut brânză pe grătar.

Îmi întinde un sandvici şi o sticlă cu suc.

– Uau! Asta-i ceva nou, remarc eu, holbându-mă la ele. Şi încotro ne grăbim, mai exact?

Deschid capacul sticlei.

– Nu către un restaurant, evident.

Îşi despachetează sandviciul şi muşcă din el.

– E surpriză, spune cu gura plină.

Cu o mână ţine volanul, iar cu cealaltă mănâncă.

– Eu ştiu mult mai multe lucruri despre tine decât ştii tu despre mine şi în seara asta vreau să-ţi arăt ce-i de capul meu.

– Ei bine, m-ai făcut curioasă, îi răspund.

Chiar sunt curioasă.

Ne terminăm sandviciurile, pun resturile înapoi în pungă şi o arunc pe bancheta din spate. Încercând să mă gândesc la un subiect de conversaţie care să rupă tăcerea, îl întreb despre familia lui.

– Cum sunt părinţii tăi?

Inspiră adânc, apoi expiră lent, ca şi cum aş fi întrebat ceva greşit.

– Nu mă prea atrag discuţiile mărunte, Lake. O să vorbim despre asta mai târziu. Hai să facem din drumul ăsta ceva interesant.

Îmi face cu ochiul şi se relaxează în scaun.

Drum, fără să vorbim, ceva interesant. Repet în gând ce mi-a spus, sperând că poate n-am înţeles bine. Râde când îmi citeşte ezitarea de pe faţă şi-şi dă seama că i-am interpretat greşit cuvintele.

– Nu, Lake! mă linişteşte el. Tot ce-am vrut să spun e că aş dori să vorbim despre alte lucruri decât cele despre care se presupune că ar trebui.

Răsuflu uşurată. Credeam că i-am descoperit un defect.

– Bine.

– Ştiu un joc pe care am putea să-l jucăm, continuă el. Se cheamă *Ai prefera*…. L-ai mai jucat vreodată?

Dau din cap că nu.

– Nu, dar ştiu c-aş prefera să începi tu.

– Ok. Îşi drege vocea şi zăboveşte câteva momente. Ok, ai prefera să-ţi petreci tot restul vieţii fără braţe sau ai prefera să ţi-l petreci cu nişte braţe pe care nu le poţi controla?

Ce naiba? Pot să spun cu mâna pe inimă că întâlnirea asta nu decurge deloc la fel ca altele pe care le-am mai avut. Totuşi, e surprinzător de plăcută.

– Ei bine, ezit eu. Cred c-aş prefera să-mi petrec restul vieţii cu braţe pe care nu le pot controla?

– Cum? Serios? Dar n-ai putea să le controlezi!

Îmi face o demonstraţie bălăngănindu-şi braţele prin maşină.

– Ar putea să se mişte singure şi să-ţi tragi pumni în faţă în permanenţă! Sau, şi mai rău, ai putea să iei un cuţit şi să te înjunghii!

Râd.

– Nu mi-am dat seama că există răspunsuri corecte şi greşite.

– Nu te pricepi să joci, mă tachinează. E rândul tău.

– Bine, stai să mă gândesc.

– Trebuie să ai una pregătită! îmi spune.

– Doamne, Will! Acum treizeci de secunde am auzit pentru prima dată de jocul ăsta. Lasă-mă o secundă, să găsesc o întrebare.

Întinde mâna şi mi-o strânge pe a mea.

– Te necăjeam doar.

Îşi repoziţionează palma sub a mea, iar degetele ni se împletesc. Îmi place cât de uşor evoluăm, ca şi cum ar fi ani de când ne ţinem de mână. Până acum, totul a fost simplu. Îmi place umorul lui Will. Îmi place că mi-e atât de uşor să zâmbesc în prezenţa lui, după ce au trecut luni de zile în care n-am putut s-o fac. Îmi place că ne ţinem de mână. Îmi place mult că ne ţinem de mână.

– Gata, am găsit una, îi spun. Ai prefera să faci pipi pe tine, oricând, o dată pe zi? Sau ai prefera să fii nevoit să faci pe altcineva?

– Depinde pe cine ar trebui să fac. Pot să fac pe oamenii pe care nu-i plac? Sau doar pe oameni la întâmplare?

– Pe oameni la întâmplare.

– Să fac pe mine, răspunde, fără să ezite. E rândul meu. Ai prefera să ai un metru douăzeci înălţime sau doi metri şi zece?

– Doi metri şi zece.

– De ce?

– N-ai voie să întrebi de ce, îi spun. Bine, să vedem… Ai prefera să bei patru litri de untură topită în fiecare zi, la micul dejun, sau să mănânci trei kilograme de floricele în fiecare seară, la cină?

– Trei kilograme de floricele.

Îmi place jocul ăsta. Îmi place că nu s-a străduit să mă impresioneze cu cina. Îmi place că habar n-am unde mergem. Îmi place chiar şi faptul că nu mi-a complimentat ţinuta, replică standard la începutul tuturor întâlnirilor. Până acum îmi place toată seara asta. Din partea mea, am putea să ne plimbăm cu maşina jucând *ai prefera* încă două ceasuri şi tot ar fi cea mai distractivă întâlnire pe care am avut-o.

Dar nu facem asta. Ajungem, în sfârşit, la destinaţie şi mă crispez imediat ce văd firma de pe clădire.

Club N9NE

– Ăăă… Will? Eu nu dansez.

Sper să mă înţeleagă.

– Ăăă… nici eu.

Coborâm din maşină şi ne întâlnim în faţa ei. Nu ştiu sigur care dintre noi face primul pas, dar, din nou, pe întuneric, degetele ni se întâlnesc şi mă ia de mână, conducându-mă spre intrare. Când ne apropiem, citesc anunţul de pe uşă.

Închis pentru Slam
Joia
8:00-cât o fi
Intrarea: liberă
Taxă de slam: 3$

Will deschide uşa fără să-l citească. Încerc să-l previn că localul e închis, dar pare că ştie ce face. Îl urmez înăuntru, unde tăcerea e

întreruptă de zgomotul unei mulţimi. Mese şi scaune sunt aşezate pe ringul de dans, iar în dreapta noastră e o scenă goală. Sala e plină. La o masă din faţă văd un grup de copii mai mici, cam de vreo paisprezece ani. Will merge în stânga şi ocupă un separeu gol, în spate.

– E mai liniştit aici, îmi zice.

– Care-i vârsta minimă la care poţi intra într-un club de-aici? îl întreb, cu privirea încă fixată pe grupul de copii.

– Păi, în seara asta nu e club, îmi răspunde, când ne aşezăm la masă.

E un separeu în semicerc, orientat spre scenă, aşa că mă strecor până la mijlocul canapelei ca să am vedere perfectă. Se aşază chiar lângă mine.

– E seară de slam, continuă el. În fiecare joi închid clubul şi organizează un concurs de slam.

– Şi ce e slam?

– E poezie, îmi zâmbeşte. E tot ce-i de capul meu.

Vorbeşte serios? Un tip sexy, care mă poate face să râd şi iubeşte poezia? Cineva să mă ciupească. Sau, nu, aş prefera să nu mă trezesc.

– Poezie, ha? îi zic. Îşi scriu propriile versuri sau recită din alţi autori?

Se reazemă de spătar şi priveşte spre scenă. Îi pot vedea pasiunea în ochi când vorbeşte despre asta.

– Oamenii se urcă acolo şi-şi descarcă sufletul doar prin cuvinte şi mişcările corpului. E nemaipomenit. N-ai să auzi aici nimic din Dickinson sau Frost.

– E ca o competiţie?

– E mai complicat. Diferă de la club la club. De obicei, în timpul poeziei slam, se alege juriul la întâmplare, din public. Se acordă puncte fiecărei reprezentaţii. Concurentul care la sfârşitul serii a strâns cele mai multe puncte câştigă. Cel puţin aici aşa se face.

– Şi? Tu reciţi slam?

– Uneori. Alteori sunt jurat. Sau doar privesc.

– În seara asta reciţi?

– Nu. Azi sunt numai spectator. Nu am nimic pregătit.

Mă simt dezamăgită. Ar fi fost extraordinar să-l pot vedea urcând pe scenă. Încă nu ştiu ce înseamnă poezia slam, dar sunt foarte curioasă să-l văd interpretând orice.

– Naşpa, îi spun.

Rămânem tăcuţi un moment, observând mulţimea din faţa noastră. Will mă împunge cu cotul şi-mi întorc capul spre el.

– Vrei ceva de băut? mă întreabă.

– Sigur. Vreau ciocolată cu lapte.

Ridică din sprâncene şi zâmbeşte.

– Ciocolată cu lapte? Pe bune?

Dau din cap afirmativ.

– Cu gheaţă.

– Bine, se conformează, ridicându-se de la masă. O ciocolată cu lapte şi gheaţă vine imediat!

Cât timp e plecat, prezentatorul apare pe scenă încercând să animeze mulţimea. Nu mai stă nimeni în spatele sălii, unde suntem aşezaţi noi, şi mă simt un pic ciudat când strig *Da!* cu restul spectatorilor. Mă cufund în perna canapelei şi decid să rămân doar simplu spectator pentru tot restul serii.

Se anunţă alegerea juraţilor şi toată lumea strigă, fiecare dintre ei vrând să fie ales. Cinci persoane sunt selectate şi mutate la masa juraţilor. În timp ce Will se întoarce cu băuturile, prezentatorul ne informează că e timpul pentru *sac* şi alege încă o persoană din public.

– Ce e sac-ul? îl întreb.

– Sacrificiul. Îl folosesc pentru a pregăti juraţii.

Se aşază din nou pe canapea. Cumva, reuşeşte să ajungă şi mai aproape de mine.

– Cineva recită o poezie care nu face parte din concurs, pentru ca juriul să-şi verifice voturile.

– Deci pot să numească pe oricine? Dacă m-ar fi numit pe mine? intru eu în panică.

Soarbe o înghiţitură din pahar şi se lasă pe spătarul canapelei, căutându-mi mâna pe întuneric. Dar, de data asta, degetele nu ni se mai întrepătrund. Îmi pune mâna pe piciorul lui şi îmi trasează blând conturul încheieturii. Apoi îmi mângâie uşor fiecare deget, urmărindu-mi linia întregii mâini. Îl simt ca pe un puls electric ce îmi penetrează pielea.

– Lake, îmi spune încet, continuând să-mi mângâie mâna de la încheietură spre degete, cu o mişcare lină. Nu ştiu ce anume mă atrage la tine, dar îmi placi.

Luându-mi mâna într-a lui, degetele îi alunecă între ale mele şi-şi îndreaptă atenţia către scenă. Inspir adânc, iau paharul de ciocolată cu mâna liberă şi-l beau pe tot odată. Îmi face bine să simt gheaţa pe buze. Mă răcoreşte.

Este aleasă o tânără cam de douăzeci şi cinci de ani. Ne informează că va recita o poezie scrisă de ea, intitulată *Puloverul întunecat*. Luminile se diminuează, un singur spot puternic fiind lăsat deasupra ei. Ridică microfonul şi păşeşte în faţă, cu privirea în podea. Publicul amuţeşte, singurul sunet din toată încăperea fiind respiraţia ei, amplificată de difuzoare.

Pune o mână pe microfon, încă privind în jos. Loveşte cu degetul în el cu o mişcare repetată, simulând bătaia inimii. Îmi dau seama că-mi ţin respiraţia, când începe să recite.

Bum bum
Bum bum
Bum bum
Auzi?

(Vocea îi zăboveşte pe cuvântul auzi.)

Sunt bătăile inimii mele.

(Bate din nou în microfon)

Bum bum
Bum bum
Bum bum
Auzi? Sunt bătăile inimii tale.

(Vorbeşte din ce în ce mai repede şi mai tare.)

Eram în prima zi din octombrie. Purtam puloverul meu întunecat. Îl ştii, cel pe care l-am luat de la Dillard? Cel cu tivul dublu şi găuri la capetele mânecilor prin care să-mi bag degetele mari când era frig, dar n-aveam chef să port mănuşi? Era acelaşi pulover despre care spuneai că-mi face ochii să arate ca reflexia stelelor în oglinda oceanului.
Mi-ai promis iubire veşnică în noaptea aia…
Şi, ah, cât m-ai iubit!
Era prima zi din decembrie, acum. Purtam puloverul meu întunecat. Îl ştii, cel pe care l-am luat de la Dillard? Cel cu tivul dublu şi găuri la capetele mânecilor prin care să-mi bag degetele mari când era frig, dar n-aveam chef să port mănuşi? Era acelaşi pulover despre care spuneai că-mi face ochii să arate ca reflexia stelelor în oglinda oceanului.
Ţi-am spus că de trei săptămâni trecuse perioada.
Ai spus că este soarta.
Mi-ai promis iubire veşnică în noaptea aia…
Şi, ah, cât m-ai iubit!
Era prima zi din mai. Purtam puloverul meu întunecat, deşi, de data asta, tivul dublu era rupt şi tăria aţelor era pusă la încercare pentru că erau întinse de pântecul meu crescând. Tu îl ştii prea bine. Cel pe care l-am luat de la Dillard? Cel cu găuri la capetele mânecilor prin

care să-mi bag degetele mari când era frig, dar n-aveam chef să port mănuşi? E acelaşi pulover despre care spuneai că-mi face ochii să arate ca reflexia stelelor în oglinda oceanului.
ACELAŞI pulover pe care l-ai RUPT de pe mine când m-ai trântit la podea, făcându-mă cățea, spunându-mi că nu mă mai iubeşti.
Bum bum
Bum bum
Bum bum
Auzi?
Sunt bătăile inimii mele.
Bum bum
Bum bum
Bum bum
Auzi? Sunt bătăile inimii tale.

(Tace prelung, pocnindu-şi mâinile pe burtă, lacrimile şiroindu-i pe faţă.)

Auzi? Sigur că nu. Este liniştea pântecului meu.
Pentru că tu
MI-AI
RUPT
PULOVERUL!

Se aprind luminile şi publicul aclamă. Inspir adânc, ştergându-mi lacrimile din ochi. Mă surprinde abilitatea ei de a hipnotiza mulţimea prin redarea atât de puternică a unor cuvinte! Simple cuvinte. Sunt captivată imediat şi vreau să aud mai mult. Will îşi trece mâna pe după umerii mei şi mă reazemă cu el de bancă, readucându-mă la realitate.

– Deci? mă întreabă.

Îi accept îmbrăţişarea şi-mi las capul pe umărul lui, uitându-ne amândoi la public. Îşi odihneşte bărbia pe creştetul meu.

– A fost incredibil, îi şoptesc.

Îmi atinge obrazul cu mâna şi-şi lipeşte uşor buzele de fruntea mea. Închid ochii, întrebându-mă prin câte schimbări emoţionale mai pot să trec. Acum trei zile eram devastată, amărâtă, fără speranţă. Azi, pentru prima dată după mult timp, m-am trezit fericită. Mă simt vulnerabilă. Încerc să-mi ascund sentimentele, dar mi se pare că toată lumea ştie ce simt şi ce gândesc, iar asta nu-mi place. Mă simt ca şi cum aş fi pe scenă, dezgolindu-mi sufletul în faţa lui, lucru care mă sperie de moarte.

Rămânem îmbrăţişaţi cât timp alţi câţiva concurenţi îşi recită versurile. Poezia e la fel de variată şi de electrizantă ca publicul. N-am mai râs şi plâns niciodată atât de mult. Ce stil au aceşti poeţi, de a reuşi să te atragă într-o lume nouă, care-ţi permite să vezi totul dintr-o perspectivă nemaiîntâlnită! Să te facă să simţi că tu eşti mama care şi-a pierdut copilul sau băiatul care şi-a ucis tatăl, chiar şi bărbatul care s-a drogat pentru prima dată şi a mâncat cinci farfurii de bacon. Simt că am o legătură cu aceşti poeţi şi cu poveştile lor. Ba, mai mult, simt o şi mai puternică legătură cu Will. Nu-mi imaginez că ar fi în stare să urce pe scenă şi să-şi verse sufletul aşa cum fac oamenii ăştia. Trebuie s-o văd. Trebuie să-l văd făcând asta.

Prezentatorul face un ultim apel pentru a înscrie concurenţi.

Mă întorc spre el.

– Will, nu poţi să mă aduci aici şi tu să nu reciţi. Te rog, fă-o! Te rog, te rog, te rog?

Îşi lasă capul pe spate.

– Mă omori, Lake. Cum ţi-am mai spus, nu am nimic nou.

– Atunci recită una veche, îi sugerez. Sau poate te intimidează toţi oamenii de-aici?

Îşi întoarce capul spre mine şi-mi zâmbeşte.

– Nu toţi. Numai unul dintre ei.

Simt deodată impulsul de a-l săruta. Mi-l stăpânesc pentru moment, insistând în continuare. Îmi strâng mâinile sub bărbie.

– Nu mă face să te implor, îl rog.

– Deja o faci!

Se gândeşte câteva secunde, apoi îşi retrage braţul de după umerii mei şi se apleacă în faţă.

– Bine, bine, îmi zâmbeşte larg, băgând mâna în buzunar. Dar, te avertizez, tu ai vrut-o!

Îşi scoate portofelul exact când prezentatorul anunţă runda a doua. Will se ridică, ţinând în mână trei dolari.

– Mă bag!

Prezentatorul îşi duce mâna la ochi, scrutând publicul ca să vadă cine a vorbit.

– Doamnelor şi domnilor, este chiar unul dintre ai noştri, domnul Will Cooper. Drăguţ din partea dumneavoastră să vă alăturaţi, în sfârşit, nouă, îl tachinează la microfon.

Will îşi face loc prin mulţime şi urcă pe scenă, în lumina reflectorului.

– Ce interpretezi în seara asta, Will? întreabă prezentatorul.

– *Moartea*, răspunde Will, privind peste public, direct spre mine.

Zâmbetul îi dispare de pe chip, începându-şi poezia.

Moartea. Singurul lucru inevitabil în viaţă.
Oamenilor nu le place să discute despre moarte, pentru că
îi întristează.
Nu vor să-şi imagineze cum va continua viaţa fără ei,
toţi cei pe care îi iubesc cu greu vor îndura,
dar vor continua a respira.
Nu vor să-şi imagineze cum va continua viaţa fără ei,
Copiii lor vor continua să crească
Să se căsătorească
Să îmbătrânească…

Nu vor să-şi imagineze că viaţa va continua să înainteze fără ei,
Lucrurile lor vor fi vândute
Fişele medicale le vor fi închise,
Numele le va deveni o amintire pentru toţi cei pe care îi cunosc.
Nu vor să-şi imagineze cum va continua viaţa fără ei, aşa că, în loc s-o accepte cu capul sus, ei evită subiectul cu totul,
Sperând şi rugându-se ca ea cumva…
să îi sară.
Să uite de ei,
trecând direct la următorul.
Nu, ei n-au vrut să-şi imagineze cum va continua viaţa să curgă…
fără ei.
Dar moartea
nu
i-a uitat. În schimb, le-a ieşit în cale
deghizată într-un camion
într-un nor de ceaţă.
Nu.
Moartea n-a uitat de ei.
Măcar de-ar fi fost pregătiţi, dacă ar fi acceptat inevitabilul, dacă şi-ar fi făcut planuri, dacă ar fi înţeles că nu era numai viaţa lor în joc.
Poate am fost declarat adult la numai nouăsprezece ani, dar eu mă simţeam exact
ne numai
nouăsprezece.
Nepregătit
şi copleşit
să am deodată toată viaţa unui copil de şapte ani
în lumea mea.
Moartea. Singurul lucru inevitabil din viaţă.

Will iese din lumina reflectorului şi coboară de pe scenă înainte să-şi vadă notele. Acum sper că, în drum spre masa noastră, se va pierde în mulţime şi astfel să pot analiza pe îndelete toate informaţiile astea. Nu ştiu cum să reacţionez. Habar nu aveam că asta e viaţa lui. Că toată viaţa lui e Caulder. Sunt uluită de interpretarea lui, dar devastată de cuvinte. Îmi şterg lacrimile cu dosul palmei. Nu ştiu dacă plâng pentru părinţii lui Will, pentru responsabilităţile uriaşe aduse de pierderea lor sau pentru simplul fapt că a spus adevărul. A vorbit despre o latură a morţii şi a pierderii care nu e luată niciodată în considerare decât atunci când e prea târziu. O latură pe care, din păcate, o cunosc foarte bine. Will, cel pe care l-am privit urcând pe scenă, nu este acelaşi Will care se îndreaptă acum spre mine. Sunt contrariată, sunt confuză şi, mai mult ca orice, sunt luată prin surprindere. A fost frumos.

Mă vede ştergându-mi lacrimile.

– Te-am avertizat, îmi spune, aşezându-se pe canapea.

Îşi ia paharul şi soarbe o înghiţitură, agitând cu paiul cuburile de gheaţă.

Habar n-am ce să-i spun. A dat totul din el, chiar în faţa mea.

Sentimentele preiau controlul asupra acţiunilor. Mă întind şi-i iau mâna într-a mea, iar el îşi aşază paharul pe masă. Se întoarce spre mine şi-mi zâmbeşte timid, ca şi cum ar aştepta să zic ceva. Când nu spun nimic, îşi ridică mâna şi-mi şterge o lacrimă de pe faţă, apoi îmi mângâie obrazul cu dosul palmei. Nu pot să înţeleg legătura pe care o simt între noi. Totul se petrece atât de repede! Îmi pun palma peste a lui şi i-o duc la buze, apoi i-o sărut uşor, privindu-l drept în ochi. Deodată suntem singuri în toată încăperea; tot zgomotul de fond dispare.

Îşi pune cealaltă mână pe obrazul meu şi se apleacă încet, închid ochii şi-i simt respiraţia mai aproape când mă trage lângă el. Buzele lui abia le ating pe ale mele. Îmi sărută încet buza de jos, apoi pe cea de sus. Are buzele reci, încă umede de la băutură. Mă apropii mai

mult de el ca să-i răspund la sărut, dar se retrage. Deschid ochii şi-mi zâmbeşte, cu mâinile încă pe faţa mea.

– Ai răbdare, şopteşte.

Închide ochii şi se apropie, sărutându-mă uşor pe obraz. Îi închid şi eu, inspirând adânc, încercând să ţin în frâu impulsul copleşitor de a-mi încolăci braţele în jurul lui şi a-l săruta înapoi. Nu ştiu cum poate să aibă atât de mult autocontrol. Îşi lipeşte fruntea de a mea, degetele alunecându-i pe braţele mele. Când deschidem ochii, privirile ni se întâlnesc. În acest moment îmi dau seama de ce mama şi-a acceptat soarta la numai optsprezece ani.

– Uau, expir eu.

– Da, aprobă el. Uau!

Ne mai privim în ochi preţ de câteva secunde, până când publicul începe din nou să aclame. Se anunţă calificativele rundei a doua, dar Will mă ia de mână şi-mi şopteşte:

– Să mergem.

Când mă ridic de la masă, simt cum întregul meu corp ameninţă să cedeze. N-am mai trăit niciodată ceva asemănător. Niciodată.

Ieşim din separeu ţinându-ne de mână, iar el ne face loc prin aglomeraţie până la parcare. Abia când aerul rece din Michigan îmi atinge pielea conştientizez cât de cald îmi era. E revigorant. Sau poate doar eu mă simt revigorată. Nu-mi dau seama care dintre ele. Tot ce ştiu e că mi-aş dori ca ultimele două ore din viaţa mea să se repete la nesfârşit.

– Nu vrei să mai rămânem? îl întreb.

– Lake, te-ai mutat şi ai despachetat zile-n şir. Ai nevoie de somn.

Menţiunea lui despre somn îmi provoacă un căscat involuntar.

– Mi-ar prinde bine puţină odihnă.

Îmi deschide portiera, dar, înainte să urc, mă cuprinde cu braţele şi mă lipeşte de el într-o îmbrăţişare strânsă. Lăsăm să treacă minute bune fără să ne desprindem, prelungind momentul. M-aş putea obişnui cu asta, un gând care mi-e cu totul străin. Am fost

mereu rezervată. Latura asta nouă a mea, pe care Will reuşeşte să o scoată la iveală, este ceva ce nu ştiam că am.

Într-un târziu, ne desprindem şi urcăm în maşină. În timp ce ne îndepărtăm, îmi sprijin capul de geam şi privesc clubul micşorându-se în oglinda retrovizoare.

– Will, îi şoptesc, fără să-mi desprind privirea de la clădirea care dispare în urma noastră. Mulţumesc pentru seara asta.

Îmi ţine mâna într-a lui, iar eu adorm cu zâmbetul pe buze.

Mă trezesc atunci când îmi deschide din nou portiera, pe aleea din faţa casei mele. Mă ia din nou de mână şi mă ajută să cobor. Nici nu mai ştiu când am adormit ultima oară într-un vehicul în mişcare. Will a avut dreptate, sunt obosită. Mă frec la ochi şi casc, în timp ce el mă conduce până la uşă. Îmi cuprinde talia cu braţele, iar eu le aşez pe ale mele pe umerii lui. Trupurile ni se potrivesc perfect. Când îi simt respiraţia încălzindu-mi gâtul, mă trece un fior. Nu-mi vine să cred ca ne-am cunoscut cu numai trei zile în urmă; e ca şi cum am face asta de ani buni.

– Gândeşte-te numai, îi zic. Ai să fii plecat trei zile. Tot atât timp a trecut de când ne-am cunoscut.

Mă trage mai aproape râzând.

– Vor fi cele mai lungi trei zile din viaţa mea.

După cât de bine o cunosc pe mama, sunt convinsă că suntem ascultaţi şi sunt uşurată că sărutul lui de despărţire nu e nimic mai mult decât un pupic pe obraz. Merge încet cu spatele, iar palma îi alunecă dintr-a mea, apoi se desprinde de tot. Mâna îmi cade moale pe lângă corp şi-l urmăresc cu privirea urcându-se la volan. Porneşte motorul şi deschide geamul.

– Lake, am mult de mers până acasă, îmi strigă. Ce zici de unul pentru drum?

Râd şi mă duc spre maşină, aplecându-mă peste geam în aşteptarea unui alt pupic. În schimb, îşi strecoară mâna la ceafa mea şi mă trage încet spre el, iar buzele ni se deschid când se ating. De

data asta, niciunul dintre noi nu se reţine. Continuând să ne sărutăm, bag mâna prin fereastră şi-mi trec degetele prin părul lui. Abia mă abţin să nu deschid portiera şi să mă aşez pe genunchii lui. Portiera dintre noi este ca o baricadă.

În cele din urmă ne oprim. Buzele încă ni se ating, amândoi ezitând să ne îndepărtăm unul de altul.

– La naiba! îmi şopteşte pe buze. E din ce în ce mai bine.

– Ne vedem peste trei zile, îi răspund. Să ai grijă la drum până acasă.

Îi dau un ultim sărut şi mă îndepărtez, fără tragere de inimă, de geamul maşinii.

Iese cu spatele de pe aleea mea şi intră direct într-a lui. Sunt tentată să fug după el şi să-l sărut din nou, ca să-i demonstrez teoria. Dar îndepărtez tentaţia şi mă întorc spre intrare.

– Lake!

Mă răsucesc spre el. Încuie maşina şi aleargă spre mine. Când mă ajunge, îmi zâmbeşte.

– Am uitat să-ţi spun ceva, zice el, încolăcindu-şi din nou braţele în jurul meu. Arăţi foarte bine în seara asta.

Mă sărută pe creştet, îmi dă drumul şi se îndreaptă către casa lui.

Poate am greşit mai devreme crezând că-mi place faptul că nu m-a complimentat. În mod sigur am greşit. Când ajunge în faţa uşii, se întoarce şi-mi zâmbeşte încă o data înainte să intre.

Cum mi-am închipuit, când ajung înăuntru mama stă pe canapea cu o carte în mână, încercând să pară neinteresată.

– Deci, cum a mers? E criminal în serie? mă întreabă.

Zâmbetul meu e de necontrolat. Mă apropii de partea opusă a canapelei şi mă las să cad pe ea ca o păpuşă de cârpe, suspinând.

– Ai avut dreptate, mamă. Iubesc Michigan-ul.

3

But I can tell by watching you
That there's no chance of pushing through
The odds are so against us
You know most young Iove, it ends like this.

– THE AVETT BROTHERS, I WOULD BE SAD

Când mă trezesc luni dimineaţă, sunt mult mai emoţionată decât m-aş fi aşteptat. Mintea mi-a fost atât de ocupată cu tot ceea ce înseamnă Will, încât n-am avut timp să mă gândesc la dezastrul inevitabil. Sau, mai precis, la prima mea zi într-o şcoală nouă.

Am reuşit, în sfârşit, să-mi iau haine potrivite vremii de aici când am mers cu mama la cumpărături, în weekend. Mă îmbrac cu hainele pregătite de aseară şi mă încalţ cu cizmele noi pentru zăpadă. Îmi las părul pe spate, dar pun un elastic pe încheietura mâinii pentru cazul în care am să vreau să-l prind mai târziu, ceea ce ştiu sigur că se va întâmpla.

După ce termin să mă aranjez în baie, cobor în bucătărie şi-mi iau rucsacul şi orarul de pe dulap. Mama şi-a început schimburile de noapte aseară, aşa că am fost de acord să-l duc eu pe Kel la şcoală. În Texas, eu şi Kel învăţam în acelaşi loc. De fapt, toţi copiii care locuiau în apropierea oraşului nostru învăţau acolo. Aici sunt aşa de multe şcoli, încât a trebuit să-mi iau o hartă a cartierului, ca să fiu sigură că-l duc unde trebuie.

Când oprim în faţa şcolii primare, Kel îl vede imediat pe Caulder şi sare din maşină fără să-şi ia măcar la revedere de la mine. Face ca viaţa să pară atât de uşoară!

Din fericire, liceul meu este la doar câteva străzi distanţă. Am destul timp să-mi găsesc prima sală de clasă. Intru în parcarea a ceea ce consider a fi un liceu imens şi-mi caut un loc. Cel pe care îl

găsesc este cel mai departe posibil de clădire, iar în jurul maşinilor stau de vorbă zeci de elevi. Mă hotărăsc cu greu să ies, dar, atunci când o fac, îmi dau seama că nimeni nu mă bagă în seamă. Nu e ca în filme, unde fata cea nouă coboară din maşină în curtea noii şcoli, ţinându-şi cărţile strâns la piept şi toţi lasă baltă ceea ce făceau ca să se holbeze la ea. Nu-i deloc aşa. Mă simt invizibilă şi îmi place.

Prima oră, cea de matematică, se termină fără să primesc teme pentru acasă, ceea ce e bine. Vreau să-mi petrec toată seara cu Will. Când am plecat de dimineaţă aveam pe Jeep un bilet de la el. Nu scria decât *Abia aştept să te văd. O să fiu acasă până la patru*.

Au mai rămas şapte ore şi trei minute.

Ora de istorie trece la fel de uşor. Profesorul ne predă războaiele punice, lecţie pe care deja am învăţat-o la fosta şcoală. Mi-e greu să mă concentrez în timp ce număr minutele la propriu. Profesorul e foarte monoton şi comun. Dacă nu găsesc nimic interesant, mintea îmi zboară în altă parte. Acum zboară la Will. Iau notiţe metodic şi încerc din răsputeri să fiu atentă, când cineva din spate îmi face semn.

– Hei, lasă-mă să-ţi văd orarul, îmi ordonă fata.

Iau discret hârtia şi o împăturesc în palmă stângă. Apoi întind mâna în spate şi dau drumul rapid orarului pe banca ei.

– Hai, fii serioasă! îmi spune ea, mai tare. Domnul Hanson este pe jumătate orb şi abia aude. Nu-ţi face griji din cauza lui.

Îmi înăbuş un chicotit şi mă întorc spre ea, cât timp domnul Hanson stă cu faţa la tablă.

– Eu sunt Layken.

– Eddie, mi se prezintă.

Îi arunc o privire întrebătoare, iar ea îşi dă ochii peste cap.

– Ştiu. E un nume de familie. Dar dacă mă strigi Eddie Spaghetti te bat, mă ameninţă blând.

– Am să ţin minte.

– Super, avem şi a treia oră împreună, mă informează, cercetându-mi orarul. E greu de găsit clasa. Stai pe lângă mine după ce se sună şi-am să-ţi arăt unde e.

Eddie se apleacă în faţă să noteze ceva şi părul ei blond, drept, se înclină odată cu ea. Îl are lung până la bărbie, într-o tunsoare asimetrică. Unghiile îi sunt date cu ojă, fiecare având o culoare diferită, şi pe ambele mâini poartă o varietate de aproximativ cincisprezece brăţări, care se lovesc şi zornăie de câte ori se mişcă. Pe încheietura stângă are un tatuaj mic, simplu, reprezentând conturul unei inimi.

Când se termină ora mă ridic din bancă şi Eddie îmi dă înapoi orarul. Bagă mâna în buzunarul hanoracului meu, scoate telefonul şi începe să tasteze numere. Peste tot pe orar văd că sunt scrise cu cerneală verde adrese web şi numere de telefon. Eddie observă că-l studiez şi-mi indică prima adresă.

– Asta e pagina mea de Facebook, dar, dacă nu mă găseşti acolo, sunt şi pe Twitter. Nu mă întreba de profilul Myspace, pentru că tâmpenia aia e jalnică, îmi explică, ciudat de serioasă.

Urmăreşte cu degetul pe pagină ultimele cifre pe care le-a mâzgălit.

– Asta e numărul meu de telefon, ăsta e numărul de fix şi ăsta e numărul de la Getty's Pizza, continuă ea.

– Acolo lucrezi?

– Nu, dar fac o pizza excelentă.

Mă depăşeşte şi mă pregătesc să o urmez pe uşă, când se întoarce şi-mi dă telefonul înapoi.

– Mi-am dat un bip, deci acum am şi eu numărul tău. Aaa şi trebuie să treci pe la secretariat înainte să înceapă ora următoare.

– De ce? Credeam că vrei să stau pe lângă tine, o întreb, simţindu-mă puţin copleşită de noua mea prietenă.

– Te-au înscris în sala de mese B. Eu sunt în sala A. Spune-le să te mute în A şi ne vedem la a treia oră.

Şi a dispărut. Pur şi simplu.

* * *

Biroul administrativ e doar cu două uşi mai în faţă. Secretara, doamna Alex, ridică la rang de artă datul ochilor peste cap în timp ce-mi printează noul meu nou orar, exact când se sună a doua oară pentru ora a treia.

– Îmi puteţi spune unde este clasa de engleză opţional? o întreb, înainte să plec.

Îmi dă câteva indicaţii deşirate şi ambigue, presupunând că ştiu deja care sunt Culoarul A şi Culoarul D. Aştept răbdătoare să termine, apoi ies pe uşă mai confuză decât eram când am intrat.

Rătăcesc pe trei holuri diferite, intru în două clase greşite şi într-o cameră de serviciu. Cotesc după un colţ şi răsuflu uşurată când dau în sfârşit de Culoarul D. Îmi las rucsacul pe duşumea şi îmi prind orarul între buze, apoi scot elasticul de pe mână. Nu-i nici ora zece dimineaţa şi eu deja îmi prind părul. Deja e una dintre zilele acelea.

– Lake?

Inima aproape că-mi sare din piept când îi aud vocea. Mă întorc şi-l văd lângă mine pe Will, cu o expresie confuză pe chip. Îmi scot orarul din gură şi-i zâmbesc, aruncându-mi instinctiv braţele în jurul lui.

– Will! Ce cauţi aici?

Mă îmbrăţişează şi el, dar numai preţ de o secundă, apoi îmi prinde încheieturile, dezlipindu-mi braţele de gâtul lui.

– Lake, îmi spune, clătinând din cap. Unde… ce cauţi aici?

Oftez, împingând orarul în pieptul lui.

– Încerc să găsesc prostia asta de sală pentru opţional, dar m-am rătăcit, mă plâng eu. Ajută-mă!

Mai face un pas înapoi şi ajunge lângă perete.

– Nu, Lake, îmi răspunde, dându-mi înapoi orarul fără să-i arunce măcar o privire.

Îi studiez reacţia şi pare aproape oripilat să mă vadă. Se întoarce cu spatele şi îşi prinde mâinile la ceafă. Nu-i înţeleg reacţia. Rămân nemişcată, aşteptându-mă să primesc un soi de explicaţie din partea lui, când îmi pică fisa. A venit aici să se întâlnească cu iubita lui. Iubita despre care a uitat să-mi spună. Îmi înşfac rucsacul şi dau să plec, dar el întinde mâna şi mă opreşte.

– Unde pleci? mă ia la întrebări.

Îmi dau ochii peste cap şi oftez scurt.

– Înţeleg, Will. Înţeleg. Te las în pace, înainte să ne vadă iubita ta.

Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, mă eliberez din strânsoarea lui şi îi întorc spatele.

– Iub… nu. Nu, Lake. Nu cred că înţelegi.

Zgomotul de paşi care, până acum, era aproape insesizabil, devine din ce în ce mai clar când un alt elev intră pe Culoarul D şi se grăbeşte spre noi.

– Frate! Credeam c-am întârziat, exclamă el, zărindu-ne pe hol.

Se opreşte în faţa sălii de clasă.

– Chiar ai întârziat Javier, îi răspunde Will, deschizându-i uşa şi făcându-i semn să intre. Javi, vin şi eu imediat. Spune-le celor din clasă că au încă cinci minute să repete înainte de test.

Will închide uşa în urma lui şi rămânem din nou singuri pe hol. Mi-a dispărut tot aerul din plămâni. Pe măsură ce analizez această nouă descoperire, simt o apăsare în piept. Nu se poate una ca asta. Nu e posibil aşa ceva. Cum poate fi posibil aşa ceva?

– Will, îi şoptesc, nefiind în stare să expir complet. Te rog, nu-mi spune că…

Are faţa roşie, o expresie de durere pe chip şi îşi muşcă buza de jos. Îşi lasă capul pe spate şi priveşte înspre tavan, frecându-şi faţa cu palmele în timp ce face ture pe coridor între dulapuri şi uşa

clasei. La fiecare pas îi observ ecusonul liceului pe care-l poartă atârnat la gât.

Îşi lipeşte palmele de dulapuri, lovindu-şi repetat fruntea de metal, iar eu stau încremenită, neputând să articulez niciun cuvânt. Îşi lasă încet braţele pe lângă corp şi se întoarce către mine.

– Cum de nu m-am gândit la asta? Eşti încă la liceu?

4

I am sick of wanting
And it's evil how it's got me
And every day is worse
Than the one before.

– THE AVETT BROTHERS, ILL WITH WANT

Will se lasă cu spatele pe dulapuri. Stă picior peste picior, cu mâinile strânse la piept, şi priveşte în podea. Descoperirea acestor lucruri m-a uimit atât de mult, încât abia mai pot sta în picioare. Mă apropii de peretele opus lui şi mă sprijin de el.

– Eu? îl contrez. Cum de n-ai adus tu în discuţie faptul că eşti profesor? Cum de eşti profesor? N-ai decât douăzeci şi unu de ani!

– Layken, ascultă-mă, îmi spune, ignorându-mi întrebarea.

Nu mi-a mai spus *Lake*.

– Se pare că a avut loc o mare neînţelegere între noi doi, mi se adresează el, evitând să-mi întâlnească privirea. Trebuie să discutăm despre asta, însă acum nu e nici pe departe momentul potrivit.

– De acord, îi răspund.

Vreau să-i spun mai multe, dar nu pot. Mi-e frică să nu izbucnesc în plâns.

Uşa clasei lui Will se deschide şi apare Eddie. Îmi doresc cu egoism să se fi rătăcit şi ea. Nu poate fi ăsta opţionalul meu.

– Layken, tocmai veneam să te caut, mă anunţă ea. Ţi-am păstrat un loc.

Se uită la Will, apoi iar la mine, şi-şi dă seama că a întrerupt o conversaţie.

– O, îmi pare rău, domnule Cooper. Nu ştiam că sunteţi aici.

– E în regulă, Eddie. Parcurgeam cu Layken noul ei orar, spune şi se apropie de intrare, ţinând uşa deschisă pentru amândouă.

Ocolindu-l pe Will, o urmez pe Eddie fără tragere de inimă şi mă aşez pe singurul loc liber din toată încăperea, exact în faţa catedrei. Nu ştiu cum voi putea să stau în clasa asta o oră întreagă. Când încerc să mă concentrez, pereţii încep să danseze, aşa că închid ochii. Am nevoie de apă.

– Cine-i bunăciunea? întreabă băiatul pe care acum îl ştiu drept Javier.

– Tacă-ţi gura, Javi! se răsteşte Will, ajungând la catedră şi ridicând un teanc de hârtii.

Câţiva elevi icnesc încet, uimiţi de reacţia lui. Se pare că nici Will nu e în apele lui.

– Calmaţi-vă, domnule Cooper! îi făceam un compliment. E bună. Uitaţi-vă la ea, continuă el, rezemându-se în scaun şi studiindu-mă.

– Javi, ieşi! îi comandă Will, arătându-i uşa clasei.

– Domnule Cooper! Vai! Ce săriţi aşa? Cum v-am spus, îi făceam…

– Cum ţi-am spus eu, ieşi! Nu-ţi permit să jigneşti femeile la ora mea!

Javi îşi strânge cărţile şi-i răspunde răstit:

– Perfect. Mă duc să le jignesc de pe hol!

După ce uşa se închide în urma lui, singurul zgomot din încăpere rămâne ticăitul îndepărtat al secundarului din ceasul de deasupra tablei.

Nu mă întorc, dar simt privirile tuturor celor din clasă aţintite asupra mea, aşteptând o reacţie. Acum nu mai e atât de uşor să mă pierd în mulţime.

– Clasă, avem o elevă nouă. Numele ei este Layken Cohen, se adresează Will tuturor, încercând să destindă atmosfera. Gata cu repetatul, închideţi caietele.

– N-o puneţi să se prezinte? întreabă Eddie.

– O să facem asta în altă zi.

Will le arată un teanc de foi.

– Testele.

Sunt uşurată că Will m-a scutit de obligaţia de a vorbi în faţa clasei. E ultimul lucru pe care aş fi în stare să îl fac acum. Mă simt de parcă aş avea în gât un ghem pe care încerc, fără succes, să îl înghit.

– Lake, spune Will cu ezitare, apoi îşi drege vocea şi-şi corectează scăparea. Layken, dacă ai altă materie la care doreşti să lucrezi, poţi să o faci. Restul elevilor dau un test la sfârşit de capitol.

– Aş prefera să dau şi eu testul, îi răspund.

Am nevoie de o activitate asupra căreia să-mi concentrez atenţia.

Îmi dă testul şi, în timpul pe care îl am la dispoziţie pentru a-l completa, încerc să mă concentrez numai pe întrebări şi să-mi creez un moment de respiro de la noua mea realitate. Termin destul de repede, dar continui să şterg şi să rescriu răspunsurile, amânând confruntarea cu inevitabilul: cu faptul că bărbatul de care m-am îndrăgostit îmi este acum profesor.

Când se sună, urmăresc elevii mergând la catedra lui Will, aşezând lucrările cu faţa în jos. Eddie o predă pe a ei şi vine la banca mea.

– Hei, ţi-ai schimbat sala de mese?

– Da, îi răspund.

– Super. Îţi păstrez un loc.

Se opreşte în faţa lui Will, iar el îşi ridică privirea la ea. Eddie scoate din geantă o cutie roşie din care ia câteva bomboane mentolate şi i le lasă pe catedră.

– Altoids, îi explică ea.

Will se holbează întrebător la bomboane.

– Îmi dau cu presupusul, îi şopteşte, suficient de tare cât s-o aud şi eu. Dar am auzit că Altoids sunt minunate pentru mahmureală.

Împinge bomboanele spre el şi, din nou, pur şi simplu dispare.

În acest moment, eu şi Will suntem singurii care au mai rămas în clasă. Trebuie neapărat să vorbesc cu el. Am atât de multe întrebări,

dar știu că tot nu e momentul potrivit. Îmi iau lucrarea și mă apropii de catedră, așezând-o peste celelalte.

– E chiar atât de evidentă proasta mea dispoziție? mă întreabă.

Continuă să examineze bomboanele de pe masă. Iau două dintre ele și ies din sală fără să-i răspund.

Traversând holurile în căutarea sălii unde am a patra oră, descopăr o toaletă și mă ascund înăuntru. Decid să-mi petrec restul orei și toată pauza de masă într-unul dintre compartimente. Mă cuprinde vinovăția gândindu-mă că Eddie mă așteaptă, dar acum nu pot să dau ochii cu nimeni. În schimb, îmi ocup timpul citind și recitind scrisul de pe pereții cabinei, rugându-mă ca, printr-o minune, să pot parcurge restul zilei fără să izbucnesc în lacrimi.

Ultimele două cursuri trec pe nesimțite. Din fericire, nici restul profesorilor nu sunt interesați de prezentarea mea. Nu vorbesc cu nimeni și nimeni nu mă întreabă nimic. Habar n-am dacă am primit teme sau nu. Mintea mi-e consumată de toată situația asta.

Merg spre mașină, căutându-mi cheile în poșetă. Le scot și mă chinui să descui portiera, dar mâinile îmi tremură atât de tare, încât le scap. Urc în mașină, pornesc și mă îndrept spre casă, fără să mă gândesc la nimic. Singurul lucru căruia vreau să-i acord atenție acum e patul.

După ce parchez în fața casei, opresc motorul și rămân pe loc. Încă nu vreau să stau de vorbă cu Kel sau cu mama, așa că-mi las scaunul pe spate, îmi acopăr ochii cu brațele și încep să plâng. Derulez în minte totul, iar și iar. Cum am putut să petrec o seară întreagă cu el fără să știu că mi-e profesor? Cum de n-a venit vorba despre ceva atât de important cum e ocupația? Sau, și mai rău, cum de-am putut să pălăvrăgesc o groază, dar să omit să-i spun că sunt încă la liceu? I-am spus o mulțime de lucruri despre mine. Simt că am primit ceea ce merit pentru că mi-am lăsat, în sfârșit, garda jos.

Îmi șterg ochii cu mâneca, încercând din răsputeri să-mi ascund lacrimile. Am început să mă pricep la asta. Până acum șase luni abia

dacă aveam motive să plâng. Viaţa mea din Texas era simplă. Aveam o rutină, un grup de prieteni minunaţi, o şcoală care-mi plăcea. Chiar şi o casă care-mi plăcea. Am plâns mult în primele săptămâni de la moartea tatei, până mi-am dat seama că mama şi Kel nu aveau cum să depăşească momentul dacă eu nu îl depăşeam. Atunci am început să depun eforturi pentru a mă implica mai mult în viaţa lui Kel. El a pierdut cel mai mult dintre noi trei, pentru că, în acea perioadă, tata îi era şi cel mai bun prieten. M-am implicat în orele de baseball pentru juniori, în lecţiile de karate, chiar şi în echipa de cercetaşi: în toate activităţile la care tata obişnuia să participe împreună cu el. Asta ne-a menţinut ocupaţi pe amândoi şi, treptat, durerea a început să se estompeze.

Până azi.

Sunt adusă la realitate de o bătaie în geam. Nu vreau s-o bag în seamă. Nu vreau să văd pe nimeni, cu atât mai puţin să vorbesc cu cineva. Arunc o privire şi observ pe cineva lângă maşină. Nu i se vede decât trunchiul şi… ecusonul liceului.

Înclin oglinda retrovizoare şi-mi şterg de sub ochi rimelul întins. Îmi întorc privirea în partea cealaltă şi apăs butonul de deblocare a uşilor, concentrându-mi atenţia la piticul de grădină rănit, care se holbează la mine cu un zâmbet încrezut.

Will se aşază pe locul din dreapta şi închide portiera. Lasă scaunul pe spate câţiva centimetri şi oftează, dar nu zice nimic. Nu cred că mai ştie vreunul dintre noi ce să spună. Îndrăznesc să-l privesc. Are piciorul ridicat pe bord. Stă ţeapăn în scaun, cu mâinile la piept. Se uită direct la biletul scris de el azi-dimineaţă, care încă stă pe consolă. A ajuns pe la ora patru, până la urmă.

– La ce te gândeşti? mă întreabă.

Îmi ridic piciorul drept pe scaun şi îmi pun braţele în jurul lui.

– Sunt a naibii de confuză, Will. Nu ştiu ce să cred.

Oftează şi se uită pe fereastră.

– Îmi pare rău. E numai vina mea, declară el.

– Nu e vina nimănui, îi răspund. Ca să fie vina cuiva, trebuie să existe o decizie conştientă. Tu n-ai ştiut, Will.

Se ridică în scaun şi se întoarce cu faţa la mine. Expresia jucăuşă care m-a atras la el a dispărut.

– Asta-i problema, Lake. Trebuia să ştiu. Am o profesie care impune etica şi în afara sălilor de clasă. Ea se aplică în toate aspectele vieţii mele. N-am ştiut pentru că nu mi-am făcut datoria. Când mi-ai spus că ai optsprezece ani, am presupus că eşti la facultate.

Pare să-şi îndrepte toată frustrarea asupra lui.

– Am optsprezece ani de numai două săptămâni, îl lămuresc.

Nu ştiu de ce am simţit nevoia să clarific treaba asta. După ce o spun, îmi dau seama că sună ca şi cum aş da vina pe el. Deja se învinovăţeşte; n-are nevoie să fiu şi eu supărată pe el. A fost un rezultat pe care niciunul dintre noi nu avea cum să-l prevadă.

– Sunt profesor stagiar, încearcă el să-mi explice. Oarecum.

– Oarecum?

– După ce-au murit părinţii mei, mi-am dublat orele de studiu. Am avut destule credite pentru a absolvi cu un semestru mai devreme. Şi cum şcoala ducea lipsă de personal, conducerea mi-a oferit un contract de un an. Mai am trei luni de stagiatură. După asta, am contract până în iunie anul viitor.

Ascult şi procesez tot ceea ce spune. Dar, sincer, tot ceea ce aud este *nu putem fi împreună… bla bla bla… nu putem fi împreună*.

Mă priveşte în ochi.

– Lake, am nevoie de slujba asta. Este lucrul pentru care am muncit în ultimii trei ani. Suntem săraci. Părinţii m-au lăsat cu un munte de datorii, apoi mai am taxele de studii. Nu pot să-mi dau demisia.

Îşi întoarce privirea şi se lasă în scaun, trecându-şi mâinile prin păr.

– Will, înţeleg. Nu ţi-aş cere niciodată să-ţi pui cariera în pericol. Ar fi stupid dacă ai lăsa totul de râpă pentru o persoană pe care abia ai cunoscut-o acum trei zile.

Îşi menţine privirea pe fereastră.

– Nu spun că mi-ai cere tu asta. Vreau doar să înţelegi cum stă treaba.

– Chiar înţeleg, îl liniştesc. E ridicol să presupunem că există între noi ceva care să merite riscul.

Se uită din nou la biletul de pe consolă şi răspunde încet:

– Amândoi ştim că este mult mai mult.

Cuvintele lui mă fac să tresar, pentru că ştiu, în adâncul meu, că are dreptate. Orice s-a întâmplat între noi, a fost mai mult decât o simplă atracţie. Nu pot să realizez în acest moment ce simţi atunci când ai inima frântă. Dar dacă doare numai cu un procent mai mult decât suferinţa pe care o simt acum, eu renunţ la iubire. Nu merită.

Încerc să opresc un alt rând de lacrimi, dar efortul e în zadar. Îşi dă piciorul jos de pe bord şi mă trage lângă el. Îmi îngrop faţa în cămaşa lui, iar el îşi strecoară braţele în jurul meu, mângâindu-mă uşor pe spate.

– Îmi pare atât de rău! îmi spune. Aş vrea să pot face ceva pentru a schimba lucrurile. Trebuie să fac totul bine… pentru Caulder.

Strânsoarea fizică în care mă ţine începe să semene din ce în ce mai puţin cu o consolare şi mai mult cu un rămas-bun.

– Nu sunt sigur cum ne vom comporta de-acum încolo sau în ce ne vom transforma, îmi mărturiseşte.

– Să ne *transformăm*?

Intru imediat în panică la gândul că l-aş putea pierde.

– Dar… dacă ai vorbi cu conducerea liceului? Să le spui că n-am ştiut. Să-i întrebi ce opţiuni avem…

Îmi dau seama, pe măsură ce rostesc cuvintele, că mă agăţ de un fir de păr. Nu există nicio şansă ca o relaţie între noi să fie viabilă în acest moment.

– Nu pot, Lake. Vocea îi e pierită. N-o să meargă. N-are cum să meargă.

Se aude trântindu-se o uşă, iar Kel şi Caulder vin ţopăind pe alee. Ne îndepărtăm imediat şi ne reglăm scaunele. Îmi odihnesc capul pe tetieră şi închid ochii, încercând să găsesc o portiţă de scăpare din situaţia noastră. Trebuie să existe una.

Când copiii au trecut strada şi sunt în siguranţă acasă la Will, el se întoarce spre mine.

– Layken, îmi spune agitat. Trebuie să-ţi mai spun ceva.

O Doamne! Altceva? Ce-ar mai putea conta acum?

– Vreau să mergi mâine la secretariat. Vreau să te retragi de la cursul meu. Nu cred că ar trebui să ne mai vedem.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji. Mâinile îmi transpiră şi maşina devine brusc mult prea neîncăpătoare pentru amândoi. El chiar vorbeşte serios. Tot ce am avut până acum s-a terminat. O să mă scoată de tot din viaţa lui.

– De ce? întreb eu, fără să fac vreun efort pentru a-mi ascunde durerea din glas.

El îşi drege vocea.

– Nu e normal ceea ce există între noi. Trebuie să ne distanţăm unul de altul.

Durerea îmi este rapid înlocuită de furia mocnită.

– Nu e normal? Să ne distanţăm? Locuieşti peste drum, Will!

Deschide portiera şi coboară din maşină. Îl urmez şi trântesc portiera.

– Suntem amândoi destul de maturi ca să ştim ce-i normal şi ce nu. Tu eşti singura persoană pe care o cunosc aici. Te rog, nu-mi cere să mă comport ca şi cum nu te-aş cunoaşte, insist eu.

– Haide, Lake! Nu eşti corectă.

Îşi potriveşte tonul cu al meu şi-mi dau seama că i-am atins un punct sensibil.

– Nu pot să fac asta. Nu putem fi doar prieteni. E singura soluţie pe care o avem.

Mă simt de parcă am trece printr-o despărţire oribilă, iar noi nici măcar n-am început o relaţie. Sunt furioasă pe mine. Nu-mi dau seama dacă sunt supărată numai pentru ce s-a întâmplat astăzi sau pentru toate experienţele trăite în ultimul an.

Un lucru ştiu cu certitudine: singurul moment în care am fost fericită a fost cu Will. Doare să-l aud spunându-mi că nu putem fi nici măcar prieteni. Mă sperie gândul că am să redevin cine am fost în ultimele şase luni, o persoană cu care nu mă pot mândri.

Deschid portiera maşinii şi îmi iau poşeta şi cheile.

– Deci tu vrei totul sau nimic, nu? Şi cum, evident, nu putem avea totul – trântesc din nou portiera şi mă îndrept către casă –, vei scăpa de mine mâine, până la a treia oră! îi spun, lovind intenţionat cu piciorul piticul de grădină.

Intru în casă şi-mi arunc cheile pe bar cu o asemenea forţă, încât alunecă pe toată suprafaţa acestuia şi cad pe parchet. Calc cu degetele pe călcâiul cizmei şi o arunc din picior la intrare, când apare mama.

– Ce-a fost asta? mă întreabă. Ţipai cumva?

– Nimic, îi zic. Asta-i tot. Absolut nimic.

Îmi iau cizmele şi urc în camera mea, unde trântesc uşa şi o încui. Mă duc direct la coşul de rufe, îl ridic şi-i răstorn conţinutul pe podea, scormonind prin el până găsesc ceea ce caut. Mâna îmi alunecă în buzunarul pantalonilor, de unde scot agrafa mov. Mă apropii de pat, dau cuvertura la o parte şi mă întind. Strâng clama în pumn, îmi acopăr faţa cu mâinile şi plâng până adorm.

Când mă trezesc, e miezul nopţii. Rămân culcată un moment, sperând să ajung la concluzia că totul a fost un coşmar, însă nu mă dezmeticesc. Dând pătura la o parte, clama îmi cade din mână şi ajunge pe duşumea. Bucata asta mică de plastic e atât de veche, încât probabil e pictată cu vopsea pe bază de plumb. Îmi amintesc

cum m-am simţit când mi-a dat-o tata, cum mi-au dispărut toate temerile şi toată tristeţea din momentul în care mi-a prins-o în păr.

Mă aplec şi o ridic de jos, apăsând-o pe mijloc pentru a o deschide. Îmi dau o şuviţă de păr într-o parte şi o prind cu ea. Aştept ca magia să-şi facă efectul, dar, desigur, totul continuă să doară. Îmi scot clama din păr, o arunc în partea cealaltă a camerei şi mă întorc în pat.

5

I keep tellin' myself
That it'll be fine.
You can't make everybody happy
All of the time.

– THE AVETT BROTHERS, PARANOIA IN B-FLAT MAJOR

Când cobor din pat, îmi simt tâmplele pulsând. Am neapărat nevoie de propria mea cutie de Altoids. Am corpul greoi din cauza orelor de plâns şi de nesomn.

Pregătesc rapid o cafea, mă aşez la bar şi o beau în linişte, gândindu-mă cu groază la ziua care tocmai a început. Într-un târziu coboară şi Kel, în pijamale şi papucii de casă cu Darth Vader.

– 'Neaţa, spune somnoros, scoţând o cană din maşina de spălat vase.

Se opreşte în faţa filtrului de cafea şi umple cana pe care stă scris *Cel mai bun tată din lume*.

– Ce crezi că faci? îl iau la întrebări.

– Hei, nu eşti singura care a avut o noapte grea.

Kel se urcă pe scaunul din partea opusă a barului.

– Clasa a patra e grea. Mi-au trebuit două ore să-mi termin temele, completează el, ducând cana la gură.

I-o smulg din mâini şi torn conţinutul în ceaşca mea, apoi o arunc la gunoi. Deschid frigiderul, desfac o cutie de suc şi i-o aşez în faţă.

Kel îşi dă ochii peste cap şi împunge gaura din colţul ei, apropiindu-şi-o de buze.

– Ai observat că ne-au sosit ieri şi restul lucrurilor? În sfârşit a ajuns şi duba mamei. A trebuit să despachetăm singuri totul, ştii? îmi povesteşte el, încercând să mă facă să mă simt vinovată.

– Îmbracă-te, îi spun. Plecăm într-o jumătate de oră.

* * *

După ce-l las pe Kel la şcoală, începe să ningă. Sper ca Will să fi avut dreptate când a spus că nu va dura mult. Urăsc zăpada. Urăsc statul Michigan.

Ajung la liceu şi mă opresc direct la secretariat. Doamna Alex tocmai îşi deschide computerul când mă observă şi clatină din cap.

– Dă-mi voie să ghicesc, acum vrei să te muţi în sala de mese C?

Ar fi trebuit să-i aduc ei cafeaua lui Kel.

– De fapt, am nevoie de o listă cu materiile opţionale pentru ora a treia.

Îşi lasă bărbia în piept şi mă cercetează cu privirea pe deasupra ochelarilor.

– Tu nu eşti la Poezie, în clasa domnului Cooper? E unul dintre cele mai căutate cursuri.

– Da, acolo sunt, îi confirm. Aş vrea să mă transfer.

– Ei bine, ai timp de gândire până când îţi definitivez orarul, la sfârşitul săptămânii, mă informează, dându-mi o coală de hârtie. La ce curs vrei să te transferi?

Examinez scurta listă de materii disponibile.

Botanică.

Literatură rusă.

Posibilităţile sunt limitate.

– Aleg Literatură rusă pentru 200 de dolari, Alex[4]!

Îşi dă ochii peste cap şi introduce informaţiile în calculator. Se pare că a mai auzit replica asta. Îmi înmânează un nou nou orar şi un formular galben.

– Roagă-l pe domnul Cooper să ţi-l semneze, adu-mi-l înapoi până la a treia oră şi totul e gata.

[4] Referire la celebrul concurs de cultură generală american *Jeopardy!* Fraza este folosită atunci când concurenţii îşi aleg categoria şi suma de bani pe care sunt dispuşi să o piardă în cazul în care răspund greşit.

– Super, bombăn eu, ieşind din birou.

Ajungând în faţa clasei lui Will, constat cu uşurare că uşa e încuiată şi luminile sunt stinse. N-aveam în plan să dau ochii cu el azi, aşa că decid să rezolv singură problema. Bag mâna în rucsac şi scot un stilou, aşez formularul pe uşa sălii de clasă şi mă apuc să-i falsific semnătura lui Will.

– Nu-i o idee bună.

Mă răsucesc şi-l văd pe Will stând în spatele meu cu un ghiozdan negru pe umăr şi cheile în mână. Numai privindu-l, stomacul mi se face ghem. E îmbrăcat cu o pereche de pantaloni la dungă kaki şi cămaşă neagră, băgată în ei. Culoarea cravatei i se potriveşte perfect cu verdele ochilor, făcându-i imposibil de evitat. Arată atât de… profesional.

Mă dau la o parte, făcându-i loc să introducă cheia în broască. Intră în sală şi-şi lasă ghiozdanul pe catedră. Sunt încă pe hol când îmi face semn să mă apropii.

Trântesc formularul pe masă, cu faţa în sus.

– Ei bine, încă nu ajunseseşi, aşa că m-am gândit să te scutesc de deranj, îi explic eu, pe un ton defensiv.

Will examinează foaia şi face o grimasă.

– Literatură rusă? Asta ţi-ai ales?

– Era asta sau Botanică.

Trage scaunul şi se aşază. Ia un pix, pune hârtia înapoi pe masă, o netezeşte şi apasă vârful pixului pe linia semnăturii. Ezită totuşi, lăsând pixul pe hârtie fără să se iscălească.

– M-am gândit mult aseară… la ce mi-ai spus ieri. Nu-i corect să-ţi cer să te transferi numai pentru că aşa îmi va fi mie mai comod. Locuim la nicio sută de metri distanţă; fraţii noştri au devenit cei mai buni prieteni. Dacă e s-o luăm aşa, ora asta va fi bună pentru noi. Ne va ajuta să învăţăm cum să ne purtăm când suntem unul în preajma celuilalt. Va trebui să ne obişnuim cu asta, într-un fel sau

altul. În plus, îmi spune, scoţând o foaie din rucsac şi întinzându-mi-o peste birou, este evident că vei fi o elevă bună.

Mă uit la testul pe care l-am dat cu o zi în urmă şi observ că e notat cu 100 de puncte.

– Nu mă deranjează un transfer, îi zic, chiar dacă, de fapt, mă deranjează. Îţi înţeleg punctul de vedere.

– Mulţumesc, dar mai greu decât ne este acum nu poate fi, nu-i aşa?

Mă uit la el şi aprob din cap.

– Aşa este, îl mint.

Se înşală amarnic. Faptul că voi fi în preajma lui în fiecare zi va face totul mult mai dificil. Chiar dacă aş putea să mă mut înapoi în Texas azi, tot m-aş simţi mult prea aproape de el. Cu toate astea, conştiinţa mea tot nu poate găsi un motiv suficient de puternic pentru a mă convinge să-mi schimb opţionalul.

Mototoleşte formularul de transfer şi îl aruncă în direcţia coşului de gunoi. Ratează cu vreo jumătate de metru. În drum spre uşă îl ridic şi îl bag înăuntru.

– Se pare că ne vedem la a treia oră, domnule Cooper.

În timp ce ies, îl surprind cu coada ochiului încruntându-se.

Într-un fel, mă simt uşurată. Nu mi-a plăcut cum au rămas lucrurile între noi ieri. Deşi aş face orice ca să îndrept situaţia dificilă în care ne aflăm, el găseşte cumva o modalitate de a mă mai linişti.

– Ce-ai păţit ieri? mă întreabă Eddie, când începem a doua oră. Iar te-ai rătăcit?

– Da, scuză-mă. Probleme cu secretariatul.

– Trebuia să-mi trimiţi un mesaj, mă tachinează pe un ton sarcastic. Mi-am făcut griji pentru tine.

– O, iartă-mă, dragă!

– Dragă? Încerci cumva să-mi furi fata?

Un tip cu care încă n-am făcut cunoştinţă îşi pune braţele în jurul lui Eddie şi o sărută pe obraz.

– Layken, el e Gavin, îl prezintă ea. Gavin, ea e Layken, concurenţa ta.

Gavin are părul blond, aproape identic cu al lui Eddie, diferă doar lungimea. Ar putea trece drept fraţi, numai că ochii lui sunt căprui, în timp ce ai ei sunt albaştri. Este îmbrăcat într-un hanorac negru şi blugi, iar când îşi ia mâna de pe umărul ei ca să mi-o întindă mie, observ că are o inimă tatuată pe încheietură, exact ca a lui Eddie.

– Am auzit multe despre tine, îmi spune, strângându-mi mâna.

Îl inspectez curioasă, întrebându-mă ce ar fi putut să audă.

– Nu chiar, recunoaşte zâmbind. De fapt, n-am auzit absolut nimic despre tine, dar asta spun oamenii de obicei, atunci când li se face cunoştinţă.

Se întoarce spre Eddie şi îi mai dă un pupic pe obraz.

– Ne vedem la ora următoare, iubito. Trebuie să ajung la clasa mea.

Îi invidiez.

Domnul Hanson intră în sală şi ne anunţă că vom da un test. Nu obiectez când îmi întinde foaia, iar restul orei se scurge în tăcere.

* * *

Urmând-o pe Eddie prin mulţimea de elevi, îmi simt stomacul ghem. Deja regret că nu m-am transferat la Literatură rusă. Cum de-am crezut amândoi că asta ne va ajuta să uşurăm situaţia, nu ştiu.

Ajungem la clasa lui Will, iar el ne întâmpină la uşă, salutând elevii când trec prin dreptul său.

– Domnule Cooper, arătaţi un pic mai bine azi. Doriţi o bomboană mentolată? îl tachinează Eddie, mergând spre banca ei.

Javi intră în sală şi-şi ocupă locul, aruncându-i lui Will o privire urâtă.

– Ei bine, elevi, ni se adresează Will, trăgând uşa după el. Aţi depus eforturi la testul de ieri. *Elemente de poezie* este un capitol cam plictisitor şi sunt sigur că vă bucuraţi cu toţii că aţi scăpat de el. Cred că partea de interpretare o să vi se pară mai interesantă şi pe asta vom pune accent până la sfârşitul acestui semestru. Poezia interpretată seamănă cu poezia tradiţională, dar are un element în plus: interpretarea propriu-zisă.

– Interpretare? întreabă Javi cu dispreţ. Vreţi să spuneţi ca în filmul ăla despre poeţii morţi? Unde trebuiau să citească porcării în faţa întregii clase?

– Nu chiar, aia e doar poezie.

– Se referă la slam, adaugă Gavin. Cum fac în fiecare joi la Club N9NE.

– Ce e aia slam? întreabă o fată din spatele clasei.

Gavin se întoarce spre ea.

– E ceva super! Eu şi Eddie mergem câteodată. Trebuie s-o vezi ca s-o înţelegi cu adevărat, completează el.

– Aceea este o formă a ei, continuă Will. A mai fost cineva la slam?

Încă vreo doi elevi ridică mâinile. Eu n-o fac.

– Domnule Cooper, arătaţi-le. Recitaţi-le una de-a dumneavoastră, îl îndeamnă Gavin.

Pot citi ezitarea în ochii lui. Ştiu din proprie experienţă că nu-i place să fie în centrul atenţiei.

– Haideţi să procedăm în felul următor: facem o înţelegere. Dacă eu vă recit o poezie de-a mea, toţi sunteţi de acord să mergeţi la cel puţin o seară de slam din Club N9NE pe parcursul acestui semestru.

Nimeni nu obiectează. Eu aş vrea s-o fac, dar asta ar însemna să ridic mâna şi să vorbesc. Deci nu obiectez.

– Niciun comentariu? Bine, atunci. Am să vă recit una scurtă pe care am scris-o. Reţineţi, poezia slam include atât poezia, cât şi interpretarea.

Will stă în mijlocul sălii, cu faţa spre elevi. Îşi scutură braţele şi îşi înclină capul în stânga şi în dreapta, încercând să se relaxeze. Când îşi drege vocea, nu e acel dres de glas pe care-l fac oamenii când sunt emoţionaţi; este genul pe care îl fac înainte de-a ţipa.

Aşteptări, evaluări, interne eschivări
Ies din mine ca stropi de sânge dintr-o rană
Ca un fetus din trupul unui cadavru într-un mormânt
Şifonat şi întins ca un roşu aşternut pe-un pat
Dintr-un iatac imaculat.

Nu pot să respir
Nu pot să răzbat
Din locul de neschimbat în care mă zbat
Ce controlează singura bucată din sufletul meu chinuit
Lăsat să se-ngrijească singur în văgăuna asta fără de sfârşit
Pe care am săpat-o din interior, ca un infractor într-un
Arest deschis, modern, aşezat în cel mai adânc colţ din infern

Nestânjenit în locul lui cel pârjolit
Ar putea deschide uşa, că n-are nevoie de-o nenorocită de cheie
Dar,
De ce-ar deschide-o?
Întemniţarea îi este rezolvarea.

În clasă e o tăcere asurzitoare. Nimeni nu vorbeşte, nimeni nu se mişcă, nimeni nu aplaudă. Suntem copleşiţi. Eu sunt copleşită. Cum se aşteaptă, oare, să mă adaptez, dacă el continuă să facă astfel de lucruri?

– Gata, spune el fără entuziasm, retrăgându-se la locul lui. Petrecem restul orei discutând despre poezie slam.

Încerc din răsputeri să fiu atentă la toate explicaţiile pe care ni le dă, dar nu reuşesc să mă gândesc decât la faptul că nu s-a uitat deloc la mine. Nici măcar o dată.

* * *

La masa de prânz mă aşez lângă Eddie. Un elev care stă cu câteva rânduri mai în spate la cursul lui Will se apropie de noi. Ţine pe braţul stâng două tăvi, iar în mâna dreaptă are rucsacul şi o pungă de chipsuri. Se aşază pe scaunul din faţa mea şi începe să pună toată mâncarea pe o singură tavă. Când termină treaba, scoate din geantă o sticlă de doi litri de Coca-Cola şi şi-o pune în faţă.

Desface capacul şi bea direct din ea. Cu sticla la gură, îmi aruncă o privire, apoi o lasă înapoi pe masă, ştergându-se la gură.

– Fato, ai de gând să bei ciocolata aia cu lapte?

Dau aprobator din cap.

– De asta mi-am luat-o.

– Dar chifla? O mănânci şi pe-aia?

– Şi chifla am luat-o cu un motiv.

Ridică din umeri şi se întinde la tava lui Gavin, luându-i chifla chiar în timp ce acesta se întoarce şi-i dă peste mână, cu o secundă prea târziu.

– Drace, Nick! N-ai cum să te-ngraşi cu patru kilograme şi jumătate până vineri. Renunţă, îl sfătuieşte el.

– Patru, îl corectează Nick, cu gura plină.

Eddie îşi ia chifla şi i-o aruncă peste masă. Nick o prinde din aer şi-i face cu ochiul.

– Fata ta are încredere în mine, îi răspunde lui Gavin.

– Ridică greutăţi, mi se adresează Eddie. Trebuie să fie cu patru kilograme mai greu până vineri, ca să poată concura în categoria lui, iar perspectivele nu-s prea strălucite.

Auzind acestea, îmi iau chifla şi o arunc pe tava lui Nick. Îmi face cu ochiul şi o înmoaie într-o grămăjoară de unt.

Îi sunt recunoscătoare lui Eddie pentru că m-a inclus atât de uşor în grupul ei de prieteni. Nu că aş fi avut de ales; s-a realizat mai mult forţat. În Texas, eram douăzeci şi unu de elevi în tot anul meu.

Aveam prieteni, dar având aşa de puţini din care să aleg, n-am considerat niciodată pe vreunul dintre ei ca fiindu-mi cel mai bun prieten. Îmi petreceam timpul mai mult cu Kerris, dar n-am vorbit deloc cu ea de când m-am mutat. Din cât am reuşit s-o cunosc pe Eddie până în prezent, e destul de interesantă încât mă facă să-mi doresc să devenim mai apropiate.

– Şi, de cât timp sunteţi împreună tu şi Gavin? o întreb.

– Din clasa a zecea. Am dat cu maşina peste el.

Îi aruncă o privire şi zâmbeşte.

– A fost dragoste la prima lovitură.

– Dar tu? mi-o întoarce ea. Ai prieten?

Mi-aş dori să-i pot povesti despre Will. Vreau să-i spun că, atunci când ne-am cunoscut, am simţit imediat ceva ce nu mai simţisem niciodată pentru un alt băiat. Vreau să-i spun despre prima noastră întâlnire şi despre cum, toată seara, am simţit că ne ştim dintotdeauna. Vreau să-i spun despre poezia lui, despre primul sărut, despre tot. Şi, mai mult decât orice, vreau să-i povestesc despre momentul în care l-am văzut pe hol, când am realizat că nu noi suntem cei care ne decidem soarta. Dar ştiu că nu pot. Nu pot spune nimănui. Aşa că tac. Îi răspund cu un simplu *nu*.

– Pe bune? N-ai prieten? Ei, asta se poate repara, replică ea.

– Nu-i nevoie. Nu e nimic stricat.

Eddie izbucneşte în râs şi se întoarce spre Gavin, discutând despre posibili pretendenţi pentru noua ei prietenă singură.

* * *

Săptămâna de şcoală ajunge la final şi n-am fost în viaţa mea mai relaxată ieşind dintr-o parcare. Cu toate că Will locuieşte peste drum de mine, acasă mă simt mai puţin vulnerabilă decât într-o sală de clasă, la doi metri de el. A reuşit cu succes să-mi evite privirea toată săptămâna. Şi nu că n-aş fi încercat să-i surprind cel mai mic gest: practic, m-am holbat la el tot timpul.

Pe drumul spre casă fac un ocol ca să-mi pun bine la punct planul de a-mi petrece tot weekendul în casă. Se numeşte filme şi junk-food.

Intru pe uşă şi o văd pe mama stând la bar, în bucătărie. După privirea serioasă pe care o are pe chip, probabil că nu-i prea fericită să mă vadă. Păşesc în bucătărie şi pun filmele şi pungile cu chipsuri pe dulapul din faţa ei.

– Îmi petrec weekendul cu Johnny Depp, îi spun, încercând să nu-i bag în seamă comportamentul bizar.

Nu zâmbeşte.

– L-am luat pe Caulder de la şcoală azi, mă informează ea. Mi-a spus ceva foarte interesant.

– A, da? Mamă, pari bolnavă. Ai răcit?

Încerc să par degajată, dar îmi dau seama din tonul ei că de fapt vrea să spună *Am aflat de la prietenul fratelui tău mai mic ceva ce ar fi trebuit să aflu de la tine*.

– Ai ceva să-mi spui? mă întreabă, aruncându-mi o privire tăioasă.

Desfac o sticlă cu apă şi iau o înghiţitură, aşezându-mă la bar. Plănuisem să îi mărturisesc totul în seara asta, dar se pare că discuţia va avea loc mai devreme.

– Mamă, voiam să vorbesc cu tine despre asta, îţi jur.

– E profesor la tine la şcoală, Lake!

Începe să tuşească şi apucă un şerveţel, ridicându-se de la bar. După ce îşi revine, coboară tonul, încercând să nu atragă atenţia celor doi copii de nouă ani aflaţi pe undeva prin preajmă.

– Nu crezi că ar fi trebuit să-mi menţionezi aspectul ăsta înainte de-a te lăsa să ieşi cu el?

– N-am ştiut! Nici el n-a ştiut! răspund pe un ton exagerat de defensiv.

Lasă capul într-o parte şi-şi dă ochii peste cap ca şi cum aş fi jignit-o.

– Ce faci, Lake? Nu-ţi dai seama că-şi creşte fratele? Asta poate să-i distrugă…

Ne uităm amândouă la uşă când auzim maşina lui Will intrând în parcare. Mă apropii repede de ieşire, încercând s-o blochez, ca să mă lase să-i explic. Dar ajunge mai repede decât mine, aşa că o urmez afară, încercând s-o conving.

– Mamă, te rog! Lasă-mă să-ţi explic tot. Te rog!

Înaintăm pe aleea lui Will când el ne observă asaltându-l. Zâmbeşte când o vede pe mama, dar surâsul îi dispare de îndată ce mă observă pe mine în spatele ei. Şi-a dat seama că nu e o vizită de curtoazie.

– Julia, te rog, încearcă el. Putem merge înăuntru ca să discutăm despre asta?

Nu-i răspunde. Merge până la uşa lui şi intră singură. Will mă priveşte întrebător.

– Fratele tău i-a spus că eşti profesor. N-am avut ocazia să-i explic, îl lămuresc.

Oftează şi ne îndreptăm agale spre casă.

E prima dată când intru aici de când am aflat despre moartea părinţilor săi. Nu s-a schimbat nimic şi, totuşi, parcă nimic nu mai e la fel. În acea primă zi, când am stat în bucătăria lui, am presupus că tot ce-i aici le aparţine lor, că situaţia lui Will nu era cu nimic diferită de a mea. Acum, când cercetez în jurul meu, îl văd într-o lumină nouă. O lumină a responsabilităţii. A maturităţii.

Mama stă ţeapănă pe sofa. Will străbate în linişte camera şi se aşază pe canapeaua din faţa ei. Se apleacă şi îşi încleştează mâinile în faţă, cu coatele pe genunchi.

– Am să-ţi explic tot.

O spune pe un ton serios, plin de respect.

– Ştiu că asta ai să faci, îi răspunde ea, pe un ton identic.

– Practic, am făcut multe presupuneri. Am crezut că e mai mare. Părea mai mare. După ce mi-a spus că are optsprezece ani, am

crezut că e la facultate. E abia septembrie; majoritatea elevilor nu au optsprezece ani când încep clasa a douăsprezecea.

– Majoritatea. Ea are optsprezece ani numai de două săptămâni.

– Da, eu… mi-am dat seama de asta acum, recunoaşte el, privind scurt în direcţia mea. N-a fost la şcoală în prima săptămână când v-aţi mutat şi cred că am presupus… întâmplător, cât am stat împreună, n-a venit niciodată vorba despre asta.

Mama tuşeşte din nou. Aşteptăm, dar tusea se intensifică, iar ea se ridică şi trage adânc aer în piept, de câteva ori. Aş putea crede că are un atac de panică dacă n-aş şti deja că s-a molipsit cu ceva. Will pleacă în bucătărie şi aduce pahar cu apă. Mama ia o înghiţitură şi se întoarce cu faţa spre fereastra sufrageriei, care dă spre curtea din faţă. Caulder şi Kel sunt acum afară; îi aud râzând. Mama merge la uşă şi o deschide.

– Kel, Caulder! Nu staţi pe stradă!

Închide uşa şi revine la noi.

– Spuneţi-mi, când a venit vorba? ne întreabă pe amândoi.

Nu pot să-i răspund. Cumva, în prezenţa lor, mă simt mică.

Doi adulţi rezolvându-şi problemele în faţa copiilor. Asta-i senzaţia pe care o am.

– N-am aflat decât când a apărut la ora mea, îi explică Will.

Mama se uită la mine şi rămâne cu gura căscată.

– Ai ore cu el?

Se uită la Will şi aproape repetă ce a spus.

– Ai ore cu ea?

Doamne! Sună foarte rău când o auzi din gura ei.

Se ridică şi străbate lungimea camerei de zi, în timp ce eu şi Will îi dăm răgaz să proceseze informaţiile.

– Vreţi să-mi spuneţi că niciunul dintre voi n-a ştiut nimic despre asta înainte de prima zi de şcoală?

Dăm amândoi din cap.

– Ei bine, acum ce naiba o să se-ntâmple? ne întreabă.

Are ambele mâini în şold. Noi stăm tăcuţi, sperând ca ea să găsească soluţia magică pe care am căutat-o toată săptămâna.

– Deci, răspunde Will. Eu şi Lake facem tot posibilul să trecem peste asta, încet-încet.

Ea îl priveşte aspru, acuzator.

– Lake? Îi spui Lake?

Will îşi drege vocea şi coboară ochii în podea, nefiind în stare să o înfrunte. Mama oftează şi se aşază lângă el, pe canapea.

– Trebuie să fiţi amândoi conştienţi de gravitatea acestei probleme. O cunosc pe fiica mea, iar ea te place, Will. Mult. Dacă tu îi împărtăşeşti măcar un strop din aceste sentimente, ai să faci tot ce poţi ca să te îndepărtezi de ea. Inclusiv să nu-i mai foloseşti numele de alint. Situaţia asta o să pună în pericol şi cariera ta, şi reputaţia ei.

Se ridică şi deschide usa, ţinându-mi-o ca s-o urmez afară. Nu ne permite niciun moment de intimitate.

Kel şi Caulder trec pe lângă noi şi fug în camera lui Caulder. Mama îi urmăreşte dispărând pe hol.

– Copiii nu trebuie să fie afectaţi de toate astea, adaugă ea, îndreptându-şi din nou atenţia spre Will. Propun să găsim acum o soluţie pentru ca interacţiunile dintre tine şi Lake să fie minime.

– Absolut. Sunt total de acord, îi răspunde el.

– Lucrez noaptea şi dorm dimineaţa. Dacă vrei să-i duci tu la şcoală, eu sau Lake îi putem lua după ce termină orele. Unde îşi petrec restul timpului, rămâne la alegerea lor. Par să se descurce bine cu plimbatul între case.

– Sună bine. Mulţumesc.

– E un copil bun, Will.

– Serios, Julia. Pentru mine e perfect. Nu l-am mai văzut pe Caulder atât de fericit de când… Vocea i se stinge fără să-şi termine fraza. Julia? o mai întreabă el. Vei merge să vorbeşti despre asta cu

conducerea liceului? Adică, înţeleg perfect dacă asta simţi că trebuie să faci. Aş vrea doar să fiu pregătit.

Mama se uită la el, apoi la mine, iar când vorbeşte îmi susţine privirea.

– În momentul de faţă nu se întâmplă nimic de care conducerea liceului ar trebui să fie informată, nu-i aşa?

– Absolut nimic, îţi jur, îi răspund repede.

Îmi doresc ca Will să se uite la mine ca să-mi poată vedea regretul în ochi, dar n-o face. Imediat ce închide uşa după noi, nu pot să-mi mai ţin gura.

– De ce-ai făcut una ca asta? mă răstesc la ea. Nici nu mi-ai dat voie să-ţi explic!

Traversez în fugă strada fără să mă uit înapoi. Mă reped în casă şi mă închid în dormitor, unde am să rămân până pleacă la serviciu.

* * *

– Layken, avem cumva pliculeţe de Kool-Aid[5]?

Kel stă la intrare, plin de zăpadă murdară. Ăsta nu e cel mai ciudat lucru pe care mi l-a cerut, aşa că scot unul cu aromă de struguri din dulap şi i-l întind fără să întreb pentru ce-i trebuie.

– Nu mov, ne trebuie roşu.

Îi iau din mână plicul mov şi revin cu unul roşu.

– Mersi.

Închid uşa după el, găsesc un prosop şi îl aştern pe jos, în faţa uşii de la intrare. Nu-i nici ora nouă dimineaţa, iar el şi Caulder sunt afară deja de două ceasuri.

Mă aşez la bar şi-mi termin de băut cafeaua, examinând mormanul de junk-food pe care nu mai am nicio tragere de inimă să-l mănânc. Mama a ajuns acasă pe la şapte şi jumătate, urcându-se

[5] Marcă de băuturi răcoritoare. Se vinde în pliculeţe sau tuburi, ca pudră care se dizolvă în apă.

direct în pat, unde va rămâne până pe la două. Încă sunt supărată pe ea şi n-am chef azi de vreo confruntare, deci se pare că mai am aproximativ cinci ore până să mă închid din nou în camera mea. Iau de pe bar un film şi, cu toate că nu mi-e foame, o cutie cu ciocolată. Dacă există vreun bărbat care mă poate face să-mi iau gândul de la Will, acela e Johnny Depp.

Pe la jumătatea filmului, Kel dă buzna în casă şi, încă acoperit de zăpadă şi noroi, mă apucă de mână, trăgându-mă afară.

– Kel, opreşte-te! Nu vreau să merg afară! îi spun răspicat.

– Te rog? Doar un minut. Trebuie să-ţi arăt omul de zăpadă pe care l-am făcut.

– Bine. Dar măcar lasă-mă să mă încalţ.

Cum mi-am pus şi a doua cizmă, Kel mă trage iar de mână şi mă scoate afară. Îl las să mă conducă, ferindu-mi ochii. Îmi trebuie un moment ca să mă adaptez cu reflexia luminii soarelui pe zăpadă.

– E chiar aici, îl aud pe Caulder zicând, dar nu mi se adresează mie.

Îmi ridic privirea şi-l văd manevrându-şi fratele la fel cum face Kel cu mine. Suntem conduşi amândoi în spatele Jeepului, unde ne poziţionează la câţiva centimetri unul de altul, direct în faţa unei victime.

Acum am descoperit motivul din spatele cererii de Kool-Aid roşu. În faţa noastră, zăcând lat pe jos în spatele maşinii mele, e un om de zăpadă mort. Ochii lui sunt bucăţi din scoarţă de copac, alcătuind o expresie sumbră. Braţele sunt două ramuri subţiri atârnându-i de-o parte şi de alta, una dinte ele ruptă pe jumătate sub roata mea din spate. Capul şi gâtul sunt stropite cu Kool-Aid, care se adună într-o baltă de un roşu aprins cam la treizeci de centimetri distanţă de omul de zăpadă.

– A avut un accident îngrozitor, explică Kel cu seriozitate, înainte ca el şi Caulder să izbucnească în hohote de râs.

Eu şi Will ne uităm unul la altul şi, pentru prima data după o săptămână, îmi zâmbeşte.

– Uau! Am nevoie de aparatul foto.

– Îl aduc pe-al meu, îi răspund.

Îi zâmbesc şi eu, intrând în casă. Deci aşa va fi de-acum încolo? Vom schimba replici sub pretexte false în faţa fraţilor noştri? Ne vom evita în public? Urăsc perioada asta de transformare!

Când mă întorc cu aparatul de fotografiat, copiii încă admiră scena crimei şi le fac câteva poze.

– Kel, acum hai să omorâm un om de zăpadă cu maşina lui Will, îi spune Caulder şi amândoi se reped peste drum.

Între noi pulsează o tensiune apăsătoare şi cercetăm amănunţit omul de zăpadă, neştiind la ce altceva să ne uităm. Într-un târziu, Will priveşte peste stradă, la fraţii noştri.

– Ştii, sunt norocoşi că se au unul pe celălalt, îmi spune calm.

Îi analizez propoziţia şi mă întreb dacă e o simplă observaţie sau are cumva un înţeles ascuns.

– Da, sunt, îl aprob.

Zăbovim în acelaşi loc, privindu-i cum adună mai multă zăpadă. Will trage adânc aer în piept şi îşi întinde braţele deasupra capului.

– Ei bine, e cazul să intru în casă, mă anunţă, dând să plece.

– Will, aşteaptă.

Se întoarse spre mine, îşi bagă mâinile în buzunare, dar nu spune nimic.

– Îmi pare rău pentru ieri. Pentru mama, îi şoptesc, scrutând aleea dintre noi.

Nu pot să-l privesc în ochi din două motive. Primul – zăpada încă mă orbeşte. Al doilea – când mă uit la el, mă doare.

– E-n regulă, Layken.

Şi-am revenit la prenumele oficiale.

Examinează porţiunea unde *sângele* a pătat zăpada şi-o răscoleşte cu pantoful.

– Nu-şi face altceva decât datoria de mamă.

După o pauză, coboară mai mult tonul.

– Nu te supăra pe ea. Eşti norocoasă că o ai.

Se răsuceşte pe călcâie şi pleacă. Când mă gândesc la cât de greu trebuie să fie pentru ei să se aibă doar unul pe celălalt, mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. Uite cum eu stau şi mă plâng de singurul părinte care a mai rămas să aibă grijă de toţi patru. Mi-e ruşine că am adus vorba despre asta. Mi-e şi mai ruşine de faptul că am fost supărată pe mama, decât de ceea ce a făcut ea. A fost vina mea, pentru că nu i-am povestit la timp. Will are dreptate, ca de obicei. Sunt norocoasă că o am.

* * *

După ora prânzului, când aud duşul curgând în baia de lângă camera mamei, mă apuc să-i încălzesc mâncare şi să îi pun la fiert un ceai. Le aşez pe locul de la bar unde stă ea de obicei şi o aştept. Când, în sfârşit, iese pe hol şi vede mâncarea, îmi zâmbeşte fragil, aşezându-se pe scaun.

– Asta e un semn de pace sau mi-ai otrăvit mâncarea? mă întreabă, despăturindu-şi şerveţelul în poală.

– N-ai cum să afli decât dac-o mănânci.

Mă studiază cu precauţie şi ia o înghiţitură. Mestecă un minut, apoi, văzând că nu se prăbuşeşte la pământ din prima, mai ia una.

– Îmi pare rău, mamă. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Dar am fost foarte supărată.

În ochii ei se citeşte mila, aşa că mă întorc cu spatele şi îmi ocup timpul spălând vasele.

– Lake, ştiu cât de mult îl placi, chiar ştiu! Şi eu îl plac. Dar, cum ţi-am spus ieri, nu e posibil. Promite-mi ca n-ai să faci nimic prostesc.

– Îţi jur, mamă. Mi-a dat foarte clar de înţeles că nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine, deci n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Sper să n-am, îmi răspunde, continuând să mănânce.

Termin cu vasele şi mă întorc în sufragerie să-mi reiau relaţia cu Johnny.

6

Your heart says not again
What kind of mess have you got me in?
But when the feeling's there
It can lift you up and take you anywhere.

– THE AVETT BROTHERS, LIVING OF LOVE

Următoarele săptămâni trec pe nesimţite, în timp ce temele pentru acasă devin tot mai complicate, cumulate cu izolarea de la ora lui Will. Nu ne-am mai vorbit din ziua în care a fost ucis omul de zăpadă. De atunci nici nu ne-am mai privit în ochi. Se fereşte de mine ca de râie.

Nu prea am reuşit să mă acomodez în Michigan. Poate că toată povestea cu Will mi-a făcut mutarea şi mai grea. N-am chef de nimic altceva, în afară de somn. Probabil pentru că atunci când dorm nu mă doare la fel de tare.

Eddie nu oboseşte să-mi propună posibile umpluturi pentru locul vacant din departamentul iubit, dar eu îi resping pe toţi. În cele din urmă, a făcut până şi schimb de locuri cu Nick la ora lui Will, în speranţa că se va înfiripa ceva între noi.

Nicio şansă.

– Bună Layken, îmi zâmbeşte Nick, aşezându-se lângă mine, pe noul lui loc. Mai am una bună pentru tine, vrei s-o auzi?

Numai în ultima săptămână a trebuit să îndur de la Nick minim trei bancuri cu Chuck Norris pe zi. Presupune incorect că, venind din Texas, sunt obsedată de serialul *Walker, polițist texan*.

– Sigur.

Nici nu mai încerc să-i interzic acest privilegiu; degeaba.

– Chuck Norris şi-a făcut cont pe Gmail. Este gmail@chuck-norris.com.

Am nevoie de o secundă ca să prelucrez informaţia. De obicei prind repede glumele, dar în ultima vreme mintea îmi funcţionează mai lent, din motive întemeiate.

– Amuzant, îi răspund sec, ca să-l mulţumesc.

– Chuck Norris a numărat până la infinit. De două ori.

Cu toată indispoziţia mea, râd. Nick mă cam enervează uneori, dar ignoranţa lui e simpatică.

Will îl săgetează cu privirea când intră în clasă. Deşi pe mine tot nu mă priveşte în ochi, îmi imaginez că, în adâncul lui, îşi face loc un sâmbure de gelozie. În ultimul timp mi-am impus să îi acord mai multă atenţie lui Nick, atunci când e şi Will prin preajmă. Urăsc această nouă dorinţă care a pus stăpânire pe mine, aceea de a-l face gelos. Ştiu că trebuie să încetez înainte ca Nick să înceapă să-şi facă speranţe deşarte, dar nu pot. Am impresia că acesta e singurul aspect din întreaga situaţie asupra căruia deţin un dram de control.

– Scoateţi caietele, azi compunem poezie, ne informează Will, luând loc la catedră.

Jumătate din clasă oftează. Pe Eddie o aud bătând din palme.

– Putem să formăm echipe? întreabă Nick, apropiindu-şi pupitrul de al meu.

Will se uită urât la el.

– Nu.

Nick ridică din umeri şi-şi trage banca la loc.

– Fiecare dintre voi trebuie să scrie o poezie scurtă, pe care o veţi recita mâine, în faţa clasei.

Încep să-mi iau notiţe despre temă, nedorind să-l urmăresc în timp ce explică. A fost o idee proastă să rămân în clasa lui. Nu pot să mă concentrez la nimic din ceea ce spune. Mă întreb mereu ce se întâmplă în mintea lui, dacă se gândeşte la noi, ce face noaptea în casă. Chiar şi când sunt acasă, nu mă pot gândi decât la el. Mă trezesc privind pe partea cealaltă a străzii ori de câte ori am ocazia. Dar, sincer, nu cred că mi-ar fi fost mai bine dacă m-aş fi transferat.

M-aş fi grăbit să ajung acasă înaintea lui, ca să-l pândesc de la fereastră când parchează maşina. Jocul ăsta pe care l-am început cu mine însămi devine foarte obositor. Mi-aş dori să găsesc o cale de a înlătura efectul pe care îl are asupra mea. Lui nu pare să-i fi fost foarte greu să meargă mai departe.

– Trebuie să aveţi gata cam zece propoziţii pentru prezentarea de mâine. Iar în următoarele două săptămâni ne putem extinde, ca să aveţi fiecare câte ceva pregătit pentru concursul de slam, ne explică Will. Să nu credeţi c-am uitat. N-a fost nimeni la slam până acum. Am făcut o înţelegere.

Întreaga clasă protestează.

– Nu aşa a fost înţelegerea! Aţi spus că mergem acolo ca spectatori. Acum trebuie să şi recităm? îl întreabă Gavin.

– Nu. De fapt, teoretic, nu. Cu toţii aveţi obligaţia de a asista la slam. Nu vă cer să interpretaţi, ci doar să observaţi. Totuşi, există riscul de a fi selectaţi ca sacrificiu şi nu strică să aveţi ceva pregătit.

Câţiva elevi întreabă la unison ce e ăla sacrificiu. Will le explică termenul şi faptul că este ales cineva la întâmplare. De aceea vrea ca fiecare dintre noi să aibă o poezie pregătită pentru seara în care vom participa, pentru orice eventualitate.

– Şi dacă vrem să recităm? întreabă Eddie.

– Vă spun cum facem. Mai încheiem un târg. Cine va recita slam de bunăvoie, va fi scutit de examenul final.

– Drăguţ, eu mă bag! sare ea.

– Şi dacă nu mergem? intervine Javi.

– Atunci pierdeţi ceva extraordinar. Şi primiţi nota cinci pentru activitate.

Auzind răspunsul lui Will, Javi oftează şi-şi dă ochii peste cap.

– Şi despre ce putem să scriem? se interesează Eddie.

Will se mută în faţa catedrei, la câţiva centimetri distanţă de mine.

– Nu există reguli. Puteţi să scrieţi despre orice. Despre iubire, mâncare, o activitate preferată, un eveniment important din viaţa voastră. Puteţi să compuneţi versuri despre cât de mult vă urâţi profesorul de Poezie. Scrieţi despre orice, atât timp cât este ceva de care sunteţi pasionaţi. Dacă publicul nu vă simte entuziasmul, nu vă va simţi nici pe voi şi asta nu-i bine, pe cuvânt.

O spune ca şi cum ar vorbi din experienţă.

– Dar ce spuneţi de sex? Putem scrie despre asta? întreabă Javi.

Evident, vrea să-l scoată din sărite pe Will, însă el rămâne calm.

– Despre orice. Dacă nu vă creează probleme cu părinţii.

– Şi dacă nu ne dau voie să mergem? Adică, e vorba de un club, întreabă un elev din spatele clasei.

– Înţeleg că pot exista reţineri. Dacă sunt părinţi care au îndoieli, sunt gata să discut cu ei. De asemenea, nu vreau ca transportul să constituie o problemă. Aveţi ceva de mers până la club, iar dacă distanţa vă împiedică să ajungeţi, vom folosi o maşină a şcolii. Oricare ar fi impedimentul, găsim o soluţie. Poezia slam e pasiunea mea şi nu voi simţi că mi-am făcut pe deplin datoria de profesor faţă de voi, dacă nu vă ofer posibilitatea de a o experimenta personal. Pe parcursul săptămânii am să răspund la orice întrebare legată de tema pentru acest semestru. Dar, deocamdată, să revenim la cea de azi. Aveţi la dispoziţie toată ora pentru a vă concepe poezia. Mâine începem să le prezentăm. La treabă!

Îmi deschid caietul şi-l netezesc pe bancă. Mă holbez la el, neavând nici cea mai vagă idee despre ce aş putea să scriu. Unica mea preocupare în ultimul timp a fost Will şi în niciun caz n-am să compun o poezie despre el.

Până la sfârşitul orei am reuşit să-mi trec pe foaie doar numele. Ridic privirea către Will, care stă la catedră, muşcându-şi colţul buzei de jos. Are ochii aţintiţi pe banca mea, la poezia pe care încă nu am scris-o. Se uită în sus şi mă observă urmărindu-l. E prima oară când ni se întâlnesc privirile după trei săptămâni.

Surprinzător, nu-şi întoarce ochii imediat în altă parte. Dacă ar şti ce efect are asupra mea muşcatul buzei, n-ar mai face-o. Intensitatea privirii lui mă face să roşesc, iar camera se încălzeşte brusc. Rămâne neclintit până la auzul soneriei. Apoi se ridică şi se apropie de uşă, ţinând-o deschisă pentru elevii care ies. Îmi strâng imediat caietul şi-mi arunc geanta pe umăr. Nu mă mai uit la el când părăsesc sala, dar simt cum mă studiază.

Tocmai când credeam că a uitat complet de mine, face câte o treabă de genul ăsta. Sunt foarte tăcută tot restul zilei, încercând să-i analizez comportamentul. În cele din urmă, ajung la concluzia că şi el e la fel de confuz ca şi mine.

* * *

În drum spre Jeep, mă relaxez simţind razele soarelui încălzindu-mi chipul. Până să intrăm în octombrie, vremea a fost îngrozitor de rece. Se prevede că în următoarele două săptămâni vom avea o mică pauză de la zăpadă, înainte ca iarna să înceapă cu adevărat. Răsucesc cheia în contact.

Nimic.

Perfect! Jeepul e mort. Habar n-am ce fac, dar deschid capota şi mă uit sub ea. Văd o grămadă de metal şi fire; cam asta-i tot ce pot să înţeleg din mecanică. Totuşi, ştiu cum arată bateria, aşa că apuc un levier din portbagaj şi-o lovesc uşor cu el. După încă o încercare eşuată de a porni motorul, o ating un pic mai tare, până când încep s-o ciomăgesc de-a binelea, din pură frustrare.

– Nu-i o idee bună.

Will vine lângă mine cu rucsacul pe umăr, arătând mai mult ca un profesor decât ca Will.

– Mi-ai dat de înţeles destul de clar că multe din lucrurile pe care le fac nu ţi se par o idee bună, îi răspund, uitându-mă din nou sub capotă.

– Ce are, nu porneşte?

Se apleacă şi controlează firele.

Nu înţeleg ce face. Întâi îmi spune că nu vrea să stea de vorbă cu mine în public, apoi se uită lung la mine în timpul orei, iar acum e sub capota mea, încercând să mă ajute. Nu-mi plac comportamentele contradictorii.

– Will, ce faci?

Iese de sub capotă şi-şi înclină capul mirat la mine.

– Ce ţi se pare că fac? Încerc să-mi dau seama ce are Jeepul tău.

Urcă la volan şi încearcă să pornească motorul. Îl urmez până în dreptul portierei.

– Vreau să zic, de ce faci asta? Mi-ai spus foarte clar că nu vrei să vorbeşti cu mine.

– Layken, eşti o elevă abandonată în parcare. N-am cum să mă urc în maşină şi să plec pur şi simplu.

Ştiu că n-a vrut să mă jignească atunci când a spus că sunt elevă, dar mă simt ofensată. Îşi dă seama că şi-a ales prost cuvintele, oftează şi iese din maşină, întorcându-se la motor.

– Uite, nu asta am vrut să spun, încearcă să-mi explice, jucându-se nervos cu firele.

Mă aşez lângă el, încercând să par neafectată în timp ce-mi explic punctul de vedere.

– Will, ideea e că mi-a fost foarte greu. Ţie ţi-a fost aşa de uşor să accepţi şi să mergi mai departe! Pentru mine n-a fost la fel. Numai la asta mă gândesc.

Will se agaţă cu mâinile de marginile capotei şi se întoarce cu faţa la mine.

– Crezi că mie mi-e uşor? întreabă în şoaptă.

– Păi, asta-i impresia pe care o laşi.

– Lake, nimic din toată povestea asta n-a fost uşor. E un chin să vin în fiecare zi la serviciu, ştiind că slujba asta mă ţine departe de tine.

Se întoarce cu spatele la maşină şi se reazemă de ea.

– Dacă nu era Caulder, mi-aş fi dat demisia din prima zi, când te-am văzut pe hol. Aş fi putut să-mi iau liber anul ăsta… să aştept să termini tu, apoi să mă întorc.

Revine spre mine şi vocea îi coboară.

– Crede-mă, mi-au trecut prin cap toate posibilităţile. Cum crezi că mă simt când ştiu cât suferi din cauza mea? Când ştiu că eu sunt motivul pentru care eşti atât de tristă?

Mă surprinde sinceritatea din glasul lui. Nu mi-aş fi imaginat.

– Îmi… îmi pare rău. Am crezut că…

Will mă opreşte în mijlocul frazei, întorcându-se cu faţa la maşină.

– Bateria n-are nimic; pare să fie de la alternator.

– Nu-i porneşte maşina? întreabă Nick îndreptându-se spre noi, ceea ce explică reacţia bruscă a lui Will.

– Nu, iar domnul Cooper crede că-mi trebuie alt alternator.

– Naşpa, zice Nick, aruncând o privire la motor. Te duc eu acasă, dacă vrei.

Încep să obiectez, dar Will mă întrerupe.

– Ar fi foarte bine, Nick, îl aprobă, închizând capota Jeepului.

Mă uit urât la el, dar îmi ignoră protestul. Pleacă şi mă lasă singură cu Nick, fără nicio altă opţiune de transport.

– Am parcat acolo, îmi spune, arătând spre locul lui de parcare.

– Un moment, să-mi iau lucrurile.

Întind mâna după geantă şi observ contactul gol. Will trebuie să-mi fi luat din greşeală cheile. Las uşa descuiată, în caz că nu sunt la el. Nu vreau să adaug şi factura lăcătuşului peste mulţimea de datorii pe care le avem deja de achitat.

– Uau! Drăguţă maşină, exclam când ajungem la locul unde a parcat Nick.

E o maşină neagră, mică, model sport. Nu sunt sigură de marcă, dar nu-i nicio urmă de murdărie pe ea.

– Nu-i a mea, îmi explică, urcându-se la volan. E a lui tata. Mă lasă s-o împrumut când n-o foloseşte el.

– Tot frumoasă e. Te deranjează dacă trecem pe la şcoala Chapman? Trebuie să-l iau pe fratele meu mai mic.

– Deloc, mă asigură, virând la stânga din parcare. Deci, elevă nouă, ţi-e dor deja de Texas?

Deşi a trecut o lună, pentru el tot eleva nouă sunt.

– Da, îi răspund scurt.

Încearcă să menţină conversaţia, dar eu îi consider întrebările ca fiind retorice, deşi nu sunt. Nu pot să-mi iau gândul de la lucrurile pe care mi le-a spus Will înainte să fim întrerupţi de Nick. Până la urmă se prinde că n-am chef de dialog şi dă drumul la radio.

Ne oprim în faţa şcolii lui Kel şi cobor din maşină, ca el să mă poată vedea când iese, nerecunoscându-mi Jeepul. Când mă observă, aleargă spre mine, urmat de Caulder.

– Hei, unde ţi-e Jeepul?

– Nu porneşte. Urcaţi, ne duce Nick acasă.

– A! Ei bine, azi trebuie să meargă şi Caulder cu noi.

Le deschid uşa din spate, iar ei se caţără pe banchetă. Încep imediat să admire vehiculul. Restul drumului auzim comparaţii între *Transformers* şi maşina lui Nick. De cum oprim pe alee, Kel şi Caulder dau buzna afară şi fug în casă. Îi mulţumesc lui Nick şi îi urmez pe copii, când îl aud deschizând portiera lui.

– Aşteaptă, Layken! mă strigă el.

Uf! Aproape că scăpasem. Mă întorc şi-l văd stând pe alee. Pare emoţionat.

– Săptămâna asta eu, Eddie şi Gavin mergem la Getty's. Vrei să vii şi tu?

E clar c-ar fi trebuit s-o las mai moale cu flirtul. Mă cuprinde vinovăţia, ştiind că i-am trimis semnale greşite.

– Nu ştiu. Trebuie să o întreb pe mama. Îţi dau mâine un răspuns, bine?

Observ sclipirea de speranţă apărându-i în ochi şi-mi doresc să-l fi refuzat din prima. Nu vreau să-şi facă mai multe iluzii decât are deja.

– Da. Mâine. Pa, pa!

Când ajung în casă, Kel şi Caulder sunt la bar, cu temele în faţă.

– Caulder, acum locuieşti cu noi sau ce?

Se uită la mine cu ochii lui mari şi verzi ca ai lui Will.

– Pot să plec acasă, dacă vrei.

– Nu. Doar glumeam. Mă bucur că eşti aici; îl ţii pe ciudatul ăsta mic departe de mine.

Îl strâng de umeri pe Kel, apoi merg la frigider şi-mi iau ceva de băut.

– Deci Nick ăsta e iubitul tău? Credeam că frate-meu o să fie iubitul tău.

Observaţia lui Caulder mă ia prin surprindere, iar sucul îmi zboară din gură.

– Nu, niciunul nu e iubitul meu. Eu şi fratele tău suntem doar prieteni, Caulder.

– Dar, Layken…

Kel îi aruncă lui Caulder un zâmbet ştrengăresc.

– V-am văzut cum vă sărutaţi în noaptea aia, când aţi venit acasă. În parcare. Vă urmăream de la geamul dormitorului meu.

Inima îmi sare din piept şi mi se opreşte în gât. Îmi aşez mâinile ferm pe bar, în faţa lor.

– Kel, să nu mai repeţi niciodată ce-ai spus! M-ai auzit?

Ochii i se măresc, ambii copii lipindu-şi spatele de scaune în timp ce mă aplec ameninţător peste bar, spre ei.

– Vorbesc serios. N-ai văzut ce crezi tu c-ai văzut. Will poate să aibă mari probleme dacă tu mai repeţi aşa ceva. Pe bune!

Aprobă amândoi din cap, iar eu mă retrag în camera mea. Îmi scot caietul din geantă şi mă trântesc cu el pe pat în ideea că mă apuc de teme, dar nu pot. Gândul că relaţia mea cu Will ar putea ieşi

la iveală îmi distrage atenţia. Oricât de mult urăsc faptul că nu putem fi împreună, să fie concediat din cauza asta ar fi mult mai rău. Are nevoie de slujba asta. Era numai cu un an mai mare decât sunt eu acum când i-au murit părinţii şi a trebuit să devină el însuşi părinte. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai vinovată că i-am judecat atât de aspru deciziile. Durerea pe care o simt eu pe motiv că nu suntem împreună păleşte în comparaţie cu situaţia prin care trece el. Mă simt pe zi ce trece mai mult eleva decât perechea lui.

Încerc să lucrez la poezia pe care nici n-am început-o, dar când după o jumătate de oră mama intră în cameră, pagina mea e tot goală.

– Unde ţi-e maşina?

– O, am uitat să-ţi spun! Nu porneşte, e alternatorul sau ceva de genul ăsta. E parcată la şcoală.

– Cum să uiţi să-mi menţionezi aşa ceva? mă întreabă, cu o frustrare evidentă în glas.

– Îmi pare rău. Când am ajuns acasă, dormeai. Ştiu că săptămâna asta ţi-a fost cam rău, aşa că n-am vrut să te trezesc.

Oftează, aşezându-se pe pat.

– Nu ştiu când am să pot să ţi-o repar. Zilele următoare sunt la lucru. Te deranjează dac-o mai ţii un pic acolo, până reuşesc să aranjez ceva?

– Am să mă interesez mâine. Mă îndoiesc c-o să observe cineva că stă acolo.

– Bine. Atunci, trebuie să mă pregătesc de serviciu.

Se ridică să plece.

– Stai. Tura ta începe abia peste câteva ore.

– Am nişte comisioane de făcut, îmi explică repede.

Închide uşa, iar eu rămân să mă întreb oare cât de sincer mi-a răspuns?

* * *

Îmi usuc părul după duş, când parcă aud sunând la uşă. Opresc foehnul, ascultând câteva momente, şi, în cele din urmă, sună din nou.

– Kel, răspunde tu! strig eu, trăgându-mi pantalonii.

Îmi prind părul încă ud într-un coc în creştetul capului şi mă îmbrac cu un tricou. Soneria se aude din nou.

Ajung la intrare şi mă uit pe vizor. Will stă în faţa uşii, cu mâinile la piept, privind în jos. La vederea lui inima îmi tresare şi mă întorc la oglinda din hol, să-mi cercetez silueta. Normal, arăt ca abia ieşită de sub duş. Măcar nu port papucii de casă ai lui Kel. Of! Oare de ce-mi pasă?

Deschid uşa şi-i fac semn să intre. Înaintează numai cât s-o pot închide în urma lui, apoi rămâne pe loc.

– Am venit după Caulder. E ora lui de baie.

Vorbeşte concis, cu braţele încă la piept. O iau ca pe o confirmare a faptului că, momentan, nu mai am nicio şansă de a-i smulge vreo mărturisire, aşa că-l pun să aştepte un minut, cât mă duc să-l găsesc pe Caulder. Caut în camera lui Kel, în a mamei şi, în cele din urmă, când nu mai am unde să mă uit, în a mea.

– Will, nu-s aici, îi spun, revenind în sufragerie.

– Păi trebuie să fie. La mine nu-s.

Se învârte pe hol, deschizând uşile şi strigându-i. O deschid şi pe cea dinspre curtea din spate, aprind lumina de afară şi examinez zona.

– Nu sunt nici în spate, îl anunţ, când ne întoarcem amândoi în sufragerie.

– Verific iar la mine.

Will traversează strada, iar eu mă ţin după el. Afară s-a întunecat şi temperatura a scăzut faţă de orele prânzului. Pe măsură ce ne apropiem de casa lui, devin din ce în ce mai îngrijorată. Ştiu că

băieţii n-ar hoinări pe-afară la ora asta. Dacă nu sunt într-una din case, nu ştiu unde-ar putea fi.

Will face rapid un tur al casei. Eu nu mă simt în largul meu cotrobăind, din moment ce n-am fost niciodată dincolo de hol, aşa că îl aştept la intrare.

– Nu-s aici, îmi zice, neputând să-şi ascundă îngrijorarea.

Dându-mi seama de gravitatea situaţiei, duc mâinile la gură şi simt că mi se taie respiraţia. Will îmi citeşte frica din ochi şi mă îmbrăţişează.

– O să-i găsim. Sigur se joacă pe undeva.

Mângâierea lui e de scurtă durată, după care se îndepărtează şi iese din casă.

– Verifică tu curtea din spate; ne întâlnim în faţă.

Îi strigăm pe nume şi simt cum, încet-încet, mă cuprinde disperarea. Îmi amintesc de ziua în care am avut grijă de Kel, care pe-atunci avea numai patru ani, şi am crezut că l-am pierdut. L-am căutat în toată casa timp de douăzeci de minute înainte să mă dau bătută şi s-o sun pe mama. Ea a sunat imediat la poliţie, care a venit în câteva minute. Încă-l mai căutau când a ajuns şi ea acasă. Panica pe care am văzut-o în privirea ei atunci când a intrat pe uşă mi s-a transmis şi mie, aşa că am început amândouă să plângem. După încă un sfert de oră de căutări, un ofiţer de poliţie l-a găsit pe Kel adormit pe un teanc de prosoape împăturite, în dulapul din baie. Aparent, se ascunsese de mine şi îl furase somnul.

Controlez curtea din spatele casei lui Will, în speranţa că voi descoperi acelaşi sentiment de uşurare, dar cei mici nu-s aici. Când ocolesc clădirea, îl văd pe Will în parcare, uitându-se în maşină. Observând că alerg spre el, îşi duce degetul la buze în semn de linişte. Trag cu ochiul la locul din spate, unde Kel şi Caulder stau ghemuiţi pe podea, cu mâinile apropiate, mimând pistoale; amândoi dorm tun.

Răsuflu uşurată.

– N-ar fi buni de santinele, îmi şopteşte.

– Aşa-i.

Rămânem pe loc, privindu-ne fraţii. Braţul lui Will îmi înconjoară umerii şi mă strânge scurt. Îmbrăţişarea nu se prelungeşte, dându-mi de înţeles că e un simplu gest de uşurare că băieţii sunt în siguranţă.

– Hei, înainte să-i trezeşti, vino înăuntru, că am ceva să-ţi dau.

Porneşte spre casă şi-l urmez până în bucătărie.

Inima încă îmi bubuie în piept, dar nu pot să-mi dau seama dacă e din cauza efortului depus căutându-i pe băieţi sau doar pentru că mă aflu în apropierea lui Will.

Scoate ceva din geantă şi-mi întinde.

– Cheile tale, îmi explică, lăsându-le să cadă în palma mea.

– O, mulţumesc, îi răspund un pic dezamăgită.

Nu ştiu ce mă aşteptam să-mi dea, dar mi-am imaginat că ar putea fi cererea lui de demisie.

– Acum funcţionează. Mâine ai să poţi s-o iei acasă.

Se apropie de canapea şi ia loc.

– Poftim? Mi-ai reparat-o?

– De fapt, n-am reparat-o eu. Cunosc un tip care a putut să-i schimbe alternatorul azi după-amiază.

Îmi aduc aminte de replica lui din parcarea liceului. Mă-ndoiesc că ar fi înlocuit alternatorul maşinii oricărui alt elev.

– Will, nu era nevoie să faci aşa ceva, îi spun, aşezându-mă pe canapea, lângă el. Dar îţi mulţumesc. Am să-ţi dau banii înapoi.

– Nu-ţi face griji. Voi m-aţi ajutat mult cu Caulder în ultimul timp; măcar atât am putut să fac şi eu.

Şi iar am rămas fără cuvinte. Mă simt ca în prima zi, când stăteam în bucătăria lui, calculându-mi următoarea mişcare după ce m-a ajutat cu bandajul. Ştiu c-ar trebui să mă ridic şi să plec, dar îmi place să stau aici cu el. Chiar dacă îi sunt din nou datoare. Îmi regăsesc cumva curajul să-l abordez.

– Deci, putem să ne terminăm conversaţia de mai devreme?

Se face comod pe canapea, ridicându-şi picioarele pe măsuţa din faţa noastră.

– Depinde. Ai reuşit să găseşti vreo soluţie?

– Păi, nu, îi răspund, exact când îmi trece prin minte o posibilă rezolvare.

Îmi las capul pe spătarul canapelei şi-i sugerez sfios:

– Presupunând că sentimentele noastre se vor… amplifica…

Fac o scurtă pauză. Nu sunt sigură de modul în care-mi va interpreta ideea, aşa că-l iau uşor.

– Nu m-ar deranja să dau un GED[6].

– Asta-i ridicol, mi-o taie el. Nici să nu te gândeşti! Lake, n-ai să abandonezi şcoala!

Iarăşi sunt Lake.

– Era doar o idee.

– Ei bine, era una proastă.

Reflectăm în tăcere, incapabili să găsim o altă soluţie. Rămân cu capul rezemat de canapea, privindu-l. Mâinile îi sunt încrucişate sub cap şi priveşte înspre tavan, încordându-şi maxilarul şi pocnindu-şi absent degetele.

Nu mai este îmbrăcat în hainele de profesor. S-a schimbat într-un tricou alb şi pantaloni de sport gri, aproape identici cu ai mei. Abia acum observ că are părul ud. Sunt săptămâni întregi de când n-am mai stat atât de aproape de el; începusem să-i uit mirosul. Trag aer în piept, inspirându-i parfumul de aftershave. Îmi aminteşte de aerul din Texas înainte să înceapă ploaia.

Are un pic de cremă de ras rămasă sub urechea stângă. Din instinct, mâna îmi ajunge pe obrazul lui, ştergând-o. Tresare, se răsuceşte spre mine, iar eu ridic defensiv degetul, ca să-i arăt

[6] GED (Tests of General Educaţional Development) – teste specifice pentru echivalarea studiilor liceale.

motivul pentru care l-am atins. Îmi trage mâna către el şi-mi freacă degetul de tricou, îndepărtând excesul de cremă.

Mâinile noastre îi rămân pe piept şi continuăm să ne privim în tăcere. Am palma deasupra inimii lui şi-o pot simţi bătând puternic. Ştiu că această apropiere dintre noi e greşită, dar pentru mine e perfectă.

Îmi lasă mâna pe piept, urcând şi coborând în ritmul respiraţiei lui. Are pe chip aceeaşi privire pe care o avea astăzi, în clasă. Însă reacţia mea este mult mai intensă şi cu greu îmi ţin în frâu dorinţa de a-l săruta. De mai bine de o lună îmi doresc să stau de vorbă aşa cu el. Mai aveam multe să-i spun atunci când a hotărât să pretindă că nu exist. Mi-e teamă că, imediat ce voi pleca de-aici, izolarea va reveni, aşa că vreau să-i spun acum tot ce ţin în mine de-atâta vreme.

– Will, îi şoptesc. Am să te aştept… până termin liceul.

Oftează şi închide ochii, mângâindu-mi cu degetul dosul palmei.

– E mult de aşteptat, Lake. Se pot întâmpla multe într-un an.

Sub palma mea, pulsul îi creşte. Nu ştiu ce-i cu mine, dar mă apropii de el şi-i întorc faţa către mine. Vreau doar să mă privească.

Dar el nu se uită în ochii mei. În schimb, îşi concentrează atenţia pe mâna lui, mişcând-o uşor de-a lungul braţului meu. Mă cuprind aceleaşi senzaţii pe care le-am avut în noaptea în care ne-am sărutat prima oară. Mi-a lipsit această atingere.

Îl privesc în timp ce-şi mută mâna pe umărul meu, iar degetele îi alunecă sub breteaua bluzei, trasându-i încet conturul. Cu mişcări lente, precise, îşi dă picioarele jos de pe măsuţă şi-şi întoarce corpul spre mine. Expresia de pe chip îi este plină de îndoieli, dar se apleacă încet, apăsându-şi buzele pe umărul meu. Îl îmbrăţişez şi trag adânc aer în piept. Pe măsură ce buzele îi urcă de-a lungul umărului spre gât, respiră din ce în ce mai sacadat. Camera începe să se rotească, iar eu închid ochii. Buzele lui îşi continuă drumul pe obraz, aproape de gură. Când îl simt retrăgându-se, îi deschid şi-l

observ privindu-mă. Disting în ochii lui o scânteie de ezitare chiar înainte să-mi acopere gura cu a lui.

În trecut, sărutările lui au fost atente şi delicate. Acum se lasă condus de un fel de patimă, în timp ce-şi strecoară mâinile sub bluza mea şi mă prinde de talie. Îi răspund la sărut cu aceeaşi pasiune arzătoare. Cu mâinile strânse în părul lui îl trag deasupra mea, întinzându-mă pe canapea. Imediat ce începe să-şi coboare trupul peste al meu, pune capăt sărutului, îndepărtându-se.

– Trebuie să ne oprim, îmi spune. Nu putem face asta.

Închide ochii, lăsându-şi capul pe spătar.

Ridicându-mă odată cu el, îi ignor protestul şi îmi plimb mâinile pe gât în sus, până în păr. Îl sărut iar, urcându-mă în poala lui. Îmi înconjoară din nou talia, lipindu-mă de el, şi îmi întoarce sărutul cu şi mai multă intensitate decât prima dată.

Avea dreptate; chiar e din ce în ce mai bine.

Îi găsesc marginea de jos a tricoului şi trag de el în sus. Buzele ni se despart o fracţiune se secundă, atât cât e nevoie pentru ca bluza să treacă printre noi. Îi mângâi pieptul, trasând conturul muşchilor, în timp ce ne continuăm sărutul. Mă apucă de mâini, împingându-mă jos, pe canapea. Aştept să-i întâlnesc din nou gura, dar el se ridică, îndepărtându-se.

– Layken, ridică-te! îmi porunceşte.

Mă ia de mână şi mă ridică de pe canapea. Stau în picioare, încă prinsă în moment, neputând să-mi revin.

– Asta… asta nu se poate întâmpla!

Şi lui îi e greu să respire.

– Acum îţi sunt profesor. Totul s-a schimbat. Nu putem face aşa ceva.

Şi-a ales prost momentul. Genunchii îmi sunt moi şi folosesc canapeaua ca pe un punct de sprijin, aşezându-mă iar.

– Will, n-am să spun nimic nimănui, îţi jur.

Nu vreau să regrete ceea ce tocmai s-a petrecut între noi. Pentru un scurt moment, a fost ca şi cum ne-am fi întors amândoi pe drumul pe care trebuia să fim de fapt. Acum, doar câteva secunde mai târziu, sunt iarăşi confuză.

– Îmi pare rău, Layken, dar nu-i corect, îmi spune, păşind de-a lungul camerei. Nu e bine pentru niciunul dintre noi. Nu-i bine pentru tine.

– N-ai tu de unde să ştii ce e bine pentru mine, îi răspund răspicat.

Sunt din nou în defensivă. Se opreşte, întorcându-se spre mine.

– N-ai să mă aştepţi. Nu te las să renunţi la ceea ce ar trebui să fie cel mai frumos an din viaţa ta. Eu a trebuit să mă maturizez mult prea repede; nu vreau să păţeşti şi tu la fel. N-ar fi corect. Nu vreau să mă aştepţi, Layken.

Schimbarea atitudinii lui şi faptul că îmi rosteşte numele întreg diminuează nivelul de oxigen din încăpere. Sunt ameţită.

– N-aş renunţa la nimic, îi răspund cu glasul stins.

Dac-aş avea suficientă energie, aş ţipa.

Îşi trage tricoul pe cap, îndepărtându-se şi mai mult de mine. Merge în partea cealaltă a camerei, înconjoară canapeaua şi apucă spătarul cu mâinile. Stă cu capul plecat, evitând din nou să-mi întâlnească privirea.

– Viaţa mea e plină de responsabilităţi. Pentru numele lui Dumnezeu, am un copil de crescut! N-aş putea să pun nevoile tale pe primul loc. La naiba, n-aş fi în stare să le pun nici măcar pe locul doi.

Ridică uşor capul şi mă fixează cu privirea.

– Meriţi mai mult decât să fii pe locul trei.

Traversez sufrageria şi mă aşez în genunchi pe canapea, în faţa lui, acoperindu-i mâinile cu ale mele.

– Trebuie să-ţi pui responsabilităţile înaintea mea, Will, tocmai de aia vreau să te aştept. Eşti un om bun. Lucrul ăsta, pe care tu îl consideri defect, este motivul pentru care mă îndrăgostesc de tine.

Ultimele cuvinte se scurg din mine de parcă aş fi pierdut şi ultima fărâmă de autocontrol pe care o mai aveam. Dar, totuşi, nu regret că le-am rostit.

Îşi trage palmele dintr-ale mele şi mi le pune de-o parte şi de alta a feţei, privindu-mă drept în ochi.

– Tu nu te îndrăgosteşti de mine, îmi spune ca şi cum mi-ar comanda. Nu poţi să te îndrăgosteşti de mine.

Cu privirea aspră, îşi încordează din nou maxilarul. Simt cum lacrimile încep să mi se strângă în ochi, iar el îmi dă drumul, mergând spre uşă.

– Ce s-a întâmplat în seara asta, gesticulează el spre canapea, nu trebuie să se mai întâmple niciodată. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Zice asta de parcă n-aş fi eu singura persoană pe care o are de convins.

Iese din casă trântind uşa după el, iar eu rămân de una singură în sufragerie. Îmi cuprind mijlocul cu mâinile; ameţeala se intensifică. Mi-e teamă că, dacă nu-mi recapăt rapid controlul, nu o să mă pot ţine pe picioare suficient cât s-o şterg de-aici. Inspir pe nas şi expir pe gură, apoi număr descrescător de la zece.

E o tehnică de relaxare pe care am învăţat-o de la tata când eram mai mică. Obişnuiam să am ceea ce părinţii mei numeau *supraîncărcări emoţionale*. Tata mă lua în braţe şi mă strângea cât de tare putea în timp ce număram împreună. Câteodată mă prefăceam, numai ca să mă ia în braţe. Ce n-aş da să pot avea parte acum de o îmbrăţişare de-a tatălui meu!

Uşa se deschide şi Will revine, cărând în braţe un Caulder adormit.

– S-a trezit Kel; acum se duce acasă. Ar trebui să te duci şi tu, mă îndeamnă cu calm.

Mă simt de-a dreptul jenată. Jenată de ceea ce s-a întâmplat între noi şi de faptul că mă face să par disperată, mai slabă decât el. Îmi înşfac cheile de pe măsuţă şi fac stânga-mprejur spre uşă, oprindu-mă în faţa lui.

– Eşti un nemernic, îi spun.

Plec, trântind uşa în urma mea.

Când ajung în dormitorul meu, mă trântesc pe pat şi încep să plâng. În sfârşit am găsit inspiraţia pentru poezie, deşi e negativă. Iau un stilou şi încep să scriu, ştergând mereu de pe hârtie petele de lacrimi.

7

You can't de like me
But be happy that you can't
I see pain but I don't feel it
I am like the old Tin Man

– THE AVETT BROTHERS, TIN MAN

Potrivit afirmaţiilor doamnei Elisabeth Kubler-Ross, există cinci stadii ale durerii prin care trece o persoană după moartea cuiva drag: negarea, furia, înfruntarea, depresia şi acceptarea.

Când locuiam în Texas, în semestrul doi din clasa a unsprezecea am urmat un curs de psihologie. Tocmai discutam etapa a patra, când directorul a intrat în clasă, alb ca varul.

– Layken, poţi să vii, te rog, pe coridor?

Domnul director Bass era un om plăcut. Cu o burtă durdulie, mâini durdulii şi durduliu în locuri în care habar n-aveai că poate fi cineva durduliu. Era o zi de primăvară neobişnuit de rece în Texas, dar nu ţi-ai fi dat seama dacă te uitai la petele de transpiraţie pe care le avea la subraţ. Era genul de director care prefera să stea în biroul lui, nu pe coridoare. Nu căuta niciodată problemele, ci aştepta să vină singure la el. Aşadar, de ce era aici?

M-am ridicat din bancă şi am mers cât de încet am putut spre uşa clasei, cu o presimţire rea în adâncul sufletului. Nu a putut să se uite în ochii mei. Îmi amintesc că m-am uitat direct la el, iar privirea i-a coborât în podea. Îi era milă de mine. Dar de ce?

Pe hol mă aştepta mama, cu rimelul întins pe obraji. Expresia din ochii ei m-a lămurit de ce venise aici. De ce ea venise, iar tata nu.

Am clătinat din cap, refuzând să cred ceea ce bănuiam.

– Nu, am repetat ţipând.

Şi-a aruncat braţele în jurul meu, prăbuşindu-se la podea. În loc să încerc s-o susţin, m-am lăsat să cad cu ea. Chiar atunci, pe holul liceului, am experimentat prima etapă a durerii: negarea.

* * *

Gavin se pregăteşte să-şi recite poezia. Stă în faţa clasei, cu foaia tremurându-i în mână, şi îşi drege glasul pentru a începe să citească de pe ea.

Ignor prezenţa lui Gavin şi-mi îndrept atenţia către Will, întrebându-mă dacă etapele durerii se aplică numai în cazul morţii cuiva drag. N-ar putea fi folosite şi pentru dispariţia unui aspect din viaţa ta? Dacă da, atunci eu mă aflu exact în mijlocul celei de-a doua: furia.

– Cum se numeşte, Gavin? întreabă Will.

Stă la catedră, luându-şi notiţe în agendă pe măsură ce elevii recită. Mă calcă pe nervi faptul că poate fi atât de atent, concentrându-se pe orice altceva în afară de mine. Abilitatea lui de a mă face să mă simt ca un vid imens mă calcă pe nervi. Modul în care se opreşte din scris ca să-şi roadă capătul pixului mă calcă pe nervi. Aseară, aceleaşi buze care acum înconjoară pixul lui roşu, urât, îşi făceau drum în sus, pe gâtul meu.

Alung imediat din minte imaginea sărutărilor lui. Nu ştiu cât o să-mi ia, dar sunt hotărâtă să pun capăt efectului pe care îl are asupra mea.

– Mm, nu i-am dat un titlu, răspunde Gavin, care e tot în faţa clasei, fiind penultimul la recitat. Cred că am să-i spun *Precerere*!

– *Precerere*, atunci poţi să-ncepi, îl îndeamnă Will, folosind tonul de profesor, care, de asemenea, mă calcă pe nervi.

– Hmm-hmm.

Gavin îşi drege vocea. Când începe să citească, mâinile încep să-i tremure şi mai tare.

Un milion cincizeci şi unu de mii două sute de minute.
Cam de atâtea minute te iubesc,
De tot atâtea minute mă gândesc la tine,
De tot atâtea îmi fac griji pentru tine,
De tot atâtea îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru tine,
De tot atâtea mulţumesc fiecărei zeităţi din univers pentru tine
Un milion
Cincizeci şi unu de mii
Două
Sute
De
Minute…
Un milion cincizeci şi unu de mii două sute de ori.
De-atâtea ori m-ai făcut să zâmbesc,
De tot atâtea să visez,
De tot atâtea ori să cred,
De tot atâtea să-mi descopăr,
De tot atâtea să-mi ador,
De tot atâtea să-mi venerez,
Viaţa.

(Gavin păşeşte spre spatele sălii, unde stă Eddie. Se aşază în genunchi în faţa ei şi-i citeşte ultimul vers din poezie.)

Şi exact peste un milion cincizeci şi unu de mii două sute de minute te voi cere de soţie, voi cere să-ţi petreci tot restul minutelor din viaţa ta cu mine.

Eddie zâmbeşte larg, se apleacă şi-l îmbrăţişează. Clasa se împarte în două: băieţii mormăie, iar fetele suspină. Mă foiesc în scaun, aşteptând să recite ultimul poet de azi: eu.

– Mulţumesc, Gavin, poţi să iei loc. Bravo!

Will mă cheamă să-mi citesc poezia, fără să-şi ridice privirea din agendă. Are vocea moale, plină de trepidaţii.

– Layken, e rândul tău.

Sunt pregătită. Sunt mulţumită de creaţia mea. E scurtă, dar la obiect. Deja am memorat-o, aşa că las foaia pe bancă şi merg în faţa clasei.

– Am o întrebare.

Inima mi-o ia la goană când realizez că asta e prima dată când port o conversaţie cu Will în clasă, de când am pus prima dată piciorul aici, acum o lună. Ezită, de parcă nu se poate decide dacă să admită că am ceva de întrebat. Aprobă uşor din cap.

– Există o durată minimă? întreb.

Nu ştiu ce credea că am să întreb, dar pare uşurat.

– Nu, e în regulă, atâta timp cât reuşeşti să transmiţi ceea ce vrei. Cum spuneam, nu există reguli.

Când răspunde, vocea i se frânge uşor. Se vede pe faţa lui că are încă proaspăt în memorie tot ceea ce s-a petrecut aseară între noi. Cu atât mai bine.

– Bine. Atunci e perfect, mă bâlbâi eu. Poezia mea se numeşte *Rău*.

Mă întorc cu faţa spre colegi şi îmi recit cu mândrie opera învăţată pe de rost.

Potrivit dicţionarului…
Şi potrivit părerii mele…
Există peste treizeci de înţelesuri şi sinonime pentru cuvântul
Rău.

(Răcnesc cu repeziciune cuvintele ce urmează; tresare toată clasa, inclusiv Will.)

Dobitoc, ticălos, crud, idiot, hain, dur, nedrept, urâcios, răuvoitor, mitocan, agresiv, intransigent, tiranic, sever, fioros, mârşav, aspru,

înverşunat, brutal, nemilos, degenerat, grosolan, depravat, malefic, cumplit, dificil, implacabil, ranchiunos, dăunător, indiferent, insensibil, neîndurător, inexorabil.
Şi, preferatul meu, nemernic.

Întorcându-mă la locul meu, îi arunc o privire lui Will, care e roşu ca racul, cu dinţii încleştaţi. Eddie bate prima din palme, urmată de restul fetelor din clasă. Îmi încrucişez braţele la piept, concentrându-mi atenţia pe banca mea.

– Frate! exclamă Javi. Cine te-a scos din sărite?

Sună clopoţelul, iar elevii se îndreaptă spre ieşire. Will nu scoate un cuvânt. Încep să-mi strâng lucrurile, când Eddie vine lângă mine.

– Ai reuşit să vorbeşti cu mama ta? mă întreabă.

– Cu mama? Despre ce?

Habar n-am la ce se referă.

– Despre întâlnire. Nick te-a întrebat ieri dacă vrei să ieşi cu el? I-ai zis că trebuie să o întrebi întâi pe mama ta?

– A, despre asta!

Asta s-a întâmplat ieri? Parcă trecuse o veşnicie! Mă uit pe furiş la Will şi observ că mă priveşte, aşteptând să-mi audă răspunsul pe care i-l dau lui Eddie. Expresia de pe faţa lui e rece ca gheaţa. Îmi doresc să fi fost mai uşor de citit. Presupun că pe dinăuntru e gelos, aşa că-i dau înainte.

– Da, desigur. Spune-i lui Nick că mi-ar face plăcere, o mint, păstrându-mi privirea fixată pe Will.

Strânge pixul şi hârtia, deschide un sertar şi le aruncă înăuntru, închizându-l cu zgomot. Manevra lui o sperie pe Eddie, care sare, răsucindu-se spre el. E conştient de atenţia pe care a atras-o asupra lui, aşa că se ridică, prefăcându-se indiferent în timp ce şterge creta de pe tablă. Eddie revine la mine.

– Perfect! A, ne-am hotărât să ieşim joi, ca după ce plecăm de la Getty's să putem merge la slam. Mai avem doar câteva săptămâni, mai bine ne luăm de-o grijă. Vrei să venim să te luăm de-acasă?

– Ăăă, sigur.

Eddie bate din palme cu entuziasm şi ţopăie afară din clasă. Will continuă să şteargă tabla deja curată, iar eu mă îndrept spre ieşire.

– Layken! mă strigă, cu duritate în glas.

Mă opresc lângă uşă, dar nu mă întorc la el.

– Mama ta lucrează joi noaptea. Eu chem mereu o bonă, pentru că mă duc la slam. Trimite-l pe Kel la noi înainte să pleci. Ştii, înainte de întâlnire.

Nu-i răspund. Doar ies pe uşă.

La masa de prânz e ciudat. Nick ştie deja de la Eddie că am acceptat să ies cu ei şi toţi pălăvrăgesc despre noile noastre planuri. Toţi, mai puţin eu. În afară de ocazionalele încuviinţări din cap şi mormăieli de aprobare, nu vorbesc. Nu am poftă de mâncare, aşa că Nick înfulecă aproape toată porţia mea. Plimb prin tavă cu linguriţa budinca de orez, picurând ketchup din loc în loc. Îmi aminteşte de rămăşiţele omului de zăpadă masacrat pe alee. Zile în şir, de câte ori plecam, treceam cu roata peste trupul lui îngheţat. Mă întreb, oare Jeepul ar fi la fel de silenţios dacă l-aş călca pe Will? Dacă aş trece accidental cu roata din spate peste el, apoi aş băga maşina în viteză şi mi-aş continua drumul.

– Layken, ai de gând să îl ignori? întreabă Eddie.

Ridic privirea şi-l văd pe Will stând în spatele lui Nick, holbându-se la haosul pe care l-am făcut în tavă.

– Ce-i? mă adresez lui Eddie.

– Domnul Cooper vrea să-ţi vorbească, îmi explică ea, făcând semn cu capul în direcţia lui.

– Pun pariu că ai dat de belea pentru că ai pronunţat cuvântul *nemernic*, adaugă Nick.

Duc mâna la gât, de frică să nu-mi explodeze. Ce face? De ce îmi cere să merg cu el de faţă cu toată lumea? Şi-a pierdut minţile?

Dau scaunul la o parte şi las tava pe masă, studiindu-l cu precauţie. Părăseşte cafeneaua mergând spre clasa lui, iar eu îl urmez. Drumul e lung. Lung, stânjenitor, tăcut şi plin de tensiune.

– Trebuie să stăm de vorbă, îmi spune, închizând uşa după el. Acum.

Nu ştiu dacă acum e *Will*. Nu înţeleg din ce unghi mă abordează. Nu ştiu dacă să-l ascult sau să-l pălmuiesc. Nu înaintez prea mult în încăpere. Îmi încrucişez braţele la piept, încercând să par iritată.

– Atunci, vorbeşte! mă răstesc eu.

– La naiba, Lake! Nu sunt duşmanul tău. Nu mă mai urî.

E Will.

Mă reped la el, ridicând mâinile în aer, frustrată.

– Să nu te mai urăsc. Hotărăşte-te odată, Will! Aseară mi-ai spus să nu te mai iubesc, acum îmi spui să nu te mai urăsc îmi zici că nu vrei să te aştept, dar te porţi ca un băieţandru imatur când accept să mă întâlnesc cu Nick! Vrei să mă comport ca şi cum nu te-aş cunoaşte, apoi mă scoţi din sala de mese de faţă cu toată lumea! Ne-am construit faţada asta, ca şi cum am fi tot timpul altcineva şi e obositor! Nu ştiu niciodată când eşti Will şi când eşti domnul Cooper şi pe bune dacă ştiu când trebuie să fiu Layken şi când Lake.

M-am săturat să joc după regulile minţii lui. Sunt atât de obosită! Mă trântesc în scaunul pe care stau în timpul orei. Mi-e greu să-l descifrez, pentru că stă nemişcat. Inexpresiv. Mă înconjoară încet, aşezându-se în banca din spatele meu. Continui să privesc în faţă, iar el se apleacă peste pupitru, destul de aproape cât să-mi poată şopti la ureche. Când vorbeşte, corpul mi se încordează şi inima mi se strânge.

– N-am crezut că o să fie aşa de greu, îmi spune.

Nu vreau să-i ofer satisfacţia de a vedea lacrimile care-mi coboară pe obraji.

– Îmi pare rău pentru ce ţi-am zis mai devreme despre ziua de joi, continuă el. Am fost sincer, în cea mai mare parte. Ştiu că o să ai nevoie de cineva care să-l supravegheze pe Kel şi eu sunt cel care a făcut din seara de slam o temă obligatorie. N-ar fi trebuit să reacţionez aşa. De aceea te-am rugat să vii aici: trebuia să-mi cer scuze. N-o să se mai întâmple, îţi promit.

Uşa clasei se deschide şi Will sare de pe scaun. Mişcarea lui bruscă o sperie pe Eddie, care ne priveşte curioasă din cadrul uşii. Are în mână rucsacul pe care l-am lăsat la cafenea. Nu pot să-mi ascund lacrimile din ochi şi-mi întorc capul de la ea. Eu şi Will nu mai putem face nimic acum, pentru a masca tensiunea dintre noi.

Eddie ridică palma şi aşază rucsacul pe banca cea mai apropiată de uşă. Iese din sală şoptind:

– Greşeala mea… continuaţi.

Şi trage uşa în urma ei.

Will îşi trece mâinile prin păr, plimbându-se prin încăpere.

– Minunat, mormăie el.

– Calmează-te, Will, îi spun ridicându-mă şi luându-mi rucsacul. Dacă mă întreabă, o să-i spun că te-ai supărat pentru că am spus nemernic. Şi măgar. Şi idiot. Şi mito…

– Am înţeles!

Sunt cu mâna pe clanţă, când mă strigă din nou şi mă opresc.

– Vreau să-ţi spun că-mi pare rău… şi pentru aseară, continuă el.

Când vorbesc, mă întorc cu faţa la el.

– Îţi pare rău că s-a întâmplat? Sau pentru modul în care te-ai oprit?

Înclină capul, ridicând din umeri ca şi cum nu mi-ar înţelege întrebarea.

– Îmi pare rău pentru tot. Nu trebuia să se întâmple.

– Mitocan, termin eu.

* * *

Când pornesc Jeepul, motorul are acelaşi zgomot familiar, dar până şi asta mă calcă pe nervi. Lovesc volanul cu pumnul, dorindu-mi atâtea lucruri! Îmi doresc să nu-l fi întâlnit pe Will în prima săptămână de când m-am mutat aici. Ar fi fost mult mai uşor dacă l-aş fi cunoscut mai întâi la şcoală. Sau, şi mai bine, îmi doresc să nu ne fi mutat deloc în Ypsilanti. Îmi doresc să fi trăit tata. Îmi doresc ca mama să nu fie atât de vagă atunci când vine vorba de comisioane, îmi doresc să nu mai vină Caulder în fiecare zi la noi. Când îl văd pe el, mă gândesc la Will. Îmi doresc să nu-mi fi reparat Will maşina. Mă enervează când face lucruri din astea atente. Mi-ar fi mai uşor să-l urăsc dacă ar fi, într-adevăr, în toate felurile în care l-am făcut. O, Doamne! Nu-mi vine să cred că i-am adresat toate cuvintele alea! Stai, fără regrete.

* * *

Iau băieţii de la şcoală şi mă duc acasă. Azi am ajuns înaintea lui Will, dar nu-l mai pândesc la fereastră. Gata cu pânditul la fereastră.

– Suntem la Caulder, ţipă Kel, trântind portiera Jeepului.

Bun.

Când traversez coridorul, o aud pe mama vorbind cu cineva în dormitorul ei şi mă opresc în faţa uşii. N-aud decât vocea ei, deci probabil e la telefon. În mod normal nu mi-aş permite să trag cu urechea la discuţia mamei. Totuşi, comportamentul pe care îl are în ultimul timp mă îndreptăţeşte să fiu un pic băgăcioasă. Sau poate comportamentul meu îmi dă dreptul să fiu un pic rebelă. Oricum ar fi, îmi lipesc urechea de uşă.

– Ştiu. Ştiu. Am să le spun curând, zice ea. Nu, cred că o să fie mai bine dacă le spun singură… Sigur c-am s-o fac. Şi eu te iubesc, dragă.

Închide. Merg tiptil până în faţa camerei mele şi mă strecor înăuntru. Trag uşa după mine şi mă las să cad pe podea.

Şapte luni. I-au trebuit numai şapte luni ca să meargă mai departe. N-are cum să aibă deja pe altcineva, dar cuvintele de la

telefon nu puteau fi mai clare de atât. Sunt din nou în etapa unu: negarea.

Cum a putut? Şi oricine-ar fi el, deja vrea să ne fie prezentat? Deja nu-l suport. Şi tupeul ei! Cum a putut să-l pună la zid pe Will în asemenea hal, când faptele ei sunt tot atât de oribile, dacă nu şi mai şi! Stadiul unu este extrem de scurt. M-am întors în cel de-al doilea: furia.

Mă hotărăsc să nu aduc vorba imediat. Vreau să aflu mai multe înainte s-o înfrunt. Vreau ca eu să am avantajul în discuţie şi pentru asta îmi trebuie timp de gândire.

– Lake? Te-ai întors?

Bate la uşă. Mă rostogolesc şi sar în picioare ca să nu fiu în uşă când o deschide. Mă prinde sărind şi mă priveşte curioasă.

– Ce faci? mă întreabă.

– Mă întind. Mă doare spatele.

Nu o păcălesc, aşa că îmi prind braţele la spate, le întind în sus şi mă aplec în faţă.

– Ia nişte aspirină, mă sfătuieşte.

– Bine.

– Nu lucrez în seara asta, dar trebuie să mai recuperez din orele de somn pierdute. N-am dormit azi deloc, deci merg să mă întind. Poţi să ai grijă ca fratele tău să facă baie înainte de culcare?

– Sigur.

Ne îndepărtăm amândouă pe coridor.

– Stai, mamă?

Întoarce capul spre mine, pleoapele închizându-i-se peste ochii obosiţi.

– Joi seară ies în oraş. E în regulă?

Mă cercetează suspicioasă.

– Cu cine?

– Cu Eddie, Gavin şi Nick.

– Trei băieţi? Nu pleci nicăieri cu trei băieţi.

– Nu, Eddie e fată. E prietena mea. Gavin e iubitul ei şi va fi o întâlnire dublă. Eu o să fiu cu Nick.

Privirea i se mai luminează.

– Oh! Bine atunci, îmi zâmbeşte, deschizând uşa dormitorului. Stai! Joi lucrez. Cum rămâne cu Kel?

– Will cheamă o bonă joia. Deja mi-a spus că pot să-l trimit pe Kel la ei.

Pare mulţumită, dar numai pentru o clipă.

– Will a acceptat să plătească o bonă? Ca să aibă grijă de Kel? Iar tu să poţi să mergi la o întâlnire?

La naiba. Nu m-am gândit cum o să sune treaba asta.

– Mamă, au trecut câteva săptămâni bune. Am ieşit împreună doar o dată; ne-a trecut.

Mă studiază preţ de câteva secunde.

– Hmm…

Apoi intră în camera ei, tot nemulţumită.

Suspiciunile ei îmi dau un mic sentiment de satisfacţie. Are impresia că o mint cu ceva. Acum suntem chit.

* * *

– Nu merg la a treia oară, o anunţ pe Eddie când ieşim de la Istorie.

– De ce nu?

– Nu prea am chef. Mă doare capul. Cred că am să ies în curte, la aer curat.

Dau să plec spre ieşire, dar mă prinde de braţ.

– Layken? Are cumva vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri la prânz cu domnul Cooper? E totul în ordine?

Îi zâmbesc liniştitor.

– Nu, e în regulă. Vrea doar să mă abţin de la a mai folosi un limbaj atât de colorat la ora lui.

Strânge din buze şi se îndepărtează, având pe faţă aceeaşi expresie neîmpăcată pe care o avea mama aseară.

Curtea e goală. Se pare că niciun alt elev nu are nevoie de un moment de respiro de la profesorul pe care îl iubeşte în secret. Mă aşez pe o bancă şi îmi scot telefonul din buzunar. Nimic. De când m-am mutat, am vorbit numai o dată cu Kerris. Ea era cea mai apropiată prietenă a mea în Texas, dar ea era, de fapt, cea mai bună prietenă cu altă fată. E ciudat când cea mai bună prietenă a ta are o cea mai bună prietenă şi mai bună. Am acceptat situaţia, gândindu-mă că eu eram prea ocupată pentru a menţine legătura cu prieteni foarte buni, dar poate era mai mult decât atât. Poate că nu sunt o bună ascultătoare. Poate că nu sunt o bună împărtăşitoare.

– Te superi dacă-ţi ţin de urât?

Mă uit în sus şi-o văd pe Eddie luând loc pe banca din faţa mea.

– Nefericirea cere companie.

– Nefericire? Şi de ce suntem nefericite? Mâine seară ai o întâlnire la care trebuie să te gândeşti. Şi cea mai bună prietenă a ta sunt eu, îmi spune.

Cea mai bună prietenă? Poate. Sper.

– Nu crezi că Will o să vină să ne caute? o întreb.

Lasă capul într-o parte, privindu-mă uimită.

– Will? Vrei să zici domnul Cooper?

O, Doamne, tocmai i-am spus Will. Şi ea era deja suspicioasă. Zâmbesc, trântindu-i prima scuză care-mi trece prin cap.

– Da, domnul Cooper. La fosta mea şcoală, strigam profesorii pe numele mic.

Nu-mi răspunde. Curăţă vopseaua de pe bancă cu unghia albastră. Nouă dintre unghiile ei sunt verzi; numai una e albastră.

– Am să spun şi eu ceva, mă informează cu voce calmă. Poate că mă înşel, poate că nu. Dar orice am să zic, nu vreau să mă întrerupi.

Dau din cap că da.

– Cred că întâmplarea de ieri, din timpul prânzului, a fost ceva mai mult decât o mustrare uşoară pentru exprimare neadecvată. Nu ştiu cât de mult şi, sincer, nici nu-i treaba mea. Vreau doar să ştii că poţi să vorbeşti cu mine. Dacă simţi nevoia. N-aş duce vorba mai departe; nici nu am cui, în afară de Gavin.

– N-ai pe nimeni? Prieteni buni? Fraţi?

Cu asta sper să schimb subiectul.

– Nu, numai pe el îl am, îmi răspunde. Bine, teoretic, dacă vrei să ştii adevărul, am avut şaptesprezece surori, doisprezece fraţi, şase mame şi şapte taţi.

Nu pot să-mi dau seama dacă glumeşte, aşa că nu râd, în eventualitatea în care nu-i o glumă.

– Familii adoptive, îmi explică. Sunt la a şaptea casă în nouă ani.

– O, îmi pare rău.

Nu ştiu ce altceva să-i spun.

– Să nu-ţi pară. Sunt cu Joel de patru ani din cei nouă. E tatăl meu adoptiv. Funcţionează. Eu sunt mulţumită, iar el îşi încasează cecul.

– Îţi e vreunul dintre cei douăzeci şi nouă de fraţi rudă de sânge?

Râde.

– Frate, da' ai fost atentă! Şi nu, sunt singură la părinţi. Născută dintr-o mamă amatoare de droguri ieftine şi copii scumpi.

Îşi dă seama că n-am priceput.

– A încercat să mă vândă. Stai liniştită, nu m-a vrut nimeni. Sau cerea ea prea mult. Când aveam nouă ani m-a oferit unei doamne în parcarea de la Walmart. I-a servit o poveste lacrimogenă despre cum nu poate să aibă grijă de mine, bla, bla, i-a făcut o ofertă. Preţul meu se învârtea pe la o sută de dolari. Nu era prima dată când încercase s-o facă de faţă cu mine. Mă cam plictisisem, aşa că m-am uitat direct în ochii femeii şi i-am zis: *Ai bărbat? Pun pariu că-i sexy!* Mama mi-a tras un dos de palmă peste ochi pentru că i-am speriat clienta şi m-a abandonat în parcare. Doamna m-a dus la secţia de poliţie şi m-a lăsat acolo. Atunci am văzut-o ultima oară pe mama.

– Doamne, Eddie! E ireal!

– Mda, este. Dar e realitatea mea.

Mă tolănesc pe bancă şi privesc cerul. Ea face la fel.

– Ai zis că Eddie este un nume de familie, îi spun. Al cărei familii?

– Să nu râzi.

– Dar dacă o să mi se pară amuzant?

Îşi dă ochii peste cap.

– Era o comedie pe un DVD al primei mele familii adoptive. Eddie Izzard. Mi se părea că aveam nasul ca al lui. M-am uitat la filmul ăla de un milion de ori, prefăcându-mă că el e tatăl meu. După aia, i-am pus pe toţi să mă strige Eddie. Am încercat Izzard o perioadă, dar n-a ţinut.

Râdem amândouă. Îmi scot jacheta şi mi-o pun deasupra, băgându-mi mâinile în mâneci invers, ca să-mi încălzească şi părţile care au fost expuse la frig prea mult. Închid ochii.

– Am avut părinţi minunaţi, oftez eu.

– Avut?

– Tata a murit acum şapte luni. Mama s-a mutat cu noi aici, susţinând că din motive financiare, dar acum nu prea mai cred că era sinceră. Deja are pe altcineva. Deci da, minunaţi e acum la timpul trecut.

– Naşpa.

Stăm amândouă întinse, meditând la ceea ce ne-a fost sortit. Viaţa mea e uşoară, în comparaţie cu a ei. Prin câte trebuie să fi trecut! Kel are aceeaşi vârstă pe care o avea ea când a fost dată în plasament. Nu ştiu cum poate fi atât de veselă, atât de plină de viaţă. Suntem tăcute. Totul e plăcut de tăcut. Mă întreb dacă asta e ceea ce simţi când ai un prieten bun.

După un timp, se ridică în şezut şi-şi întinde braţele, căscând.

– Mai devreme, ce ţi-am spus despre Joel şi că eu sunt doar un cec pentru el? Nu-i tocmai aşa. Chiar a fost un tip de treabă.

Câteodată, când lucrurile devin prea serioase, mă copleşeşte sarcasmul.

Îi zâmbesc înţelegător.

– Mersi că ai chiulit cu mine, chiar simţeam nevoia.

– Mersi că ai simţit nevoia. Se pare că o simţeam şi eu. Şi referitor la Nick: e un băiat bun, dar nu e pentru tine. Am s-o las baltă. Dar tot nu scapi fără să ieşi cu noi mâine.

– Ştiu. Dacă nu ies, Chuck Norris o să mă prindă şi-o să mă bată măr.

În timp ce intrăm înapoi în liceu, îmi îmbrac jacheta normal.

– Deci, dacă Eddie e un nume pe care l-ai inventat, cum te cheamă, de fapt? o întreb, înainte să ne despărţim.

Ridică din umeri, zâmbind.

– Acum mă cheamă Eddie.

8

I wanna have friends
that will let me be
All alone when being alone
is all that I need

– THE AVETT BROTHERS, THE PERFECT SPACE

– Unde-i mama? îl întreb pe Kel, care-şi face temele la bar.

– Tocmai ne-a adus acasă, pe mine şi pe Caulder. A zis că se întoarce în două ore. Vrea să comanzi pizza.

Dacă aş fi ajuns acasă cu câteva minute mai devreme, aş fi urmărit-o.

– Ţi-a spus cumva unde se duce? îl mai întreb.

– Poţi să-i rogi să pună pepperoni sub sos de data asta?

– Unde a zis că se duce?

– Nu, stai! Zi-le să pună întâi pepperoni, apoi brânza, apoi sosul deasupra.

– La naiba, Kel! Unde a plecat?

Deschide ochii larg şi coboară de pe scaun, mergând cu spatele spre uşa de la intrare. Ridică din umeri, încălţându-se. Nu i-am mai vorbit niciodată atât de urât.

– Ştiu nu. Caulder la duc mă.

– La şase să vii înapoi, pizza ta o să fie gata.

Hotărăsc să termin mai întâi cu temele. O fi domnul Hanson pe jumătate orb şi pe jumătate surd, dar se revanşează prin volumul mare de teme pe care ni le dă. Le termin într-o oră. E abia patru şi jumătate.

Profit de ocazie ca să fac pe detectivul. Orice-ar pune mama la cale şi cu oricine s-ar întâlni, trebuie să aflu. Cotrobăi în sertarele şi vitrinele din bucătărie, apoi în dulapurile de pe hol. Nimic. Nu m-am

furişat niciodată în camera părinţilor. Niciodată. Dar anul ăsta e plin de premiere, aşa că intru şi închid uşa după mine.

Totul e la fel cum era în fostul lor dormitor. Aceeaşi mobilă, acelaşi covor bej. Dacă n-ar fi spaţiul atât de mic, n-aş fi în stare să fac diferenţa între camera asta şi cea pe care a împărţit-o cu tata. Verific întâi în primul loc unde ar putea ascunde ceva: raftul cu lenjerie intimă. Nu găsesc nimic. Mă mut pe marginea patului şi deschid sertarul noptierei. Mască pentru ochi, stilou, loţiune, carte, bilet…

Bilet.

Îl scot din sertar şi îl deschid. E scris cu cerneală neagră, încadrat pe mijlocul paginii. E o poezie.

Julia,
Am să-ţi pictez o lume într-o zi
O lume-n care zâmbetele nu se pot topi
O lume-n care râsetele sunt ca un videoclip
Derulat în surdină
Ca un AIP

Am să ţi-o pictez la asfinţit
Când eşti îmbrăcată-n haine de dormit
Iar dacă zâmbetu-ţi va dispărea
Cutele frunţii ţi le voi picta

Voi fi încheiat la răsărit
Şi-ai să te trezeşti c-un zâmbet umezit
Termin mereu ce-ncep, vei vedea
Lumea ce-am pictat-o pe bărbia ta…

E jalnic. Lumea ce-am pictat-o pe bărbia ta? Ca un AIP? Ce mai e şi aia? Anunţ de interes public? Cine-şi face rimele din acronime? Oricine ar fi, nu-mi place. Îl urăsc. Împăturesc hârtia şi o aşez la loc.

Sun la Getty's şi comand două pizza. Când termin apelul, mama parchează pe alee. E momentul perfect să fac un duş. Mă încui în baie înainte ca ea să ajungă în casă. Nu vreau să-i văd expresia feţei. Expresia aia de *proaspăt îndrăgostit*.

* * *

– Ce naiba? strigă mama când deschide o cutie de pizza.

– Aia e a lui Kel. E invers, îi explic.

Îşi dă ochii peste cap, trăgând spre ea a doua cutie. Mă dezgustă modul în care ochii ei cercetează toate feliile, de parcă ar încerca s-o descopere pe cea mai gustoasă. Toate sunt felii din aceeaşi pizza!

– Alege una odată! îi spun răspicat.

Tresare.

– Doamne, Lake! Ai mâncat ceva azi? Eşti cam morocănoasă.

Desprinde o felie, împingând-o spre mine. Eu o arunc pe farfurie şi mă aşez la bar, când Kel dă buzna în casă, cu spatele.

– Pizza ajuns a? întreabă, împiedicându-se de covor şi aterizând în fund.

– Doamne, Kel, maturizează-te! mă răstesc la el.

Mama îmi aruncă o privire aspră.

– Lake! Ce-i cu tine? E ceva ce trebuie să-mi spui?

Dau deoparte felia de pizza şi mă ridic de la bar. Nu pot să mă mai prefac.

– Nu, mamă! Nu trebuie să-ţi spun nimic. Eu nu am secrete!

Trage o cantitate mică de aer în piept. Gata, acum ştie că eu ştiu.

Mă aştept să se apere, să ţipe la mine, să se certe, să mă trimită în camera mea. Să facă ceva. Nu asta se întâmplă când situaţia atinge punctul culminant? Când ajunge la apogeu?

În loc de asta ea îşi fereşte privirea, căutând o farfurie pentru Kel şi umplând-o cu felii de pizza invers.

Plec cu paşi apăsaţi în camera mea, trântind uşa. Din nou. Cine mai ştie câte uşi am trântit de când m-am mutat aici? Intru şi ies din

camere în mod constant, mereu nervoasă pe cineva. Will trânteşte poezii; eu trântesc uşi.

* * *

Când mă trezesc, ceasul deşteptător clipeşte roşu. Probabil că s-a întrerupt curentul azi noapte. Soarele este neobişnuit de puternic pentru ora asta a dimineţii, aşa că iau telefonul să verific ceasul. Eram sigură, am dormit prea mult. Sar din pat, mă îmbrac în grabă, mă spăl pe dinţi şi-mi strâng părul într-un coc. N-am timp pentru machiaj. Îl trezesc pe Kel, zorindu-l să se pregătească în timp ce-mi strâng temele. N-am timp nici de cafea.

– Dar, de obicei, dimineaţa plec la şcoală cu Caulder, se plânge Kel, în timp ce ne tragem jachetele pe noi.

– Nu şi azi. Am dormit prea mult.

Dar devine evident că nu suntem singurii care n-au putut să se trezească la timp, când văd încă pe alee maşina lui Will. Super! Nu pot să plec şi să-i las să doarmă.

– Kel, bate la uşă şi trezeşte-i.

Kel aleargă peste stradă şi ciocăne la uşă, iar eu pornesc Jeepul. Deschid căldura la maxim, iau racleta şi îndepărtez gheaţa de pe geamuri. Când se întoarce Kel, toate sunt curăţate.

– Nu răspunde nimeni la uşă. Cred că nu s-au trezit încă.

Of! Îi dau racleta, spunându-i să intre în maşină; apoi merg spre casa lui Will. Kel deja a încercat uşa de la intrare, aşa că ocolesc clădirea, ca să ajung pe partea cu ferestrele dormitoarelor. Nu ştiu care-i a lui Will, deci bat la toate trei, să fiu sigură că trezesc pe cineva.

Întorcându-mă în faţă, uşa se deschide brusc şi în cadrul ei stă Will, acoperindu-şi ochii de soare, cu bustul gol. Mâinile mele s-au mai plimbat pe muşchii lui abdominali. Mă forţez să privesc în altă parte.

– S-a întrerupt curentul. Noi nu ne-am trezit la timp, îi explic.

Noi sună ciudat. E ca şi cum aş insinua că suntem o echipă.

– Poftim? întreabă somnoros, frecându-şi faţa. Cât e ceasul?

– Aproape opt.

Se dezmeticeşte instantaneu.

– Drace! exclamă, amintindu-şi ceva. Am o conferinţă la opt.

Intră înapoi în casă, lăsând uşa deschisă. Bag capul înăuntru, dar nu îndrăznesc să păşesc peste prag.

– Te ajută cu ceva dacă-l duc eu pe Caulder la şcoală? strig după el.

– Vrei? Poţi? Nu te deranjează?

E de-a dreptul înnebunit. Are cravata la gât, dar tot fără cămaşă e.

– Nu mă deranjează. Care-i camera lui? îl pregătesc eu.

– Da. Ar fi grozav! Mersi. E prima pe dreapta. Mulţumesc.

Dispare pe hol. Intru în camera lui Caulder şi-l scutur ca să-l trezesc.

– Caulder, eu te duc azi la şcoală. Trebuie să te îmbraci.

Stau lângă el cât timp se pregăteşte şi, din când în când, îl surprind pe Will, care aleargă de colo-colo. În cele din urmă, uşa de la intrare se închide. A plecat. Eu sunt la el în casă. Ciudat.

– Gata, amice?

– Mi-e foame.

– A, da. Mâncare. Hai să vedem.

Scotocesc prin dulapurile din bucătăria lui Will. Conservele sunt aşezate în ordine alfabetică. Au o mulţime de paste. Probabil pentru că se gătesc uşor. Totul e atât de curat! Nu ca bucătăriile celor mai mulţi tineri de douăzeci şi unu de ani. Găsesc nişte brioşe deasupra frigiderului şi iau una pentru Kel şi una pentru Caulder.

* * *

Întârzii o jumătate de oră la primul curs şi hotărăsc să-mi petrec în Jeep timpul rămas. E a doua oră pierdută în tot atâtea zile. Încep să devin o rebelă adevărată.

Îmi ocup locul la istorie şi Eddie se aşază în spatele meu.

– Chiuleşti la mate şi nu mă iei cu tine? îmi şopteşte din spate.

Mă întorc, iar ea îşi ia o postură bosumflată.

– A, te-ai trezit târziu.

Machiajul. Am uitat să-mi iau cu mine trusa de machiaj. Eddie vâră mâna în geantă şi scoate un portofel cu cosmetice. Îmi citeşte gândurile. Nu asta fac prietenii cei mai buni?

– Eşti eroul meu, îi spun, luându-i-l din mână şi revenind la banca mea.

Scot din el ruj, rimei şi o oglindă. Le aplic repede şi-i dau portofelul înapoi.

La a treia oră, Will îmi caută privirea, mimând un *mulţumesc*, îi zâmbesc şi ridic din umeri, dându-i de înţeles că n-a fost mare lucru. Eddie mă ciupeşte de braţ când trece pe lângă mine, dându-mi de înţeles că a văzut totul.

Uitându-te la el, n-ai zice că Will s-a pregătit de serviciu în mai puţin de trei minute. Pantalonii lui negri n-au nicio cută, cămaşa albă e băgată în ei. Cravata… O, Doamne, cravata lui! Scot un chicotit, iar el se uită în direcţia mea. N-a observat că şi-a pus cravata la gât înainte să-şi ia pe el cămaşa, iar acum abia i se zăreşte sub ea. Trag de gulerul bluzei mele, apoi arăt spre el. Se uită în jos, pipăindu-şi pieptul acolo unde ar trebui să-i stea cravata. Râde, întorcându-se cu faţa la tablă pentru a-şi corecta garderoba. Ceilalţi elevi încă îşi căutau locurile, dar ştiu că Eddie a fost atentă. Simt cum privirea ei îmi perforează spatele.

* * *

La masa de prânz, Nick se trânteşte în scaunul de lângă mine. Eddie stă chiar în faţa mea. Mă aştept să-mi arunce ocheade pline

de subînţeles, dar n-o face. E la fel de exuberantă ca întotdeauna. Deja ştie prea multe. Mi-e frică să nu presupună ceva ce nu-i adevărat. Azi am întârziat la şcoală; e evident că Will s-a îmbrăcat pe fugă. Are tot dreptul să mă asalteze cu întrebări, dar n-o face. O respect pentru asta, pentru că mă respectă.

– La ce oră plecăm? mă întreabă Nick, aranjându-şi mâncarea.

– Habar n-am. Cine conduce?

– Eu, se oferă Gavin.

Nick se uită la el.

– Nicio şansă, omule. Luăm maşina lu' taică-miu. Nu mă urc eu în Monte Car-nu.

– Monte Car-nu?

– Maşina mea, explică Gavin.

– Layken, unde stai? mă întreabă Eddie.

Sunt şocată că n-a reuşit să-mi afle adresa din prima zi, când ne-am cunoscut.

– Ştiu eu unde locuieşte, se bagă Nick. Am dus-o până acasă. Pe aceeaşi stradă cu domnul Cooper. O s-o luăm ultima.

De unde ştie Nick toate astea? Mă uit în jos, la tavă, şi amestec în piureul de cartofi, încercând să par neafectată de privirea lui Eddie.

* * *

Nick şi Gavin stau în faţă, aşa că urc în spate, cu Eddie. Când intru, îmi zâmbeşte prietenos. N-are de gând să mă preseze. Răsuflu uşurată.

– Layken, avem nevoie de ajutorul tău, spune Gavin. Vrei să ne clarifici nişte lucruri?

– Îmi plac disputele. Dă-i bice, îi răspund, încheindu-mi centura.

– Nick e de părere că Texasul nu e altceva decât tornade. Zice că nu sunt uragane, pentru că nu există plaje. Explică-i tu.

– Păi, se înşală în ambele privinţe.

– N-am cum, intervine Nick.

– Sunt uragane, îi răspund. Ai uitat de mica zonă numită Golful Mexic. Dar nu există tornade.

Tac amândoi.

– Ba sigur sunt tornade, continuă Gavin.

– Nu, îl contrazic. Nu există tornade, Gavin. E doar Chuck Norris, care urăşte campingurile.

Se aşterne un moment de linişte, apoi izbucnesc toţi în râs. Eddie se apropie de mine şi-mi şopteşte la ureche:

– El ştie.

Cu respiraţia tăiată, derulez în minte conversaţiile noastre, încercând să-mi dau seama la cine se referă.

– Cine ştie? Şi ce ştie? o întreb într-un târziu.

– Nick. Ştie că nu eşti interesată. Nu e supărat. Nu te presează nimeni. În seara asta suntem cu toţii doar prieteni.

Sunt uşurată. Foarte uşurată. Deja îmi făcusem planuri despre cum să-i dau vestea.

* * *

N-am mai reuşit să gust din pizza de la Getty's pe care-am comandat-o aseară. E sublimă! A trebuit să comandăm două, pentru că Nick mănâncă singur una întreagă. Nu m-am mai gândit la faptul că sunt supărată pe mama. Nici măcar la Will nu m-am mai gândit (prea mult). Mă distrez. E super.

– Gavin, care-i cel mai stupid lucru pe care l-ai făcut vreodată? întreabă Nick.

La întrebarea lui, amuţim cu toţii.

– Hmm. Cred că a fost atunci când am vizitat ferma bunicilor, chiar lângă oraşul Laramie din Wyoming. Trebuia să mă duc urgent la baie. Nu-i mare lucru: sunt bărbat. Noi putem să ne-o scoatem peste tot. Problema a fost că era rândul meu.

– Să ce? îl întreb.

– Să-mi îndeplinesc provocarea. Fraţii mei obişnuiau să mă provoace tot timpul la chestii idioate. Ei le făceau primii, apoi trebuia să le fac şi eu. Singura problemă era că pe mine, fiind mai mic decât ei cu câţiva ani, reuşeau întotdeauna să mă fraierească cumva, în ziua aia mi-au spus că încălţările mele de cauciuc erau prea ude ca să le pot purta, aşa că a trebuit să-mi iau bocancii. Ei bine, au născocit provocarea cine are tupeu să facă pipi pe gardul electric.

– N-ai făcut aşa ceva, râde Eddie.

– Aşteaptă, iubito. Devine şi mai interesant. Ei s-au dus primii, dar cauciucul nu este conductor de electricitate, aşa că n-au simţit nimic. Pe de altă parte, eu n-am fost la fel de norocos. M-a aruncat pe spate şi am început să plâng, încercând să mă ridic, dar am alunecat. Am căzut pe faţă, cu gura de gard. Saliva conduce electricitatea. Unda de şoc a fost atât de puternică, încât limba a început să mi se umfle şi fraţii mei au intrat în panică. Au fugit amândoi acasă după părinţi, în timp ce eu zăceam acolo nemişcat, cu scula atârnându-mi afară din pantaloni.

Eu, Eddie şi Nick râdem aşa de tare, încât atragem privirile celorlalţi clienţi. Eddie îşi şterge o lacrimă când Gavin o anunţă că e rândul ei.

– Cred că e atunci când am dat peste tine cu maşina, răspunde ea.

– Mai încearcă, o îndeamnă Gavin.

– Ce? Ăla el Ăla e cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Dar ce-ai făcut după ce m-ai lovit? Povesteşte-le despre aia, râde el.

– Ne-am îndrăgostit. Sfârşit.

Se vede clar că e stânjenită de urmările coliziunii.

– Acum trebuie să ne spui, intervin şi eu.

– Bine. S-a întâmplat a doua zi după ce am luat permisul. Joel mă lăsase să merg la şcoală cu maşina lui, deci eram super atentă. Concentrată. Când Joel m-a învăţat să conduc, a insistat foarte mult

pe modul în care parcam. Urăşte şoferii care ocupă două locuri. De fapt, eram convinsă că avea să roage pe cineva să-l aducă până la şcoală, doar ca să verifice cum am parcat, aşa că voiam să-mi iasă perfect. Pe asta mă concentram. Nu mi-a plăcut cum am parcat prima oară…

– Sau a doua, a treia, sau a patra oară, completează Gavin.

Eddie îi zâmbeşte obraznic.

– Şi a cincea oară eram hotărâtă s-o fac cum trebuie. Am dat mult cu spatele ca să am un unghi mai bun şi atunci s-a întâmplat. Bufnitura. Am întors capul, dar n-am văzut pe nimeni şi m-am panicat, crezând că am lovit maşina de alături sau ceva de genul ăsta. Am continuat să merg cu spatele, încercând să găsesc un loc mai bun, unde să pot verifica maşina de eventuale zgârieturi. Am parcat pe următorul loc liber pe care l-am găsit, am coborât şi atunci l-am văzut.

– L-ai… târât? o întreb, încercând să-mi stăpânesc râsul.

– Aproape două sute de metri. După ce l-am lovit prima dată, am continuat să merg cu spatele şi cracul pantalonului i s-a agăţat de bara de protecţie. I-am rupt piciorul. Joel a fost atât de îngrijorat că vor depune plângere, încât m-a obligat să-i duc mâncare la spital în fiecare zi, o săptămână întreagă. Aşa ne-am îndrăgostit.

– Bine că nu l-ai omorât, spune Nick. Ai fi fost condamnată pentru fugă de la locul faptei şi ucidere din culpă. Bietul Gavin ar fi fost acum la trei metri sub pământ.

– Doi metri! hohotesc eu.

– Mi-ar plăcea să ascult şi povestea ta stupidă, Layken, dar va trebui să aştepte. O să întârziem, spune Eddie, ridicându-se de la masă.

* * *

Pe drum spre slam, Eddie scoate o hârtie împăturită din buzunarul de la spate al pantalonilor.

– Ce-i aia? o întreb.

– E poezia mea. Vreau să recit slam în seara asta.

– Serios? Vai, eşti curajoasă!

– Sincer, nu sunt. Prima dată când am mers cu Gavin, mi-am promis că am să prezint una înainte să împlinesc optsprezece ani. Săptămâna viitoare e ziua mea. Când ne-a spus domnul Cooper că putem scăpa de examenul final dacă recităm una, am luat-o ca pe un semn.

– Eu doar am să-i spun că am recitat. Domnul Cooper n-o să afle. Mă-ndoiesc că va fi acolo, spune Nick.

– Ba va fi acolo, îl asigură Gavin. El e mereu acolo.

Golul din stomac îmi revine, deşi este plin de la cină. Îmi frec palmele de pantaloni, fixându-mi privirea pe o stea, dincolo de fereastră. Nu mă alătur conversaţiei până nu se schimbă subiectul.

– Frate, dar treaba cu Vaughn chiar l-a dat gata! zice Nick.

Întorc capul în direcţia lui. Observându-mi interesul, Eddie îşi împătureşte foaia şi o bagă la loc, în buzunar.

– Fosta lui, explică ea. Au fost împreună în ultimii doi ani de liceu. Erau acel cuplu. Ea regina balului, el starul de fotbal…

– Fotbal? Juca fotbal?

Sunt şocată. Nu pare să fie vorba de acelaşi Will.

– O, da! Fundaş principal trei ani la rând, intervine Nick. Noi eram într-a noua când el era a doişpea. Era un tip de treabă.

– Nu pot să zic acelaşi lucru şi despre Vaughn, adaugă Gavin.

– De ce? Era o scârbă? îl întreb.

– Sincer, în liceu n-a fost aşa de naşpa. Ce i-a făcut lui s-a întâmplat după ce au absolvit. După ce părinţii lui… vocea lui Eddie se frânge.

– Ce i-a făcut?

Par prea interesată, ştiu.

– I-a dat papucii. La două săptămâni după ce i-au murit părinţii în accident de maşină. Avea o bursă de fotbal, dar a pierdut-o când a

fost nevoit să se întoarcă acasă şi să aibă grijă de fratele lui mai mic. Vaughn a spus tuturor că ea nu se mărită cu unul care s-a retras de la facultate şi are un copil. Şi asta a fost tot. El şi-a pierdut părinţii, iubita, bursa şi a devenit tutore în numai două săptămâni.

Mă reîntorc la fereastră. Nu vreau ca Eddie să vadă lacrimile care mi se strâng în ochi. Asta explică atât de multe! Explică de ce este aşa de speriat că mă poate face să pierd ceva, la fel cum a pierdut el. Părăsesc conversaţia în timp ce ne îndreptăm spre Detroit.

– Poftim, şopteşte Eddie, punându-mi ceva în poală.

Un şerveţel. Îi strâng mâna în semn de mulţumire, apoi îmi şterg lacrimile din ochi.

9

A slight figure of speech
I cut my chest wide open
They come and watch us bleed
Is it art like I was hoping now?

– THE AVETT BROTHERS, SLIGHT FIGURE OF SPEECH

De cum intrăm în sală, îl caut cu privirea pe Will. Nick şi Gavin ne conduc la o masă de pe ring, mult mai expusă decât separeul în care am stat cu Will. Sac-ul a fost deja făcut şi runda unu e începută de ceva timp. Eddie merge la masa juriului, plăteşte taxa şi revine.

– Layken, hai cu mine la baie, îmi spune, trăgându-mă de pe scaun.

Când intrăm în toaletă, mă lipeşte cu spatele de chiuvetă şi se aşază în faţă, cu mâinile pe umerii mei.

– Fato, revino-ţi! Suntem aici să ne distrăm.

Scoate din poşetă portofelul cu farduri. Îşi udă vârful degetelor la robinet şi-mi şterge rimelul întins sub ochi. Apoi îmi aplică machiajul cu meticulozitate, foarte concentrată la ceea ce face.

Nimeni nu m-a mai machiat până acum, în afară de mine. Scoate o perie din geantă şi mă apleacă în faţă, pieptănându-mă de sus în jos, peste cap. Mă simt ca o păpuşă. Mă ridică şi face câteva manevre sofisticate, trăgându-mi şi împletindu-mi părul. Apoi se îndepărtează, zâmbind de parcă şi-ar admira opera.

– Gata.

Mă întoarce cu faţa spre oglindă şi rămân cu gura căscată. Nu-mi vine să cred. Arăt… bine. Am pletele prinse într-o coadă franţuzească ce-mi atârnă lejer pe umăr. Fardul de pleoape auriu îmi scoate ochii în evidenţă. Am buzele definite, dar nu prea colorate. Arăt exact ca mama.

– Uau, Eddie, ai talent!

– Ştiu. Când ai douăzeci şi nouă de fraţi şi surori în nouă ani, e musai să înveţi câteva şmecherii.

Ieşim din baie, întorcându-ne la masă. Când ne apropiem de locurile noastre, mă opresc. Se opreşte şi Eddie, din moment ce mă ţine de mână şi e trasă, deodată, înapoi. Îmi urmăreşte privirea către masă văzându-l pe Javi… şi pe Will.

– Se pare că avem companie, constată ea.

Îmi face cu ochiul, trăgându-mă înainte, dar eu o trag înapoi. Am picioarele lipite de podeaua de sub mine.

– Eddie, nu-i aşa. Nu vreau să crezi că e aşa.

Mă priveşte în ochi şi-mi ia mâna într-a ei.

– Eu nu cred nimic, Layken. Dar dac-ar fi într-adevăr aşa, s-ar explica tensiunea evidentă dintre voi doi, îmi spune.

– E evidentă numai pentru tine.

– Şi aşa trebuie să rămână, adaugă, trăgându-mă din nou.

Când ajungem la masă, toate privirile se aţintesc asupra mea.

Vreau să dispar.

– Pe toţi dracii, ce bine arăţi! exclamă Javi.

Gavin îi aruncă o căutătură urâtă, apoi îmi zâmbeşte.

– A pus Eddie mâna pe tine, nu?

O prinde cu braţul de talie şi o trage lângă el, lăsându-mă de izbelişte. Nick îmi trage un scaun şi îl accept, aşezându-mă. Mă uit la Will, iar el îmi zâmbeşte şovăielnic. Ştiu ce vrea să zică. Crede că arăt bine.

– Mai avem încă patru concurenţi în runda unu. Următorul se numeşte Eddie. Unde este el?

Eddie îşi dă ochii peste cap, ridicându-se.

– Sunt o ea!

– O, greşeala mea. Uitaţi-o! Hai sus, domnişoară Eddie.

Eddie îl sărută scurt pe Gavin, apoi ţopăie spre scenă, încrederea de sine observându-i-se în surâs. Toţi, în afară de Will, iau loc la

masă. Javi alege scaunul din stânga mea şi singurul loc liber rămâne cel din dreapta. Will ezită un moment, apoi face un pas şi, în final, se aşază.

– Ce ne reciţi, Eddie? o întreabă prezentatorul.

Se apropie de microfon şi spune:

– *Balonul roz*.

Rămasă singură pe scenă, zâmbetul îi dispare şi întră în sfera ei.

Mă numesc Olivia King
Am cinci ani.
Mama mi-a cumpărat un balon. Îmi amintesc ziua când a intrat cu el pe uşă. Panglica cârlionţată roz-bombon atârnându-i pe braţ, încolăcită în jurul încheieturii. Îmi zâmbea, în timp ce-o dezlega şi o prindea în jurul mâinii mele.
Uite, Livie, ce ţi-am cumpărat.
Mă striga Livie.
Eram aşa fericită. Nu mai avusesem un balon niciodată. Adică, văzusem mereu baloane în mâinile altor copii în parcarea de la Walmart, dar niciodată n-am visat că am să-l am pe-al meu.
Propriul meu balon roz.

Eram atât de entuziasmată! Extaziată! Exaltată! Încât n-am putut să cred că mama mi-a cumpărat ceva! Nu-mi mai cumpărase niciodată nimic! M-am jucat cu el ore întregi. Era umflat cu heliu şi dansa şi plutea şi zbura când îl plimbam din cameră în cameră cu mine, căutând locuri în care să-l duc. Căutând locuri în care balonul nu mai fusese niciodată. L-am dus în baie, în debara, la spălătorie, în bucătărie, în sufragerie. Voiam ca noul meu prieten să vadă tot ce-am văzut şi eu! L-am dus în dormitorul mamei!
Dormitorul
mamei?
Unde n-ar fi trebuit să fiu?
Cu balonul meu cel roz…

Mi-am acoperit urechile când a ţipat la mine, ştergându-şi dovezile de la nas. M-a plesnit peste faţă şi mi-a amintit cât de rea eram! M-a împins pe hol şi a trântit uşa, încuindu-mi balonul roz înăuntru, cu ea. Îl voiam înapoi el. Era prietenul meu cel mai bun! Nu al ei! Panglica roz rămăsese înfăşurată pe încheietura mea, aşa că am tras şi-am tras, încercând să-mi îndepărtez noul prieten de ea.

Şi
s-a
spart.

Mă numesc Eddie.
Am şaptesprezece ani.
Săptămâna viitoare este ziua mea. Am să împlinesc optsprezece. Tatăl meu adoptiv îmi cumpără cizmele pe care mi le doresc. Sunt sigură că voi cina în oraş cu prietenii. Iubitul o să-mi ofere un cadou, poate mă va duce şi la film. Am să primesc până şi o felicitare drăguţă de la asistenta socială, urându-mi optsprezece ani fericiţi, informându-mă că am ieşit din sistem.
Am să mă distrez. Ştiu asta.
Dar un singur lucru
ştiu precis.
Nu vreau să primesc cumva
nenorocite de baloane roz!

Eddie se lasă îmbătată de aplauzele mulţimii. Sare în sus şi-n jos pe scenă, aplaudând odată cu spectatorii şi dând uitării tot sentimentul sumbru indus de poezia pe care tocmai a recitat-o. E făcută pentru asta. Când se întoarce la masă, ne ridicăm cu toţii în picioare şi o aplaudăm.

– M-am simţit super! chiţăie ea.

Gavin o ridică în braţe, sărutând-o pe obraz.

– Bravo, iubita mea! îi spune, aşezându-se împreună.

– A fost foarte bine, Eddie, se pare că ai trecut, adaugă Will.

– A fost atât de uşor! Layken, săptămâna viitoare trebuie să faci şi tu una. N-ai mai dat niciun examen cu domnul Cooper. Nu-s deloc uşoare, crede-mă!

– Am să mă gândesc, îi răspund.

Urmărind-o pe ea, chiar a părut uşor. Will râde, apropiindu-se de noi.

– Eddie, nici tu n-ai dat vreun examen cu mine. Predau numai de două luni.

– Ei bine, sunt convinsă că-s naşpa, chicoteşte ea.

La masă se aşterne tăcerea, când un alt concurent este chemat pe scenă. Piciorul lui Javi se tot atinge de al meu. Ceva din comportamentul lui îmi dă fiori. Poate că e factorul înfiorător, atât de pregnant la el. Pe tot parcursul interpretării mă tot retrag încet-încet, până când nu mai am unde să mă duc, dar el continuă să se apropie. Când sunt pe punctul de a-l lovi, Will îmi şopteşte la ureche:

– Hai să facem schimb de locuri.

Sar în picioare, el se mută pe scaunul meu şi eu mă aşez pe al lui. Îi mulţumesc din priviri. Javi revine la locul lui, uitându-se urât la Will. Tensiunea dintre ei e evidentă.

Până la începutul celei de-a doua runde, toţi cei de la masa noastră se amestecă în mulţime. Îl zăresc pe Nick la bar, conversând cu o fată. Javi pleacă şi el, pe scaun rămânând numai eu şi Will, cu Eddie şi Gavin.

– Domnule Cooper, aţi văzut…

– Gavin, îl întrerupe Will. Aici nu e nevoie să-mi spui domnul Cooper. Am fost colegi de liceu.

Pe faţa lui Gavin apare un zâmbet ştrengar. Îi dă un cot lui Eddie şi amândoi îi surâd lui Will.

– Putem să-ţi spunem…

– Nu! Nu puteţi! îi întrerupe el din nou.

Roşeşte.

– Aici e ceva ce nu ştiu, remarc eu, privind de la Will la Gavin.

Gavin se apleacă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

– Vezi tu, Layken, cam acum trei ani…

– Gavin, te las corigent. Şi pe micuţa ta iubită, îl ameninţă Will.

Acum râd cu toţii, dar eu sunt tot în ceaţă.

– Acum trei ani, Lipici, aici de faţă, a pornit un război al farselor cu bobocii.

– Lipici? întreb.

Mă uit la Will, care stă cu faţa îngropată în palme.

– Era evident că Will, adică Lipici, era capul tuturor farselor. Am suferit din cauza lui, râde Gavin, gesticulând spre el. Aşa că ne-am săturat şi am născocit şi noi un plan, cunoscut sub numele de *Răzbunarea lipicioasă*.

– La naiba, Gavin! Eram sigur că tu ai fost! Eram sigur! exclamă Will.

Gavin se prăpădeşte de râs.

– Se ştia că Will trăgea zilnic câte un pui de somn în maşină. Mai ales în timpul orei de istorie a domnului Hanson. Într-o zi, l-am urmărit până în parcare şi am aşteptat să adoarmă buştean. Am adus vreo douăzeci şi cinci de role de bandă adezivă şi i-am lipit maşina. Până să se trezească el, erau deja cam şase straturi de bandă pe ea. Se auzea din liceu cum ţipa şi lovea în portieră.

– Doamne-Dumnezeule! Cât timp aţi fost închis acolo? îl întreb pe Will.

Nu am niciun fel de ezitare când îi vorbesc. Mă bucur că interacţionăm din nou, chiar dacă o facem ca simpli prieteni. Asta-i de bine.

– Aici vine partea frumoasă, îmi spune, ridicând o sprânceană. Ora de istorie a domnului Hanson era a doua. Nu m-au eliberat din maşină decât după ce a sunat tata la şcoală, încercând să dea de mine. Nu-mi amintesc cât era ceasul, dar era întuneric.

– Aţi stat acolo aproape douăsprezece ore?

Aprobă din cap.

– Şi cum v-aţi dus la baie? îl întreabă Eddie.

– N-o să aflaţi niciodată, râde el.

Putem să reuşim. Îl urmăresc pe Will interacţionând cu Eddie şi Gavin; se distrează cu toţii. Înainte n-am crezut că e posibilă o prietenie între noi. Dar acum, aici, cred.

Nick revine la masă cu o expresie acră.

– Nu mă simt prea grozav. Putem pleca?

– Cât de mult ai mâncat, Nick? îl întreabă Gavin, ridicându-se.

Eddie se uită la mine şi-mi face semn cu capul spre ieşire, dându-mi de înţeles că e timpul să plecăm.

– Pe mâine, domnule Cooper, îl salută.

– Eşti sigură, Eddie? o întreabă Will. Mâine nu mai tragi un pui de somn în curte cu prietena ta?

Eddie se uită iar la mine, ducându-şi palma la gură, cu un suspin exagerat. Mă ridic şi eu cu Will, în timp ce restul grupului părăseşte sala.

– Lasă-l pe Kel la mine în seara asta, îmi spune când nimeni nu ne mai poate auzi. Îl duc eu mâine la şcoală. Oricum, probabil că deja au adormit.

– Eşti sigur?

– Da, e-n regulă.

– Bine, mersi.

Rămânem pe loc, neştiind cum să ne despărţim. Se dă la o parte din calea mea.

– Ne vedem mâine.

Îi zâmbesc în treacăt, prinzând-o din urmă pe Eddie.

* * *

– Te rog, mami? Te rog? se smiorcăie Kel.

– Kel, aţi stat toată noaptea împreună aseară. Sunt sigură că fratele lui vrea să mai petreacă timp şi cu el.

– Nu, nu vrea, intervine Caulder.

– Vezi? O să stăm în camera noastră. Îţi jur, insistă Kel.

– Bine. Dar, Caulder, vreau să stai la tine acasă mâine seară. O să cinez în oraş cu Lake şi Kel.

– Da, doamnă. Mă duc să-l anunţ pe frate-meu şi să-mi aduc hainele.

Kel şi Caulder o iau la fugă afară din casă. Eu mă foiesc pe canapea, deschizând fermoarul cizmelor. Cina la care s-a referit trebuie să fie motivul; marea prezentare. Decid s-o presez un pic.

– Unde mergem la cină? o iau la întrebări.

Se aşază lângă mine pe canapea, luând telecomanda ca să schimbe canalul televizorului.

– Oriunde. Poate o să mâncăm chiar aici. Nu ştiu. Vreau numai să-mi petrec timpul cu voi, doar noi trei.

Îmi scot cizmele din picioare şi le ridic de jos.

– Numai noi trei, bombăn, în drum spre camera mea.

Mă gândesc intens la asta în timp ce-mi pun cizmele în dulap şi mă întind în pat. Fusesem *noi patru*. Apoi am devenit *noi trei*. Acum, în mai puţin de şapte luni, ea vrea să fim iar *noi patru*.

Oricine ar fi, nu va intra niciodată la socoteală cu mine şi Kel. Ea nu ştie că am aflat despre el. Nu ştie că eu deja i-am etichetat pe el şi ea ca fiind *ei doi*, iar pe mine şi Kel ca fiind *noi doi*. Dezbină şi cucereşte. Asta e noua deviză a familiei mele.

Locuim în Ypsilanti de o lună şi eu mi-am petrecut toate serile de vineri în camera mea. Iau telefonul şi-i trimit un mesaj lui Eddie, sperând că pe ea şi Gavin n-o să-i deranjeze o a treia roată în seara asta, când merg la film. Îmi răspunde în câteva secunde, oferindu-mi o jumătate de oră ca să fiu gata. N-am destul timp cât să mă pot bucura de un duş, aşa că merg în baie să-mi retuşez machiajul. Corespondenţa stă morman pe dulapul de lângă chiuvetă. O ridic şi mă uit prin ea. Toate cele trei plicuri au pe ele o ştampilă poştală de

culoare roşie. Peste vechea noastră adresă din Texas este scris *înaintat la noua adresă*.

Opt luni. Încă opt luni şi mă mut înapoi acasă. Cochetez cu ideea de a-mi agăţa pe perete un calendar, ca să pot socoti zilele. Arunc plicurile înapoi pe dulap, iar conţinutul unuia dintre ele se varsă pe podea. Când îl ridic, observ cifrele imprimate în colţul din dreapta sus.

$178.343,00.

E un extras de cont. Este soldul contului. Înşfac restul plicurilor şi fug să mă închid în camera mea.

Mă uit la data extrasului bancar, apoi verific restul plicurilor. Unul este de la o companie ipotecară şi îl desfac imediat. Este o factură de asigurare. O factură pentru casa noastră din Texas, pe care mi s-a spus că am vândut-o. O, Dumnezeule! Îmi vine s-o omor! Nu suntem săraci! Nici măcar nu ne-am vândut casa! Ne-a rupt pe mine şi pe frate-meu de singurul nostru cămin pentru un tip oarecare? O urăsc! Trebuie să ies din casa asta înainte să explodez. Îmi iau telefonul şi bag plicurile în geantă.

– Ies în oraş, o anunţ când trec prin sufragerie spre uşa de la intrare.

– Cu cine? mă întreabă.

– Cu Eddie. Mergem la film.

Îi dau răspunsuri scurte şi dulci, ca să nu-mi audă furia în glas. Sunt atât de furioasă, că-mi tremură tot corpul! Vreau doar să ies din casă şi să procesez informaţiile înainte s-o înfrunt.

Se apropie de mine, îmi ia telefonul şi începe să apese pe butoane.

– Ce naiba faci? ţip la ea, smucindu-i-l din mână.

– Ştiu ce pui la cale, Lake. Nu te preface cu mine.

– Ce pun la cale? Chiar aş vrea să ştiu!

– Aseară, tu şi Will aţi fost amândoi plecaţi. În mod convenabil, el a plătit o bonă. Azi, fratele lui spune că vrea să doarmă aici, iar jumătate de oră mai târziu tu ieşi în oraş. Nu pleci nicăieri!

Îmi arunc telefonul în poşetă şi mi-o aşez pe umăr, îndreptându-mă spre uşă.

– De fapt, ies în oraş. Cu Eddie. Poţi să mă vezi plecând cu Eddie. Poţi să vezi când mă întorc cu Eddie.

Păşesc afară şi ea vine după mine. Din fericire, Eddie opreşte pe alee.

– Lake? Treci înapoi! Avem de discutat, strigă din uşă.

Deschizând portiera maşinii lui Eddie, mă întorc s-o privesc.

– Ai dreptate, mamă, dar cred că tu eşti cea care are mai multe de spus. Ştiu de ce mergem mâine la cină! Ştiu de ce ne-am mutat în Michigan! Ştiu tot! Deci nu-ndrăzni să mă acuzi pe mine că am ceva de ascuns!

Fără să mai aştept răspunsul ei, mă urc pe bancheta din spate şi trântesc portiera.

– Scoate-mă de-aici! Repede, îi spun lui Eddie.

Pe măsură ce ne îndepărtăm, încep să plâng. Nu vreau să mă mai întorc.

* * *

– Ţine, bea asta.

Eddie îmi mai întinde un suc, apoi mă urmăreşte cu Gavin în timp ce beau… şi plâng. Ea a fost de părere că pizza de la Getty's e singurul lucru care mă poate alina într-un astfel de moment, aşa că ne-am oprit acolo. Dar n-am putut să mănânc.

– Îmi pare rău că v-am distrus întâlnirea.

– Nu ne-ai distrus-o. Nu-i aşa, iubitule? spune Eddie, întorcându-se spre Gavin.

– Deloc. E o evadare din cotidian plăcută, confirmă el, aşezând pizza într-o cutie de transport.

Telefonul îmi vibrează iar. E a şasea oară când mă sună mama. Apăs lung pe butonul de refuz, apoi îl arunc la loc, în geantă.

– Mai putem ajunge la film? îi întreb.

Gavin se uită la ceas şi dă din cap că da.

– Sigur, dacă te simţi în stare să mergi.

– Da. Nu mai vreau să mă mai gândesc la toate astea.

Achităm nota de plată şi mergem la cinematograf. Nu e Johnny Depp, dar, în situaţia mea, orice actor e bun.

10

She puts her hands against
the life she had.
Living with ignorance,
Blissful and sad.
But nobody knows what lies behind
The days before the day we die.

– THE AVETT BROTHERS, DIE DIE DIE

Câteva ore mai târziu, parcăm în faţa casei mele. Nu cobor imediat din maşină, acordându-mi un răgaz să inspir adânc de câteva ori, pregătindu-mă pentru cearta care urmează.

– Layken, să mă suni mai târziu. Vreau să aflu tot. Baftă, îmi spune Eddie.

– Mulţumesc, aşa am să fac.

Mă dau jos şi înaintez spre uşă, în vreme ce ei se îndepărtează. Intrând, o văd pe mama întinsă pe canapea. Aude uşa închizându-se şi tresare. Mă aştept să înceapă iar să ţipe, dar ea aleargă la mine şi mă îmbrăţişează. Rămân nemişcată.

– Lake, îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să-ţi spun. Îmi pare rău, repetă plângând.

Mă îndepărtez de ea, aşezându-mă pe sofa. Sunt şerveţele împrăştiate pe ambele măsuţe de cafea. A plâns mult. Foarte bine, are şi de ce să se simtă prost. Groaznic chiar!

– Eu şi tata aveam de gând să vă spunem înainte ca el să…

– Tata? Te întâlneai cu el şi înainte să moară tata?

Sar în picioare şi străbat camera în lung şi-n lat.

– Mamă! De cât timp ţine treaba asta? ţip la ea şi încep din nou să plâng.

O săgetez cu privirea, aşteptând să-şi apere comportamentul dezgustător, dar ea doar priveşte la măsuţa din faţa ei. Se apleacă înainte, întorcându-se cu faţa spre mine.

– Cu cine să mă văd? Ce crezi tu că se întâmplă?

– Nu ştiu cu cine! Cu oricine ţi-a scris poezia aia din sertarul noptierei! Cu oricine te întâlneşti de fiecare dată când ai de făcut comisioane. Cu persoana căreia i-ai spus *te iubesc* la telefon. Nu ştiu cu cine şi nici nu-mi pasă cu cine.

Se ridică, aşezându-şi mâinile pe umerii mei.

– Lake, nu mă văd cu nimeni. Ai înţeles greşit. Total greşit.

Îmi dau seama că e sinceră, dar tot n-am niciun răspuns.

– Dar biletul? Şi extrasele de cont? Nu suntem sărace, mamă. Nici măcar n-ai vândut casa! Ne-ai minţit ca să ne aduci aici! Dacă n-ai făcut-o pentru un bărbat, atunci de ce? De ce suntem aici?

Îşi retrage mâinile de pe umerii mei şi lasă privirea în jos, clătinând din cap.

– O, Doamne, Lake. Am crezut că ştii. Mi-am închipuit că ţi-ai dat seama.

Se aşază din nou cu ochii aţintiţi asupra mâinilor ei.

– Se pare că nu, îi răspund.

Toată situaţia asta e atât de frustrantă! Nu pot să pricep ce e aşa de important în Michigan, ca să ne târască pe toţi aici, departe de toată viaţa noastră.

– Deci, explică-mi.

Se uită la mine, apoi îmi indică locul liber de lângă ea.

– Stai jos. Te rog să iei loc.

Mă conformez şi aştept să-mi spună tot. Rămâne tăcută mult timp, adunându-şi gândurile.

– Biletul e doar ceva ce mi-a scris tatăl tău. Se juca. Mi-a desenat pe faţă într-o noapte şi mi-a lăsat biletul pe pernă. L-am păstrat. L-am iubit pe tata, Lake. Mi-e tare dor de el! Nu i-aş face niciodată aşa ceva. Nu am pe nimeni.

E sinceră.

– Atunci, de ce ne-am mutat aici, mamă? De ce ne-ai obligat să ne mutăm aici?

Inspiră adânc şi se întoarce spre mine, luându-mi mâinile într-ale ei. Privirea ei îmi rupe sufletul. E aceeaşi privire pe care a avut-o pe holul liceului, când a venit să-mi dea vestea despre tata. Mai trage o dată aer în piept, strângându-mă de mâini.

– Lake, am cancer.

* * *

Negare. Clar sunt în negare. Şi în furie. Înfruntare? Da, şi în aia. Sunt în toate trei. Poate în toate cinci. Nu pot să respir.

– Eu şi tata urma să vă spunem. După ce a murit, aţi fost devastaţi! N-am putut să vă mai zic şi despre asta. Când am început să mă simt mai rău, am vrut să mă mut aici. Brenda m-a implorat, a zis că o să mă ajute să mă îngrijesc. Cu ea vorbeam la telefon. E un medic în Detroit, care e specializat în cancer pulmonar. Acolo mă tot duc.

Cancer pulmonar. Are un nume. Asta-l face şi mai real.

– Plănuiam să vă spun, ţie şi lui Kel, mâine. E timpul să aflaţi, ca să ne pregătim cu toţii.

Îmi trag mâinile dintr-ale ei.

– Să ne pregătim… pentru ce, mamă?

Mă îmbrăţişează, începând iar să plângă. O dau la o parte.

– Pentru ce să ne pregătim, mamă?

Exact ca directorul Bass cel durduliu, nu mă poate privi în ochi. Îi e milă de mine.

Nu ţin minte când am ieşit din casă şi nu ştiu cum am ajuns peste drum. Singurul lucru pe care-l ştiu este că e miezul nopţii, iar eu bat la uşa lui Will.

Îmi deschide fără să pună vreo întrebare. Vede pe faţa mea că am nevoie să fie Will. Măcar câteva momente. Îşi pune un braţ în jurul umerilor mei şi mă trage înăuntru, închizând uşa după el.

– Lake, ce-ai păţit?

Nu pot să-i răspund. Nu pot să respir. Mă ia în braţe exact când încep să mă prăbuşesc la podea. Şi la fel ca pe holul şcolii cu mama, se lasă să cadă cu mine. Îşi aşază bărbia pe creştetul meu, mă mângâie pe păr şi mă lasă să plâng.

– Spune-mi ce s-a-ntâmplat, îmi şopteşte într-un târziu.

– Moare, Will, murmur printre suspine. Are cancer.

Mă strânge mai tare, apoi mă ridică în braţe şi mă duce în dormitorul lui. Mă aşază pe pat şi mă înveleşte, când se aude soneria. Mă sărută pe frunte şi iese din cameră.

Îi recunosc vocea mamei când Will deschide uşa, dar nu aud ce spune. Tonul lui e scăzut, dar îi disting cuvintele.

– Las-o aici, Julia. Acum are nevoie de mine.

Îşi mai spun câteva replici pe care nu le înţeleg. În cele din urmă, îl aud închizând uşa, apoi revine în dormitor. Se întinde în pat, mă cuprinde cu braţele şi mă ţine în timp ce plâng.

PARTEA A DOUA

11

Who cares about tomorrow?
What more is tomorrow,
Than another Day?

– THE AVETT BROTHERS, SWEPT AWAY

Fereastra e pe peretele greşit. Cât e ceasul? Întind mâna pe partea cealaltă a patului, căutându-mi telefonul pe noptieră. Dar nu-l găsesc. Nici noptiera nu e acolo. Mă ridic în capul oaselor, frecându-mă la ochi. Nu sunt în camera mea. Când mă loveşte fluxul amintirilor, mă întind la loc şi-mi trag pătura pe cap, dorindu-mi ca totul să dispară.

* * *

– Lake.

Mă trezesc din nou. Soarele nu mai străluceşte aşa de mult, dar tot nu sunt în camera mea. Îmi strâng pătura mai tare deasupra capului.

– Lake, trezeşte-te.

Cineva îmi trage pătura de pe cap. Gem, strângând-o şi mai tare. Încerc iar să uit de tot, dar am nevoie să merg la toaletă. Arunc pătura de pe mine şi-l văd pe Will stând la marginea patului.

– Tu chiar nu eşti matinală, remarcă el.

– Baie. Unde e baia?

Arată cu degetul spre capătul holului. Sar din pat, sperând să ajung la timp. Alerg la toaletă, mă aşez şi sunt cât pe ce să cad cu totul înăuntru. Colacul e ridicat.

– Băieţi, bombăn, lăsându-l în jos.

Când ies din baie, Will stă la bar, în bucătărie. Îmi zâmbeşte, împingând o cană cu cafea pe locul gol de lângă el. Ocup scaunul şi iau cafeaua.

– Cât e ceasul? îl întreb.

– Unu şi jumătate.

– Oh! Ei bine, patul tău e foarte confortabil.

Mă împunge în umăr, zâmbind.

– Aşa se pare, îmi răspunde.

Ne bem cafeaua în tăcere. O tăcere confortabilă.

Will îmi ia ceaşca goală şi o clăteşte în chiuvetă, înainte s-o pună în maşina de spălat vase.

– Îi duc pe Kel şi Caulder la un matineu, mă informează, în timp ce porneşte maşina, apoi îşi şterge mâinile cu o cârpă. Plecăm în câteva minute. După aceea, probabil o să mergem la cină, deci vom fi acasă în jur de şase. Ai suficient timp să discuţi cu mama ta.

Nu-mi place modul în care îmi expune ultima propoziţie, ca şi cum aş fi susceptibilă manipulărilor lui.

– Şi dacă nu vreau să discut cu ea? Dacă vreau să merg cu voi la matineu?

Se sprijină cu coatele de bar, apropiindu-se de mine.

– Ţie nu-ţi trebuie film. Tu trebuie să vorbeşti cu mama ta. Hai, să mergem.

Îşi ia jacheta şi cheile, păşind către uşă. Mă rezem de spătarul scaunului, cu mâinile la piept.

– Abia m-am trezit. Nici cafeaua nu şi-a făcut încă efectul. Pot să mai rămân puţin aici?

Mint. Vreau doar să plece, ca să mă cuibăresc din nou în patul lui confortabil.

– Bine, cedează el, venind lângă mine şi sărutându-mi creştetul capului. Dar nu toată ziua. Trebuie să vorbeşti cu ea.

Se îmbracă cu jacheta şi iese din casă, închizând uşa după el. Mă duc la fereastră şi privesc cum Kel şi Caulder se urcă în maşină, apoi

pleacă toţi trei. Mă uit peste drum la casa mea. Casa mea care nu e un cămin. Ştiu că mama e înăuntru, la câţiva metri distanţă. Habar n-am ce-aş putea să-i spun dacă m-aş duce acum la ea. Dar nu vreau să mă duc imediat. Nu-mi place că sunt atât de supărată pe ea. Ştiu că nu e vina ei, dar nu ştiu pe cine altcineva să învinuiesc.

Privirea mi se opreşte pe piticul de grădină cu pălăria spartă, aşezat pe alee. Se uită fix la mine, rânjind. De parcă ştie. Ştie că sunt aici, prea speriată ca să mă duc acolo. Râde de mine. Chiar când sunt gata să trag perdeaua şi să-l las să câştige, pe aleea noastră opreşte Eddie.

Deschid uşa lui Will şi îi fac semn cu mâna când coboară din maşină.

– Eddie, aici!

Înainte să traverseze se uită la mine, apoi în spate spre casa mea, apoi din nou la mine cu o expresie confuză.

Super! Oare de ce oi fi făcut una ca asta? Cum o să-i explic acum situaţia?

Mă dau la o parte ţinându-i uşa deschisă, iar ea intră, privind curioasă în sufragerie.

– Eşti bine? Te-am sunat de o sută de ori! mă ceartă ea.

Se tolăneşte pe sofa, îşi urcă un picior pe măsuţa de cafea şi începe să se descalţe.

– A cui e casa asta?

Nu e nevoie să deschid gura. Fotografia de familie atârnată pe peretele din faţa ei îi răspunde în locul meu.

– Oh! se miră ea, dar asta e tot ce spune despre asta. Deci? Ce s-a întâmplat? Ţi-a zis cine e? Îl cunoşti?

Mă apropii de canapea, păşesc peste picioarele ei şi mă aşez.

– Eddie, eşti gata să auzi povestea mea despre cel mai stupid lucru pe care l-am făcut vreodată?

Ridică din sprâncene, aşteptând să torn tot.

– M-am înşelat. Nu are pe nimeni, e bolnavă. Are cancer.

Eddie îşi dă jos cizmele şi pune picioarele înapoi pe măsuţă, lăsându-se pe canapea. Are şosetele desperecheate.

– Frate, e ireal, îmi zice.

– Da, este. Dar e realitatea mea.

Rămâne aşa un moment, curăţându-şi oja neagră de pe unghii. Nu pare să ştie ce să-mi spună. În loc de cuvinte, se apleacă spre mine, mă îmbrăţişează scurt şi se îndepărtează.

– Ce are domnul Cooper de băut pe-aici?

Intră în bucătărie, deschide frigiderul şi scoate o cutie de suc. Ia două pahare, le umple cu gheaţă, apoi le aduce în sufragerie şi toarnă sucul.

– N-am găsit vin. E aşa un plicticos!

Îmi întinde băutura şi se aşază turceşte pe canapea.

– Şi crezi că mai are vreo şansă?

Ridic din umeri.

– Nu ştiu. Aseară am plecat imediat după ce mi-a dat vestea. N-am fost în stare să o privesc în ochi.

Întorc capul spre fereastră, uitându-mă din nou la casa noastră. Ştiu că e inevitabil. Ştiu că va trebui să dau ochii cu ea; dar îmi trebuie încă o zi de normalitate.

– Layken, trebuie să te duci la ea şi să staţi de vorbă.

Îmi dau ochii peste cap.

– Doamne, parcă eşti Will.

Soarbe o gură din pahar, apoi îl lasă pe măsuţă.

– Apropo de Will.

Şi începem…

– Layken, încerc din răsputeri să-mi văd de treaba mea. Pe bune că încerc. Dar eşti la el în casă! Eşti îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le aveai aseară, când te-am lăsat în faţa casei. Dacă nu începi măcar să negi că e ceva între voi, am să trag concluzia că recunoşti.

Oftez. Are dreptate. Din postura ei, pare că între noi se întâmplă mult mai multe decât în realitate. N-am altceva de ales decât să fiu sinceră cu ea, dacă nu, o să aibă o părere foarte proastă despre el.

– Bine. Dar, Eddie, nu poţi să…

– Jur. Nici măcar lui Gavin.

– Ok. Ei bine, am făcut cunoştinţă cu el în prima zi când m-am mutat aici. A fost o scânteie între noi şi venea din partea amândurora. M-a invitat în oraş, am ieşit… Ne-am simţit extraordinar. Ne-am sărutat. Cred c-a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea. Sigur a fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Acum zâmbeşte. Ezit un moment, înainte de a continua. După reacţia mea îşi dă seama că povestea nu are final fericit, iar surâsul îi păleşte.

– Niciunul dintre noi n-a ştiut. Până în prima mea zi de şcoală, eu n-am ştiut că e profesor, el n-a ştiut că sunt la liceu.

Sare în picioare.

– Pe hol! Asta discutaţi atunci pe hol!

Dau din cap că da.

– Doamne-Dumnezeule. Şi el a pus punct?

Mai dau o dată din cap. Cade înapoi, pe canapea.

– La naiba. Ce naşpa!

Mai dau o dată din cap.

– Dar eşti aici. Ai dormit la el, rânjeşte ea. N-a putut să se abţină, nu-i aşa?

Dau din cap că nu.

– Nu în sensul ăla. Eram supărată şi m-a lăsat să rămân aici. Nu s-a întâmplat nimic. Suntem doar prieteni.

Umerii îi cad şi se îmbufnează, dând de înţeles că spera ca noi să fi cedat.

– Încă o întrebare şi gata. Poezia ta. Era despre el, nu-i aşa?

Dau din cap că da.

– Super, chicoteşte ea, apoi rămâne tăcută, dar nu pentru mult timp. Ultima întrebare. Jur. Pe bune.

Mă uit la ea, lăsând-o să înţeleagă că e ok.

– Sărută bine?

Zâmbesc. Nu-mi pot reţine zâmbetul.

– Vai, Doamne, incredibil de bine!

– Ştiam eu!

Bate din palme şi saltă pe canapea.

Pe măsură ce revenim la realitate, râsetele ni se opresc. Mă uit din nou pe fereastră, privind îndelung la casa noastră de peste drum, în timp ce Eddie strânge paharele şi le pune în chiuvetă. Când revine în sufragerie, mă apucă de mână, ridicându-mă de pe canapea.

– Haide, mergem să vorbim cu mama ta.

Mergem? Nu obiectez. Eddie are ceva care te împiedică să obiectezi.

12

With paranoia on my heels
Will you love me still
When we awake and you see that
The sanity has gone from my eyes?
– THE AVETT BROTHERS, PARANOIA IN B-FLAT MAJOR

Eddie n-a mai intrat niciodată la mine în casă. Dar, după modul în care dă buzna pe uşa din faţă, n-ai crede aşa ceva. Încă mă trage după ea când ajungem înăuntru. Mama stă pe sofa, holbându-se la străina care aleargă spre ea cu zâmbetul pe buze, târând-o în urma sa pe furioasa ei fiică. Trebuie să recunosc, uimirea de pe faţa maică-mii e satisfăcătoare.

Eddie mă împinge lângă canapea şi mă apasă în jos pe umeri, până când mă aşez lângă mama. Apoi se caţără pe măsuţa de cafea exact în faţa noastră, dreaptă, cu capul sus. Ea deţine controlul.

– Eu sunt Eddie, cea mai bună prietenă a fiicei dumneavoastră, i se adresează mamei. Gata, acum că ne cunoaştem cu toţii, să trecem la treburi serioase.

Mama se uită la mine, după care iar la Eddie fără să răspundă. De fapt, nici eu n-am nimic de zis. Nu ştiu unde vrea Eddie să ajungă, aşa că n-am altceva de făcut decât s-o las să continue.

– Julia, nu-i aşa? Aşa vă cheamă?

Mama aprobă din cap.

– Julia, Layken are întrebări. Tone de întrebări. Dumneavoastră aveţi răspunsuri.

Eddie se uită la mine.

– Layken, tu pune întrebările, iar mama ta o să-ţi răspundă.

Se uită la amândouă în acelaşi timp.

– Aşa se face. Întrebări? Pentru mine, vreau să zic.

Eu şi mama clătinăm din cap că nu. Eddie se ridică.

– Foarte bine. Atunci, eu mi-am îndeplinit misiunea. Să mă suni mai târziu.

Eddie sare peste măsuţa de cafea şi porneşte spre uşă, dar se întoarce pe călcâie, revenind la noi. Îşi pune braţele în jurul gâtului mamei. Mama se uită uimită la mine, apoi îi întoarce îmbrăţişarea. Eddie o ţine strâns pe mama neobişnuit de mult timp, după care se desprinde. Ne zâmbeşte, sare iar peste măsuţă şi dispare pe uşă. A plecat. Pur şi simplu.

Rămânem amândouă tăcute, holbându-ne la uşă. Nu-mi dau seama cum de-a reuşit Eddie să înrăutăţească situaţia. Sau s-o îmbunătăţească. Greu de spus. Mă uit iar la mama şi izbucnim amândouă în râs.

– Uau, Lake! Dar ştii să ţi-i alegi!

– Ştiu! E nemaipomenită, nu-i aşa?

Ne rezemăm amândouă de spătar, iar mama îmi mângâie mâna.

– Mai bine-am face tot ce ne-a spus. Pune-mi o întrebare. Am să răspund cât de bine pot.

Trec direct la subiect.

– O să mori?

– Nu murim cu toţii? îmi răspunde.

– Asta-i tot o întrebare. Trebuia să-mi dai un răspuns.

Lasă să-i scape un oftat, de parcă ar ezita, nedorind cu adevărat să-mi răspundă.

– Posibil. Probabil, recunoaşte ea.

– Cât timp mai ai? Cât de avansat e?

– Lake, poate ar fi bine să-ţi explic mai întâi. O să-ţi faci o idee mai exactă despre situaţia în care ne aflăm.

Se ridică, intră în bucătărie şi se aşază la bar. Mă cheamă să vin lângă ea, caută un creion şi o coală de hârtie, apoi începe să noteze.

– Există două tipuri de cancer pulmonar. Fără celule mici şi cu celule mici. Din păcate, eu am cu celule mici, care se răspândeşte mai repede.

Desenează o diagramă.

– Cel cu celule mici poate fi limitat sau extensiv.

Îmi arată o zonă pe desenul cu doi plămâni.

– Al meu a fost limitat. Ceea ce înseamnă că se găsea numai în zona asta.

Încercuieşte o zonă pe schiţă, indicând-o cu precizie.

– Aici au găsit o tumoră. Am avut nişte simptome cu câteva luni înainte să moară tata. M-a obligat să-mi fac o biopsie şi am aflat că era malignă. Zile la rând am căutat medici şi în final am decis că varianta cea mai bună era un medic pe care l-am găsit în Michigan, la Detroit. E specializat în cancer pulmonar microcelular. Ne-am hotărât să ne mutăm înainte să moară tatăl tău. Noi…

– Mamă, opreşte-te.

Lasă creionul din mână.

– Am nevoie de o pauză, îi spun. Doamne, mă simt ca la o oră de anatomie.

Îmi las capul în mâini. Ea a avut la dispoziţie luni de zile ca să analizeze toate astea. Mi le explică de parcă m-ar învăţa să fac o prăjitură!

Mă ridic şi plec la baie, iar ea aşteaptă răbdătoare. Îmi stropesc faţa cu apă, privindu-mi reflexia în oglindă. Arăt ca naiba. Nu m-am mai uitat într-o oglindă de aseară, înainte să ies cu Eddie şi Gavin. Am ochii umflaţi, rimelul întins, iar părul mi-e încâlcit şi zburlit. Înainte să mă întorc în bucătărie ca s-o ascult povestindu-mi cum va muri, mă pieptăn şi-mi şterg machiajul.

Ridică privirea la mine când mă aude venind, iar eu îi fac semn din cap că poate continua. Mă aşez pe un scaun din faţa ei.

– La o săptămână după ce ne hotărâserăm să ne mutăm în Michigan ca să fim mai aproape de medic, tatăl tău a murit. Am fost atât de copleşită, de moartea lui, de aranjamente, de tot. N-am vrut să mă mai gândesc la ce avea să se întâmple cu mine. Nu m-am mai

dus la doctor timp de trei luni, continuă cu glas scăzut. În timpul ăsta, s-a răspândit. Nu mai era cu celule mici limitat; era extensiv.

Îşi fereşte privirea, ştergându-şi o lacrimă din ochi.

– M-am învinuit… pentru atacul de cord al tatălui tău. Ştiu că l-a făcut de la stresul prin care a trecut din cauza diagnosticului meu.

Ridicându-se de la bar, se întoarce în sufragerie. Priveşte pe geam, stând rezemată de rama ferestrei.

– De ce nu mi-ai spus? Mamă, te-aş fi putut ajuta. N-ar fi trebuit să treci de una singură prin toate.

Întoarce capul spre mine, rezemându-se de perete.

– Acum ştiu asta. Am fost în negare. Am fost furioasă. Cred că speram la un miracol, nu ştiu. Zilele s-au transformat în săptămâni, apoi în luni. Acum am ajuns aici. Acum trei săptămâni am început din nou chimioterapia.

Dau scaunul la o parte şi mă ridic.

– Asta e bine, nu? Dacă faci şedinţe de chimioterapie, înseamnă că există o şansă de vindecare.

Dă din cap că nu.

– Nu e ca să lupt cu el, Lake. E ca să-mi ţină durerile sub control. Asta e singurul lucru pe care-l mai pot face.

Cuvintele ei mă fac să pierd şi ultimul pic de forţă pe care-l mai aveam în picioare. Cad pe canapea, îmi las capul în mâini şi plâng. E uimitor cât de multe lacrimi se pot scurge dintr-o persoană. Într-o noapte, după ce a murit tata, am plâns atât de mult încât mi-a fost frică să nu-mi distrug ochii, aşa că am căutat pe Google. Am căutat *Poate o persoană să plângă prea mult?* Aparent, până la urmă toţi adorm şi se opresc din plâns pentru ca organismul să proceseze perioadele normale de odihnă. Deci nu, nu poţi să plângi prea mult.

Iau un şerveţel şi inspir adânc de câteva ori, în încercarea de a-mi reţine restul lacrimilor. M-am săturat de atâta plâns.

Mama vine lângă mine. Simţindu-i braţele în jurul meu, mă întorc la ea şi o îmbrăţişez şi eu. Mă doare inima pentru ea, pentru noi. O

strâng mai tare, fiindu-mi frică să-i dau drumul. Nu pot să-i dau drumul.

Începe să tușească și e nevoită să se îndepărteze. O urmăresc ridicându-se în picioare, tușind în continuare, gâfâind. E atât de bolnavă! Cum de n-am observat până acum? Obrajii i s-au adâncit și mai mult, iar părul i s-a rărit. Abia o mai recunosc. Am fost așa de concentrată pe necazurile mele, încât n-am observat că propria-mi mamă se stingea în fața ochilor mei.

Accesul de tuse se sfârșește, iar mama își reia locul de la bar.

– O să-i spunem lui Kel în seara asta. Brenda va fi aici la șapte. Vrea să fie cu noi, din moment ce va fi tutorele lui.

Râd. Pentru că glumește. Nu-i așa?

– Ce vrei să spui cu tutorele lui?

Mă privește de parcă eu aș fi cea lipsită de logică.

– Lake, ești încă la liceu; în curând ai să fii la facultate. Nu mă aștept să renunți la tot. Nu vreau așa ceva. Brenda a mai crescut copii. Vrea s-o facă. Kel o place.

După toate nenorocirile prin care am trecut în ultimul an! Momentul ăsta, cuvintele care tocmai i-au ieșit din gură… n-am fost în viața mea mai furioasă!

Sar în picioare, apuc spătarul scaunului și-l trântesc de podea cu o forță atât de mare, încât i se desprind picioarele. Mama tresare când mă reped la ea și o împung cu degetul în piept.

– N-o să mi-l ia pe Kel! N-o să i-l dai ei pe fratele meu!

Țip atât de tare, încât mă ustură gâtul.

Încearcă să mă calmeze punându-și mâinile pe umerii mei, dar mă smucesc de lângă ea.

– Lake, termină! Oprește-te! Ești încă la liceu! Nici n-ai început facultatea. Ce-ai vrea să fac? Nu mai avem pe nimeni.

Aleargă după mine până la ușă.

– Nu mai am pe nimeni, Lake, suspină ea.

Deschid uşa întorcându-mă spre ea şi ţip în continuare fără să-i bag în seamă lacrimile.

– Nu-i spui nimic în seara asta! Nu trebuie să afle încă. Să nu cumva să-i spui!

– Trebuie să-i spunem. Trebuie să ştie, încearcă ea să mă convingă.

Mă urmează afară, pe alee. Nu mă opresc din mers.

– Du-te acasă, mamă! Du-te acasă! Am terminat discuţia! Şi dacă vrei să mă mai vezi vreodată, nu ai să-i spui!

Când trântesc în urma mea uşa casei lui Will, nu-i mai aud suspinele. Alerg la el în dormitor şi mă trântesc pe pat. Nu plâng; hohotesc, bocesc, urlu.

* * *

N-am folosit niciodată droguri. Dacă nu pun la socoteală gura de vin pe care am băut-o din paharul mamei când aveam paisprezece ani, n-am băut nici alcool vreodată de bunăvoie. Nu că mi-ar fi fost frică sau că aş fi prea rigidă. Sincer, nu mi s-a oferit niciodată nimic. În Texas nu mergeam la petreceri. Nu mi-am petrecut niciodată noaptea cu cineva care ar fi putut încerca să mă constrângă la ceva ilegal. Să spun drept, nu m-am aflat niciodată într-o situaţie în care aş fi putut cădea pradă presiunii celorlalţi. În fiecare seară de vineri mergeam la meciuri de fotbal. Sâmbăta ne ducea tata la film, apoi la cină. Duminica îmi făceam temele. Cam asta era viaţa mea.

A fost o singură excepţie, când vărul lui Kerris a avut o nuntă, iar ea m-a invitat şi pe mine. Aveam şaisprezece ani, ea abia luase permisul şi petrecerea abia se terminase. Am rămas până târziu ca să ajutăm la curăţenie. Ne-am distrat de minune. Am băut punch, am mâncat din restul de tort, am dansat, am mai băut punch. Ne-am prins că se turnase alcool în punch abia când ne-am dat seama cât de bine ne distram. N-am idee cât de mult am băut. Atât de mult, încât eram deja prea bete ca să ne oprim atunci când am observat

că eram bete. Nici nu ne-am gândit de două ori când ne-am urcat în maşină ca să plecăm acasă. După un kilometru de drum, maşina a deviat şi a intrat într-un copac. Eu m-am ales cu o zgârietură deasupra ochiului, iar Kerris şi-a rupt o mână. Am scăpat amândouă fără răni grave. De fapt, maşina era încă funcţională, în loc să aşteptăm ajutoare, am condus înapoi la petrecere ca să îl anunţăm pe tata. Necazurile pe care le-am avut cu ai noştri după incident sunt cu totul altă poveste.

Dar a fost un moment, exact înainte de impactul cu copacul. Râdeam de modul în care ea pronunţa cuvântul *bulă*. Îl rosteam într-una, iar şi iar, până când maşina a ieşit de pe şosea. Am văzut copacul şi am ştiut că eram pe cale să ne lovim de el. Dar a fost ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc. Copacul parcă era la cinci milioane de metri distanţă, atât de mult ne-a luat să ne izbim de el. Singurul lucru la care m-am gândit în acel moment a fost Kel. Singurul lucru. Nu m-am gândit la şcoală, la băieţi, la anii de studenţie pe care n-aş fi apucat să-i experimentez dacă muream. M-am gândit la Kel şi la faptul că el era singurul lucru important pentru mine. Singurul lucru care conta în secundele în care am crezut că urma să mor.

* * *

Am reuşit cumva să adorm din nou în patul lui Will. Ştiu asta pentru că, atunci când deschid ochii, constat că m-am oprit din plâns. Aşa e. Oamenii nu pot să plângă la nesfârşit. Toţi adorm, în cele din urmă.

Mă aştept ca lacrimile să revină imediat ce mi se limpezeşte mintea, dar, în schimb, mă simt motivată, renăscută. Ca şi cum aş fi pornit într-o misiune. Mă ridic din pat cu o nevoie ciudată de a face curăţenie. Şi de a cânta. Am nevoie de muzică. Mă duc în sufragerie şi localizez imediat ceea ce caut. Combina muzicală. Nici nu-i nevoie să mă uit după muzică. În ea este deja un CD cu Avett Brothers. Dau

volumul la maxim pe una dintre piesele mele preferate şi mă apuc de treabă.

Din păcate, casa lui Will e surprinzător de curată pentru una locuită de doi reprezentanţi ai genului masculin şi cu greu găsesc ceva care să mă menţină ocupată. Intru mai întâi în baie, ceea ce e bine. Ştiu că puştii de nouă ani nu prea nimeresc ţinta, aşa că mă apuc de curăţat. Frec closetul, podeaua, cabina de duş, chiuveta. Totul e curat.

Trec la dormitoare, unde aranjez totul, fac paturile, refac paturile. Urmează sufrageria, în care şterg praful şi aspir. Spăl pe jos cu mopul în băi şi curăţ fiecare suprafaţă pe care-o întâlnesc. Sfârşesc la chiuveta din bucătărie, spălând singurele două vase murdare din toată casa: paharul meu şi cel al lui Eddie.

E aproape şapte când aud maşina lui Will. Intră în casă cu cei doi băieţi şi rămân toţi trei încremeniţi când mă găsesc stând pe duşumea, în sufragerie.

– Ce faci? întreabă Caulder.

– Aşez în ordine alfabetică, îi răspund.

– Ce aşezi în ordine alfabetică? intervine Will.

– Tot. Întâi am aranjat filmele, apoi CD-urile. Caulder, am aşezat cărţile din camera ta. Am pus şi o parte din jocuri, dar sunt câteva care încep cu cifre şi am pus întâi cifrele, apoi titlurile.

Arăt cu degetul spre mormanul din faţa mea.

– Astea sunt reţete. Le-am găsit pe frigider. Întâi le împart pe categorii; cu miel, porc, pui, vită. Apoi la fiecare categorie le aranjez după…

– Băieţi, mergeţi la Kel. Anunţaţi-o pe Julia că v-aţi întors, îi îndeamnă Will, fără să-şi îndepărteze privirea de la mine.

Copiii nu se mişcă. Se holbează la foile cu reţete din faţa mea.

– Acum! se răsteşte Will.

Se uită amândoi în altă parte, îndreptându-se spre uşă.

– Soră-ta e ciudată, îl aud zicând pe Caulder.

Will se aşază pe canapea în faţa mea, privindu-mă în timp ce continui să aşez reţetele în ordine alfabetică.

– Tu eşti profesorul. Ce zici, să pun *Supă de cartofi* la cartofi sau la supă?

– Opreşte-te, îmi spune.

Pare morocănos.

– Nu pot să mă opresc acum, prostuţule, sunt la jumătate. Dacă renunţ acum, n-ai să ştii unde să găseşti… iau la nimereală un cartonaş de jos. Porc pe grătar?

Trebuia să fie tocmai aia. Arunc reţeta peste celelalte, apoi continui să le sortez.

Will examinează sufrageria, apoi intră în bucătărie. Îl observ plimbându-şi degetele pe dulapuri. Bine că le-am şters şi pe ele! Merge în dormitor, de unde revine după câteva minute.

– Mi-ai aranjat hainele pe culori?

Nu zâmbeşte. Credeam că o să fie mulţumit.

– Will, n-a fost foarte greu. Porţi numai cămăşi de trei culori diferite.

Traversează sufrageria şi se apleacă, strângând teancurile de reţete din faţa mea.

– Will, lasă-le! Mi-a trebuit o groază de timp să le aşez!

I le smucesc din mâini cu aceeaşi viteză cu care el le adună. Le aruncă înapoi pe podea, mă apucă de încheieturi şi încearcă să mă ridice, dar încep să-l lovesc peste picioare.

– Dă-mi drumul! Nu… am… terminat!

Îmi dă drumul mâinilor şi mă prăbuşesc înapoi pe duşumea. Adun reţetele, încercând să le rearanjez în teancuri. Din cauza lui, acum trebuie să o iau de la capăt. Nici nu mai găsesc eticheta cu vită. Întorc cu faţa în sus două cartonaşe răsturnate, dar…

– Ce dracu!? răcnesc eu.

Sunt udă până la piele. Will stă deasupra mea, ţinând în mână un vas gol, cu o expresie enervată pe faţă. Mă reped la el, lovindu-l

peste picioare. Se retrage cu spatele, încercând să le ridice de pe podea.

De ce naiba a făcut una ca asta? Am să-i dau vreo două peste faţă! Mă ridic şi încerc să-l pălmuiesc, dar el se fereşte, apucându-mi braţul şi sucindu-mi-l la spate. Agit cealaltă mână în direcţia lui, în timp ce mă târăşte pe hol, spre baie. Înainte să pot reacţiona în vreun fel, mă cuprinde cu braţele, ridicându-mă de jos. Dă la o parte perdeaua cabinei de duş şi mă împinge înăuntru. Încerc să-l lovesc, dar braţele lui sunt mai lungi ca ale mele. Cu o mână mă ţine lipită de perete fără niciun efort, iar cu cealaltă roteşte robinetul. Un jet de apă rece ca gheaţa mă loveşte drept în faţă. Tresar.

– Porcule! Măgarule! Nemernicule!

Continuă să mă ţină la distanţă, rotind şi celălalt robinet, iar apa se încălzeşte.

– Layken, fă un duş! Fă naibii un duş!

Îmi dă drumul, iese din baie şi trânteşte uşa în urma lui.

Sar afară din cabină; am hainele ude leoarcă. Încerc să deschid uşa de la baie, dar nu reuşesc, pentru că el ţine clanţa de pe partea cealaltă.

– Will, lasă-mă să ies! Acum!

Bat în uşă, încercând să apăs din nou pe clanţă, dar nu pot s-o mişc.

– Layken, îmi răspunde calm, de dincolo de uşă. Nu te las să ieşi din baie până nu te dezbraci, faci un duş, te speli pe cap şi te calmezi.

Îi flutur degetul mijlociu. Nu mă vede prin uşă, normal, dar tot mă face să mă simt mai bine. Îmi dau hainele jos şi le arunc pe podea, în speranţa că voi murdări ceva cu ele. Intru la duş. Apa caldă se simte minunat pe pielea mea. Închid ochii, lăsând apa să-mi curgă din păr, în jos, pe faţă.

La naiba! Will are din nou dreptate.

* * *

– Vreau un prosop! îi strig, după mai bine de jumătate de oră de stat la duş.

Will are pară de duş cu pulverizator. Am pornit-o şi-am stat cu jetul în ceafă o bună bucată de timp. Chiar că te eliberează de tensiune!

– E pe chiuvetă. Tot acolo ai şi haine, îmi răspunde de afară.

Dând perdeaua la o parte, găsesc prosopul. Şi haine. Hainele mele. Haine pe care, evident, abia le-a luat de la mine din casă şi pe care, cumva, le-a adus în baie. În timp ce eu făceam duş.

Închid apa, ies din cabină şi mă usuc. Îmi înfăşor prosopul în jurul capului şi mă îmbrac. Mi-a adus pijamale. Poate că asta înseamnă c-am să dorm tot în patul lui confortabil. Apăs pe clanţă cu ezitare, crezând că nici acum n-o s-o pot deschide, dar reuşesc cu uşurinţă.

Auzind că am ieşit din baie, sare peste spătarul canapelei şi aleargă către mine. Mă retrag la perete, temându-mă că vrea să mă închidă iar în baie, dar el mă îmbrăţişează.

– Iartă-mă, Lake. Iartă-mă pentru ce-am făcut. Dar o luaseşi razna.

Îl îmbrăţişez şi eu. Normal că-l îmbrăţişez.

– E în regulă. Am avut o zi proastă, îi răspund.

Se retrage, lăsându-şi mâinile pe umerii mei.

– Deci suntem prieteni? N-ai să încerci iar să mă loveşti?

– Prieteni, îi spun cu părere de rău.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să-i fiu doar prietenă.

– Cum a fost matineul? îl întreb, în drum spre sufragerie.

– Ai vorbit cu mama ta? îmi ignoră el întrebarea.

– Vai, dar ştii să schimbi subiectul!

– Ai stat de vorbă cu ea? Te rog, nu-mi spune că ţi-ai petrecut toată ziua făcând curat.

Intră în bucătărie şi scoate două pahare din dulap.

– Nu, nu toată ziua. Am vorbit.

– Şi?

– Şi… are cancer, îi răspund cu sinceritate.

Mă priveşte supărat. Îmi dau ochii peste cap, pun coatele pe masă şi-mi las fruntea în palme. Ating cu degetele prosopul de pe cap. Aplecându-mă într-o parte, îl trag din păr, scutur capul şi-mi descâlcesc şuviţele ude cu vârful degetelor.

Când termin de desfăcut toate nodurile, ridic capul exact când Will îşi ia privirea de la mine şi-o îndreaptă spre cana din mâna lui, peste marginea căreia acum curge lapte. Mă prefac că n-am observat încotro fusese concentrată atenţia lui şi continui să mă joc cu părul, cât timp el şterge laptele vărsat cu un şervet.

Scoate un pachet din dulap şi o linguriţă din sertar. Îmi face ciocolată cu lapte.

– O să fie bine? mă întreabă.

Oftez. E necruţător!

– Nu. Cel mai probabil nu.

– Dar face tratament?

Reuşisem să parcurg toată ziua fără să mă gândesc deloc la asta. Încă de când m-am trezit am fost într-o amorţeală plăcută. Ştiu că sunt în casa lui, dar încep să-mi doresc să plece iar.

– Moare, Will. Moare. Cel mai probabil o să moară într-un an, poate şi mai repede. Îi fac chimioterapie numai ca să-i menţină starea sub control. În timp ce moare. Pentru că o să fie moartă. Pentru că moare. Gata. Asta voiai să ştii?

Aşază cana cu lapte în faţa mea, iar privirea i se înmoaie. Ia din frigider un pumn de gheaţă şi mi-o varsă în cană.

– Cu gheaţă, îmi spune.

E artist la schimbat subiectul, dar se pricepe şi mai bine să-mi ignore observaţiile răutăcioase.

– Mulţumesc.

Păstrez tăcerea, savurându-mi ciocolata cu lapte. Am impresia că el e cel care tocmai a câştigat bătălia noastră.

* * *

The Avett Brothers încă se mai aud în surdină când îmi termin ciocolata cu lapte. Merg în sufragerie, pun piesa pe repeat şi mă întind pe podea, privind în tavan cu mâinile întinse deasupra capului. E relaxant.

– Stinge lumina, îi spun. Vreau doar să ascult puţină muzică.

O stinge, apoi îl simt întinzându-se lângă mine. O rază verde, dansantă, luminează pereţii, în timp ce The Avett Brothers îşi interpretează melodia. Stând aşa nemişcaţi, gândurile mi se risipesc odată cu acordurile cântecului. Când se opreşte şi o ia de la capăt, îi mărturisesc ce mă apasă cu adevărat.

– Nu vrea să mă lase pe mine să-l cresc pe Kel. Vrea să i-l dea Brendei.

Pe întuneric, îmi caută mâna şi mi-o strânge. Rămânem aşa, iar eu îi permit să-mi fie doar prieten.

* * *

Când se aprinde lumina, îmi acopăr imediat ochii. Mă ridic în capul oaselor şi-l văd lângă mine pe Will, dormind buştean.

– Hei, şopteşte Eddie. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Intră în casă, aşezându-se pe canapea. Îl priveşte pe Will sforăind, întins cât e de lung pe podeaua sufrageriei.

– E sâmbătă seara, remarcă ea, dându-şi ochii peste cap. Ţi-am spus eu că-i plicticos.

Mă amuz.

– Ce cauţi aici?

– Am venit să văd ce faci. Nu mi-ai răspuns la telefon sau la mesaje deloc, toată ziua. Mama ta are cancer, iar tu renunţi de tot la tehnologie? N-are nicio logică.

– Nu ştiu unde mi-e telefonul.

Preţ de un moment ne uităm amândouă la Will. Sforăie foarte tare. Cred că băieţii l-au obosit îngrozitor astăzi.

– Aşadar, să presupun că lucrurile n-au mers prea bine cu mama ta? Din moment ce eşti aici, dormind pe podea.

Pare iritată că nu făceam nimic mai mult.

– Nu, am vorbit.

– Şi?

Mă ridic de jos, mă întind, apoi iau loc lângă ea. Deja şi-a dat cizmele jos. Probabil că lipsa îndelungată a unui cămin permanent te face să simţi că eşti acasă oriunde te-ai afla. Ridicându-mi picioarele, mă las pe braţul canapelei, cu faţa la ea.

– Săptămâna trecută, în curtea şcolii, atunci când mi-ai povestit despre mama ta şi despre ce s-a întâmplat când aveai nouă ani…

– Ce-i cu aia? întreabă, încă privindu-l pe Will sforăind.

– Păi, am fost recunoscătoare. Am fost atât de recunoscătoare că nimic de genul ăsta nu i se va întâmpla vreodată lui Kel… Eram fericită că el poate avea viaţa normală a unui copil de nouă ani. Dar acum… parcă Dumnezeu ne-a pus gând rău. De ce amândoi? N-a fost suficient doar tata? Parcă a venit moartea şi ne-a lovit drept în faţă.

Eddie îşi dezlipeşte privirea de Will, aţintind-o asupra mea.

– Nu moartea e cea care te-a lovit, Layken. Viaţa te-a lovit. Viaţa se întâmplă. Rahaturi se întâmplă. Şi se întâmplă multe, multor persoane.

Nu mă mai obosesc să-i explic în detaliu partea cea mai proastă. Sunt prea jenată să-i mărturisesc că propria mea mamă nu vrea ca eu să-i cresc copilul.

Will se foieşte pe podea. Eddie se apropie, mă îmbrăţişează scurt, apoi îşi ia cizmele.

– Se trezeşte profu', ar fi mai bine s-o şterg de-aici. Am vrut numai să văd ce faci. Oh, şi caută-ţi telefonul, îmi spune în drum spre uşă.

O urmăresc cu privirea în timp ce iese din casă. A stat aici doar trei minute şi deja energia ei se simte peste tot. Când mă întorc, Will stă în şezut pe podea. Se uită la mine de parcă ar vrea să-mi dea detenţie. Îi răspund afişând cel mai inocent zâmbet posibil.

– Ce naiba căuta ea aici? mă întreabă.

Poate fi de-a dreptul intimidant atunci când vrea.

– Mă vizita, bombăn eu. Voia să vadă dacă-s bine.

Dacă eu nu fac din ţânţar armăsar, poate nici lui nu i se va părea ceva foarte grav.

– La dracu', Layken!

Greşit. El crede că-i grav. Sare în picioare, ridicându-şi mâinile în aer.

– Încerci cumva să mă laşi fără serviciu? Eşti atât de egoistă, încât nu dai doi bani pe problemele celorlalţi? Ştii ce s-ar întâmpla dacă ea ar împrăştia zvonul că ţi-ai petrecut noaptea aici?

Cu ideea sădită în minte, face un pas spre mine.

– Ştie că ai dormit aici?

Îmi apăs buzele într-o linie subţire şi mă uit în jos, evitându-i privirea.

– Layken, ce i-ai spus? mă întreabă cu vocea mai calmă.

După postura mea, îşi dă seama că i-am spus tot.

– Doamne, Layken. Du-te acasă.

* * *

Mama e deja în pat. Kel şi Caulder stau pe canapea, uitându-se la televizor.

– Caulder, frate-tu vrea să mergi acasă. Eu şi Kel avem treabă mâine şi vom fi plecaţi toată ziua.

Caulder îşi ia jacheta şi merge la uşă.

– Pa, Kel.

Se încalţă şi pleacă.

Intrând în sufragerie, mă trântesc pe locul gol de lângă Kel. Iau telecomanda şi schimb canalele, încercând să-mi alung din minte gândul că l-am scos din sărite pe Will.

– Unde ai fost? întreabă Kel.

– Cu Eddie.

– Ce-aţi făcut?

– Ne-am plimbat prin împrejurimi.

– De ce erai acasă la Caulder când ne-am întors de la film?

– Will m-a plătit să-i fac curat în casă.

– De ce e supărată mama?

– Aşa. Că n-are bani suficienţi cât să mă plătească să fac curat în casa ei.

– De ce? La noi acasă nu-i murdar.

– Vrei să mergem mâine la patinoar?

– Da!

– Atunci nu mai pune atâtea întrebări.

Închid televizorul şi-l trimit pe Kel la culcare. Urcându-mă în patul meu, setez alarma pentru ora şase. Vreau să ies pe uşă înainte să se trezească mama.

* * *

Petrec toată ziua de duminică împreună cu Kel, cheltuind şi ultimul bănuţ din contul meu de economii. Îl duc la micul dejun, unde ne comandăm fiecare câte două feluri de mâncare din meniu. Mergem la patinoar, dar niciunul dintre noi nu prea se pricepe, aşa că nu stăm mult acolo. Luăm masa de prânz la un chioşc cu gustări din incinta unei săli de jocuri, din care nu ieşim timp de patru ore.

Apoi îl duc la un film şi cinăm tot cu fast-food. I-aş lua şi desert, dar acum se plânge că-l doare stomacul.

Până să ajungem acasă, mama a plecat la serviciu. Am procedat aşa intenţionat. Fac un duş, aleg hainele de şcoală pentru amândoi şi pornesc maşina de spălat rufe. Sunt aşa de obosită, încât reuşesc să adorm fără să mă mai gândesc la nimic.

13

Shooting off vicious
collections of words
The losers make facts
by the things they have heard
And I find myself
trying hard to defend them.

– THE AVETT BROTHERS, ALL MY MISTAKES

– Mai am un banc pentru tine, spune Nick, aşezându-se în bancă luni dimineaţă.

Dacă sunt nevoită să mai ascult o singură poantă cu Chuck Norris, o să explodez.

– Azi nu. Mă doare capul, îi răspund.

– Ştii ce face Chuck Norris unei dureri de cap?

– Vorbesc serios, Nick. Taci din gură!

Nick se retrage, întorcându-se spre nefericitul elev din dreapta lui. Will lipseşte. Clasa aşteaptă câteva minute, neştiind ce să facă. Nu-i stă în caracter să nu se prezinte la oră.

Javi se ridică, adunându-şi cărţile.

– Sfertul academic, se apără el.

Iese din sală, dar intră înapoi imediat, cu Will în urma lui.

Will închide uşa, merge la pupitru şi lasă din mâini un teanc de hârtii. E clar pentru toată lumea că nu-i în apele lui. Înmânează elevilor din prima bancă de pe fiecare rând, inclusiv mie, câte o cantitate mai mică de coli. Examinând teancul meu, observ că are cam zece file capsate una de alta. Le răsfoiesc şi văd pe una dintre ele poezia lui Eddie despre balonul roz. Cred că toate sunt poezii scrise de elevi, dar pe celelalte nu le recunosc.

– O parte dintre voi aţi recitat la concursul de slam semestrul acesta. Apreciez efortul vostru. Știu că e un gest care necesită mult curaj, spune, ridicând exemplarul lui din culegerea de poezii. Acestea sunt poeziile voastre. Unele dintre ele au fost scrise de elevii mei din celelalte clase, restul de către cei de aici. Vreau să le citiţi. După ce le-aţi citit, vreau să le punctaţi. Scrieţi pe fiecare un număr de la zero la zece, zece fiind cea mai bună. Fiţi cinstiţi. Dacă nu vă place, daţi-i o notă mică. Încercăm s-o găsim pe cea mai bună, dar şi pe cea mai proastă. Scrieţi nota în colţul din dreapta sus al paginii. Începeţi.

Se aşază la catedră, studiindu-i pe elevi.

Nu-mi place tema asta. Nu mi se pare corectă. Ridic mâna. De ce ridic mâna? Mă vede şi aprobă din cap.

– Care-i esenţa acestei teme? îl întreb.

Ochii lui trec încet peste toată clasa.

– Layken, să repeţi această întrebare după ce a terminat toată lumea.

Se comportă ciudat.

Încep să citesc prima poezie când Will ia două bucăţi de hârtie de pe birou şi trece pe lângă mine. Mă uit în spate exact când pune una din ele pe banca lui Eddie. Ea o ridică şi încruntă din sprâncene. El se întoarce spre faţa clasei, lăsând a doua bucată în faţa mea. O ridic şi o citesc. E un bilet pentru detenţie.

Întorc capul la Eddie, iar ea ridică din umeri. Mototolesc hârtia şi o arunc în partea cealaltă a sălii, în direcţia coşului de gunoi de lângă uşă. Nimeresc.

În următoarea jumătate de oră, elevii termină de acordat notele. Pe măsură ce sunt gata, Will le strânge foile, făcând totalul pe calculator. Când s-au adunat toate punctele, le trece pe o altă coală şi vine în faţa catedrei.

Flutură hârtia deasupra capului.

– Sunteţi gata să aflaţi care este cea mai proastă poezie? Care a primit cele mai multe puncte?

Ne aşteaptă răspunsul cu zâmbetul pe buze. Nimeni nu scoate un cuvânt, în afară de Eddie.

– Poate unii dintre noi, cei care am scris acele poezii, nu vrem să ştim câte puncte am obţinut. Eu, una, nu vreau.

Will face câţiva paşi spre ea.

– Dacă nu vrei să ştii cât valorează, atunci de ce ai scris-o?

Eddie tace câteva momente, gândindu-se la întrebarea lui.

– Exceptând faptul că am vrut să scap de examenul final? îl întreabă.

Will aprobă din cap.

– Cred că am făcut-o pentru ca am avut ceva de spus.

Will se uită la mine.

– Layken, pune din nou întrebarea.

Întrebarea mea. Încerc să-mi amintesc ce l-am întrebat. A, da. Care-i esenţa.

– Care-i esenţa acestei teme? întreb cu precauţie.

Will ridică în faţa lui hârtia cu punctajul obţinut de fiecare şi o rupe în două. Apoi ia din spatele lui teancurile cu lucrări corectate de noi şi le aruncă la gunoi. Merge în faţa tablei şi începe să scrie ceva pe ea. Când termină, ne arată.

Punctele nu-s esenţa;
Esenţa e poezie.
– Allan Wolf

Toată clasa amuţeşte, analizând cuvintele mâzgălite pe tablă. Will ne lasă un moment de tăcere înainte de a continua.

– N-ar trebui să conteze ce cred alţii despre cuvintele voastre. Când te afli pe scenă… expui o parte din sufletul tău. Aşa ceva nu poate fi evaluat.

Se sună de ieşire. În oricare altă zi, elevii s-ar fi îngrămădit buluc la uşă. Azi nimeni nu s-a mişcat; ne holbăm cu toţii la fraza de pe tablă.

– Mâine fiţi pregătiţi să aflaţi de ce e important pentru voi să compuneri poezii, ne mai spune el.

A fost un moment, în vâltoarea întregii zăpăceli din mintea mea, în care am uitat că el e Will. L-am ascultat ca pe profesorul meu.

Javi se ridică primul, urmat imediat de restul elevilor. Will e cu spatele la noi când Eddie vine la mine cu biletul de detenţie în mână. Am şi uitat că avem detenţie. Îmi face cu ochiul în treacăt, oprindu-se în faţa catedrei.

– Domnule Cooper? i se adresează ea, cu un respect teatral. Mi s-a adus la cunoştinţă că detenţia debutează după încheierea ultimei ore de curs, aproximativ la ora cincisprezece şi treizeci de minute. Îmi doresc, aşa cum sunt convinsă că îşi doreşte şi Layken, să fim punctuale, pentru a ne putea ispăşi cu sârguinţă sentinţa binemeritată. Sunteţi amabil să ne comunicaţi locul în care se va desfăşura ducerea la bun sfârşit a acesteia?

Will pleacă spre uşă, fără să se uite la ea.

– Aici. Numai voi două. Trei şi jumătate.

Şi-a dispărut. Pur şi simplu.

Eddie pufneşte în râs.

– Ce i-ai făcut?

Ies din bancă şi merg cu ea către uşă.

– O, Eddie, dar n-a fost numai vina mea. A fost a amândurora.

Se întoarce la mine cu ochii cât cepele.

– Doamne, Dumnezeule, a aflat că eu ştiu? Ce-o să ne facă?

Ridic din umeri.

– O să aflăm la trei jumate.

* * *

– Detenţie? Lipici v-a dat detenţie? râde Gavin.

– Frate, are mare nevoie să şi-o tragă, remarcă Nick.

Comentariul lui Nick o face pe Eddie să râdă şi să împroşte peste tot cu laptele din gură. Îi arunc o privire de genul *încetează şi abţine-te*.

– Nu-mi vine să cred că v-a dat detenţie, continuă Gavin. Dar nu ştiţi sigur că-i din cauza chiulului de la oră, nu-i aşa? Adică, deja v-a certat la slam, săptămâna trecută, şi nu părea prea furios.

Eu ştiu pentru ce e detenţia. Will vrea să se asigure că poate să aibă încredere în Eddie, dar nu-i explic asta lui Gavin.

– A zis că-i pentru că nu ne-am predat la timp tema pe care am avut-o de făcut în ziua-n care am tras chiulul.

Gavin se întoarce spre Eddie.

– Dar ai făcut-o… eu aşa îmi amintesc.

Eddie se uită la mine, dar îi dă răspunsul lui Gavin.

– Probabil am pierdut-o, ridică ea din umeri.

* * *

Pe la trei şi jumătate mă întâlnesc cu Eddie în faţa clasei lui Will.

– Ştii, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare mai naşpa, se plânge Eddie. De ce nu m-a sunat sau ceva de genul ăsta, dacă voia să vorbim despre ceea ce ştiu? Îmi făcusem planuri pentru azi.

– Poate nu-i nevoie să stăm mult, o încurajez.

– Urăsc detenţia. E plictisitoare. Mai degrabă aş zăcea întinsă cu tine pe podeaua lui Will, decât să stau în detenţie, adaugă ea.

– Poate putem s-o facem distractivă.

Dă să deschidă uşa, dar ezită, apoi se întoarce iar la mine.

– Să ştii că ai dreptate. Sunt aproape sigură că detenţia durează o oră. Îţi dai seama câte glume cu Chuck Norris putem să spunem într-o oră întreagă?

Îi zâmbesc.

– Nu la fel de multe câte ar spune Chuck Norris.

Eddie deschide uşa sălii de detenţie.

– Bună ziua, domnule Cooper, îl salută, intrând ca o furtună înăuntru.

– Luaţi loc, ne spune, ştergând de pe tablă esenţa poeziei.

– Domnule Cooper, ştiaţi că scaunele se ridică atunci când Chuck Norris intră într-o încăpere? îl întreabă ea.

Râzând, o urmez pe Eddie la locurile noastre. În loc să ocupe primele două locuri din faţă, ea merge până în spatele clasei şi apropie două bănci. Ne aşezăm cât mai departe posibil de profesor.

Will nu râde. Nici măcar nu zâmbeşte. Stă rezemat de scaun, privindu-ne cu asprime, în timp ce noi chicotim ca două şcolăriţe… de liceu.

– Ascultaţi, începe el.

Se ridică, vine spre noi şi se reazemă de fereastră, încrucişându-şi braţele la piept. Se uită în jos, ca şi cum ar căuta o manieră delicată de abordare a subiectului.

– Eddie, trebuie să ştiu părerea ta. Ştiu că ai fost la mine acasă. Ştiu că ştii că Layken a rămas acolo peste noapte. Ştiu că ţi-a povestit de întâlnirea noastră. Trebuie să ştiu ce ai de gând să faci cu aceste informaţii, dacă ai de gând să faci ceva cu ele.

– Will, intervin eu. Eddie nu va spune nimic. Nu e nimic de zis.

Dar el nu îmi dă atenţie. Continuă să o fixeze cu privirea pe ea, aşteptându-i răspunsul. Probabil că al meu n-a fost destul de bun. Nu ştiu dacă din cauza emoţiilor sau a faptului că am avut cele mai sinistre trei zile din viaţa mea, dar încep să râd. Eddie mă cercetează întrebătoare, dar nu se poate abţine. Începe şi ea să râdă. Will ridică exasperat mâinile în aer.

– Ce-i? Ce naiba e atât de amuzant?

– Nimic, îi răspund. E doar ciudat. Ne-ai dat detenţie, Will.

Inspir adânc, încercând să-mi stăpânesc hazul.

– Nu puteai să… ştiu eu… să vii pe la noi diseară sau ceva de genul ăsta? Să vorbeşti cu noi atunci? De ce ne-ai dat detenţie?

Înainte să continue, aşteaptă să ni se oprească hohotele. Când ne potolim, îşi îndreaptă spatele, apropiindu-se de noi.

– Asta e prima ocazie pe care o am să stau de vorbă cu voi. N-am dormit toată noaptea. Nu ştiam dacă azi mai am o slujbă la care să vin, spune, uitându-se la Eddie. Dacă se află ceva, dacă află cineva că am dormit cu o elevă în pat, voi fi concediat şi dat afară din facultate.

Eddie înţepeneşte în scaun, apoi se întoarce către mine, cu un zâmbet până la urechi.

– Ai dormit în patul lui, cu el? Îmi ascunzi informaţii vitale. Pe asta n-o ştiam, se amuză ea.

Will clatină din cap, mergând din nou spre faţa clasei şi prăbuşindu-se în scaun. Se apleacă pe birou, cufundându-şi faţa în palme. Evident că lucrurile nu decurg aşa cum plănuise el.

– Ai dormit în patul lui? îmi şopteşte Eddie, suficient de încet ca Will să nu o poată auzi.

– Nu s-a întâmplat nimic, îi explic. Cum ai zis şi tu, e aşa un plicticos!

Eddie râde din nou, făcându-mă şi pe mine să-mi pierd seriozitatea.

– Vi se pare amuzant? întreabă Will de la catedră. Asta e o glumă pentru voi?

Pot vedea pe chipul lui că ne bucurăm de detenţie mult mai mult decât ar trebui. Dar Eddie nu e afectată cu nimic.

– Ştiaţi că Chuck Norris nu are simţul umorului? A încercat odată să-l facă să râdă, aşa că şi l-a scos, spune ea.

Înfrânt, Will îşi lasă capul pe catedră. Noi ne uităm una la alta şi ne oprim din râs, respectând faptul ca vrea să aibă o conversaţie serioasă cu noi. Eddie oftează, aşezându-se dreaptă în bancă.

– Domnule Cooper, i se adresează ea. N-am să spun nimic. Promit. Oricum, nu-i mare lucru.

El se uită fix la ea.

– Este mare lucru, Eddie. Asta încerc să vă explic. Dacă nu trataţi chestia asta ca pe ceva important, o să deveniţi neatente. S-ar putea să vă scape ceva. Pentru mine, riscul e prea mare.

Oftăm amândouă. Nu mai există pic de energie în încăpere. Ca şi cum o gaură neagră a supt toată distracţia din ora de detenţie. O simte şi Eddie, aşa că încearcă să îndrepte situaţia.

– Ştiaţi că lui Chuck Norris îi plac fripturile…

N-apucă să-şi ducă propoziţia la bun sfârşit, că lui Will i-a ajuns. Se ridică de pe scaun, lovind cu pumnul în masă. În acest moment, niciuna dintre noi nu mai râde. Scutur din cap, uitându-mă cu ochi mari la ea, dându-i de înţeles ca Chuck Norris trebuie să se retragă.

– Cu asta nu-i de glumă, zice el. E ceva important.

Deschide sertarul catedrei, scoate ceva din el, apoi vine cu iuţeală în spatele clasei, la noi. Pe locul unde băncile noastre se unesc trânteşte o fotografie, întorcând-o cu faţa în sus. E a lui Caulder. O arată cu degetul şi spune:

– Acest copil. Acest copil e important.

Se retrage un pas, întoarce o bancă spre noi şi se aşază.

– Nu cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă, Will, îi zic, uitându-mă la Eddie care aprobă din cap. Ce legătură are Caulder cu ceea ce ştie Eddie?

El inspiră adânc, se apleacă peste bancă şi ridică fotografia. După privirea lui, îmi dau seama că nu-i trezeşte amintiri plăcute. Rămâne un timp cu ochii la ea, apoi o aşază iar pe bancă şi se lasă în scaun, ducându-şi braţele la piept. Continuă să se uite la poză, evitându-ne privirile.

– El a fost cu ei… când s-a întâmplat. I-a văzut murind.

Tresar. În semn de respect, rămânem tăcute şi aşteptăm să continue. Încep să mă simt foarte mică.

– Au spus că doar printr-un miracol a supravieţuit. Avaria maşinii a fost totală. Când a ajuns primul martor la locul accidentului, Caulder era încă prins cu centura de siguranţă pe ce

mai rămăsese din bancheta din spate. O striga pe mama şi încerca s-o facă să se uite la el. Timp de cinci minute a stat acolo singur, privindu-i în timp ce mureau.

Will îşi drege vocea. Eddie mă strânge de mână pe sub bancă. Niciuna dintre noi nu scoate un cuvânt.

– Am stat şase zile cu el în spital, până şi-a revenit. N-am plecat niciun moment de lângă el… nici măcar pentru înmormântarea lor. Când au venit bunicii mei să-l ia cu ei acasă, a plâns. Nu voia să meargă. Voia să rămână cu mine. M-a implorat să-l iau cu mine în campus. N-aveam slujbă. N-aveam asigurare. Aveam nouăsprezece ani. Nu ştiam nimic despre cum se creşte un copil… aşa că i-am lăsat să-l ia.

Will face câţiva paşi, până la fereastră. Urmăreşte pe geam cum parcarea se goleşte încet, încet, fără să mai spună nimic. Duce mâna la faţă, de parcă s-ar şterge la ochi. Dacă Eddie n-ar fi aici cu mine, l-aş îmbrăţişa.

În cele din urmă, se întoarce din nou spre noi.

– Caulder m-a urât. A fost atât de furios pe mine, încât nu mi-a răspuns la telefon zile-n şir. Am început să am îndoieli, cu privire la decizia pe care o luasem, în timpul unui meci de fotbal. Studiam mingea din mâna mea, trecându-mi degetele peste suprafaţa ei din piele, peste literele siglei imprimate pe lateral. Balonul ăsta alungit care nu cântărea nici măcar jumătate de kilogram. Alesesem mingea asta ridicolă, pe care o ţineam acum în mână, în locul celui care era sânge din sângele meu. Mă puneam pe mine, pe iubita mea, bursa mea… puneam totul înaintea acestui băieţel pe care-l iubeam mai mult decât orice pe lume. Am lăsat mingea jos şi-am ieşit imediat de pe teren. Am ajuns la bunicii mei la ora două noaptea, l-am luat pe Caulder direct din pat şi l-am adus acasă chiar în noaptea aia. Bunicii m-au implorat să-l las la ei, spunându-mi că-mi va fi foarte greu şi că nu voi fi în stare să-i ofer tot ce are nevoie. Ştiam că ei

greşesc. Ştiam că eu eram cel de care Caulder avea nevoie cu adevărat.

Revine agale la pupitrul din faţa noastră, sprijinindu-şi palmele pe spatele lui. Ne priveşte pe amândouă, lacrimile şiroindu-ne pe obraji.

– Mi-am petrecut ultimii doi ani din viaţă încercând să mă conving că am ales corect pentru el. Deci, slujba mea? Cariera mea? Viaţa pe care încerc s-o construiesc pentru acest copil? Le iau în serios. Este mare lucru. E un lucru foarte important pentru mine.

Întoarce cu calm banca la locul ei, merge în faţa clasei, îşi strânge lucrurile şi pleacă.

Eddie se ridică, se duce până la biroul lui Will şi ia o cutie cu şerveţele. O aduce înapoi la bancă, trântindu-se din nou pe scaun. Scot un şerveţel şi ne ştergem amândouă lacrimile.

– Doamne, Layken! Cum reuşeşti? mă întreabă.

Îşi suflă nasul, apoi mai trage un şerveţel din cutie.

– Cum reuşesc ce? suspin, continuând să-mi şterg lacrimile din ochi.

– Cum reuşeşti să nu te îndrăgosteşti de el?

Lacrimile îmi revin la fel de repede cum încetaseră. Mai apuc un şerveţel.

– Nu reuşesc să nu mă îndrăgostesc de el. Nu reuşesc să nu mă îndrăgostesc nebuneşte de el!

Eddie chicoteşte şi mă strânge de mână. Stăm singure toată ora următoare, ispăşindu-ne de bunăvoie binemeritata detenţie.

14

And I know you need me în the next room over
But I am stuck în here all paralyzed

– THE AVETT BROTHERS, TEN THOUSAND WORDS

N-am făcut sex niciodată. Odată eram cât pe ce s-o fac, dar m-am răzgândit în ultimul moment. Cea mai lungă relaţie a mea a fost cu un tip pe care l-am cunoscut prin Kerris, chiar înainte de a împlini şaptesprezece ani.

Kerris avea un frate la facultate şi, acum doi ani, a venit acasă cu un prieten, în vacanţa de primăvară. Îl chema Seth şi avea optsprezece ani. Credeam că îl iubesc. Cred că, de fapt, iubeam ideea de a avea un iubit.

Era student la Universitatea din Texas, care era la o distanţă de patru ore cu maşina. Vorbeam foarte mult la telefon şi pe net. Eram împreună cam de şase luni, discutaserăm foarte mult şi am considerat că eram pregătită să fac sex cu el. Trebuia să ajung acasă la douăsprezece noaptea în seara aia, aşa că el a închiriat o cameră de hotel şi i-am spus mamei că mergem la cinema.

Când am ajuns la hotel, îmi tremurau mâinile. Ştiam că mă răzgândisem, dar îmi era prea frică să-i spun. Se străduise aşa de mult pentru toate astea! Adusese până şi aşternuturi şi pături de acasă, ca să facă atmosfera mai intimă. Ne sărutam pe pat de ceva timp şi m-a dezbrăcat de bluză. Când mâinile i s-au îndreptat spre pantaloni, am început să plâng. S-a oprit imediat. Nu a insistat, nu m-a făcut să mă simt vinovată pentru că mă răzgândisem. Doar m-a sărutat şi mi-a spus că era în regulă. Am închiriat un film şi am rămas împreună în pat.

Şapte ore mai târziu, la lumina zilei, ne-am trezit. Am intrat amândoi în panică. Nimeni nu ştia unde eram; avuseserăm ambele

telefoane închise toată noaptea. Ştiam că ai mei erau morţi de îngrijorare. El a fost prea speriat ca să-i confrunte împreună cu mine, aşa că m-a lăsat pe alee şi a plecat. Îmi aduc aminte că priveam spre casă, dorindu-mi să mă aflu oriunde, numai acolo nu. Ştiam că aveau să mă forţeze să vorbesc cu ei, să le spun unde fusesem. Uram confruntarea.

* * *

Acum stau în faţa Jeepului, uitându-mă la curtea plină cu pitici de grădină a casei noastre, care nu ne e cămin. Am din nou acel sentiment de agitaţie în stomac. Ştiu că mama o să vrea să vorbim despre toate problemele. Despre cancer. Despre Kel. Ea o să vrea să le înfrunte, iar eu să mă ascund.

Mă apropii încet de uşa de la intrare şi apăs pe clanţă, dorindu-mi să existe cineva care s-o ţină închisă pe dinăuntru. Ea, Kel şi Caulder sunt aşezaţi la bar.

Sculptează dovleci. Nu poate vorbi acum. Asta-i bine.

– Bună, le spun tuturor, când păşesc înăuntru.

Mama nu mă bagă în seamă.

– Bună, Layken! Ia uite dovleacul meu, îmi arată Kel.

Ochii şi gura sunt trei X-uri mari, iar pe o parte a feţei dovleacului stă lipită o pungă cu bomboane.

– Are o mutră acră. Fiindcă a mâncat Skittles acre, explică el.

– Foarte creativ.

– Uite-l pe al meu, spune şi Caulder, întorcând dovleacul.

Are doar o mulţime de găuri uriaşe în loc de faţă.

– Hmm… ce reprezintă? îl întreb.

– E Dumnezeu.

Înclin capul într-o parte, confuză.

– Dumnezeu?

– Da, Dumnezeu, râde Caulder.

Se uită la Kel, amândoi rostind la unison:

– Pentru că e sfânt[7].

Îmi dau ochii peste cap, râzând.

– Nu ştiu cum v-aţi nimerit voi doi.

Arunc o privire la mama, care mă priveşte, încercând să-mi ghicească dispoziţia.

– Bună, îi spun, de data asta numai ei.

– Bună, îmi răspunde zâmbind.

– Deci, încep, sperând să se prindă de dublul sens a ceea ce vreau să zic. Te superi dacă, în seara asta, doar sculptăm dovleci? E în regulă dacă nu facem nimic altceva? Doar sculptăm dovleci?

Zâmbeşte, concentrându-şi din nou atenţia pe dovleacul din faţa ei.

– Sigur. Dar nu putem să sculptăm dovleci în fiecare seară, Lake. Într-una dintre aceste seri va trebui, în cele din urmă, să ne oprim din sculptat dovleci.

Ridic un dovleac de pe podea, îl urc pe bar şi mă aşez, când bate cineva la uşă.

– Răspund eu, strigă Caulder, sărind de pe scaun.

Mă uit cu mama spre uşa deschisă. E Will.

– Bună, amice. Ai ajuns să deschizi şi uşile aici? îl întreabă Will.

Caulder îl apucă de mână, trăgându-l înăuntru.

– Sculptăm dovleci pentru Halloween. Hai, Julia a cumpărat unul şi pentru tine.

Îl trage pe Will prin sufragerie, până în bucătărie.

– Nu, mulţumesc. Am să-l sculptez pe-al meu altă dată. Am venit să te iau acasă, ca ei să petreacă puţin timp în familie.

Mama împinge scaunul liber pe locul de lângă ea.

– Ia loc, Will. În seara asta doar sculptăm dovleci. Nu facem nimic altceva. Doar sculptăm dovleci.

[7] Joc de cuvinte intraductibil. *Gaură* – hole; *găurit* – holey, care se pronunţă la fel ca holy – *sfânt*.

Caulder aduce un dovleac, aşezându-l în dreptul scaunului lui Will.

– Bine, atunci, cedează Will. Se pare că sculptăm dovleci.

Caulder îi dă un cuţit şi stăm cu toţii la bar… nefăcând nimic altceva decât să sculptăm dovleci.

Kel creează primul moment de tensiune, întrebându-mă de ce am venit atât de târziu de la şcoală. Mama mă cercetează cu privirea, aşteptând şi ea răspunsul, în timp ce Will îşi scobeşte dovleacul, fără să se uite la noi.

– Eu şi Eddie am avut detenţie, îi explic.

– Detenţie? Pentru ce ai stat în detenţie? întreabă mama.

– Săptămâna trecută am chiulit, ca să tragem un pui de somn în curtea şcolii.

Mama lasă dalta pe masă şi mă priveşte dezamăgită.

– Lake, de ce-ai făcut una ca asta? De la ce oră ai chiulit?

Nu-i răspund. Îmi încreţesc buzele şi fac semn cu capul către Will. Mama se uită la Will, iar el îşi îndepărtează privirea de la dovleac. Ridică din umeri, râzând.

– A chiulit de la ora mea. Ce era să fac?

Mama îl bate prietenește pe umăr în timp ce se uită în cartea de telefon.

– Pentru asta, fac cinste cu cina.

* * *

Întreaga seară pare ireală. Toţi mănâncă pizza, vorbesc, râd, inclusiv mama. Îmi pare bine c-o aud râzând. Observ o schimbare în comportamentul ei din seara asta. Cred că prin simplul fapt ca a putut să-mi spună despre boală s-a eliberat de o parte din stres. O văd în ochii ei, e mai relaxată.

Îi ascultăm pe Kel şi Caulder vorbind despre ce costume vor să îmbrace de Halloween. Caulder oscilează între un Transformer şi o Angry bird. Kel încă nu s-a decis.

Şterg de pe podea rămăşiţele de dovleac şi clătesc laveta în chiuvetă. Pun coatele pe dulap şi îmi reazem bărbia în palme, privindu-i. Probabil că asta e ultima oară când mama mea mai sculptează dovleci. Peste o lună va fi ultima oară când sărbătoreşte Ziua Recunoştinţei. După aceea, va fi ultimul ei Crăciun. Dar ea doar stă acolo zâmbind şi făcând planuri de Halloween cu Will. Aş vrea să pot opri timpul exact în acest moment. Aş vrea să putem scobi dovleci o veşnicie.

* * *

Will şi Caulder pleacă, iar mama se retrage în camera ei ca să se pregătească de serviciu. Termin de curăţat bucătăria, adun toţi săculeţii cu resturi de dovleac şi îi pun într-un sac menajer mai mare. Îl duc la coşul de gunoi de pe trotuarul din capătul aleii, când îl văd şi pe Will ieşind din casă cu un sac de gunoi. Merge până la capătul aleii lui fără să realizeze că sunt prin preajmă. Mă observă şi îmi zâmbeşte ridicând capacul, apoi aruncă sacul înăuntru.

– Hei, îmi spune, înaintând spre mine, cu mâinile în buzunarele jachetei.

– Hei, îi răspund.

– Hei, îmi spune iar.

Trece pe lângă mine, rezemându-se de portiera din spate a Jeepului.

– Hei, îi răspund, sprijinindu-mă de maşină, lângă el.

– Hei.

– Opreşte-te, chicotesc eu.

Amândoi aşteptăm unul de la celălalt să reia conversaţia, dar ne lovim de o tăcere apăsătoare. Urăsc tăcerile apăsătoare, aşa că o întrerup eu.

– Îmi pare rău că i-am spus lui Eddie. Dar e atât de isteaţă! Şi-a dat seama şi credea că s-au întâmplat mult mai multe lucruri între

noi decât era adevărat, de asta a trebuit să-i zic tot adevărul. N-am vrut să-şi creeze o impresie proastă despre tine.

Lasă capul pe spate, privind spre cer.

– Am încredere în judecata ta, Lake. Am încredere şi în Eddie. Vreau numai să înţeleagă de ce slujba asta e aşa de importantă pentru mine. Sau poate că v-am povestit toate alea pentru ca tu să înţelegi de ce e atât de importantă.

Mintea mea e mult prea obosită ca să poată analiza comentariul lui.

– Oricum ar fi, îi răspund, ştiu că ţi-a fost greu… să ne spui aşa, toate lucrurile alea. Mulţumesc.

Urmărim o maşină trecând şi oprindu-se pe aleea vecină. Din ea coboară o femeie, urmată de două fete. Toate au braţele pline cu dovleci.

– Ştii, nu-mi cunosc niciun vecin, în afară de tine şi de Caulder.

Arată cu privirea spre casa în care au intrat cele trei persoane.

– Aceea este Erica. E măritată cu soţul ei, Gus, de douăzeci de ani, cred. Au două fete, ambele adolescente. Cea mai mare are câteodată grijă de Caulder. Cuplul care locuieşte în dreapta casei mele stă aici de cel mai mult timp, Bob şi Melinda. Fiul lor abia a plecat în armată. Au fost nemaipomeniţi după ce au murit ai mei. Melinda ne-a gătit în fiecare zi, luni la rând. Încă ne mai aduce de mâncare cam o dată pe săptămână. Iar acolo, arată el spre o clădire din josul străzii. Acolo stă cel care v-a închiriat vouă casa. Îl cheamă Scott. Şase din casele de pe stradă sunt ale lui. E un om de treabă, dar chiriaşii lui se schimbă foarte des. Astea sunt toate persoanele pe care le mai ştiu.

Privesc îndelung clădirile de pe stradă. Toate arată la fel şi încerc să-mi imaginez cât de diferiţi sunt membrii familiilor care locuiesc în ele. Mă întreb dacă vreunii dintre ei ascund secrete, dacă se îndrăgostesc sau se despart. Oare sunt fericiţi? Trişti? Speriaţi? Săraci? Singuri? Preţuiesc ceea ce au? Oare Gus şi Erica îşi apreciază

sănătatea? Apreciază Scott venitul suplimentar pe care îl are din chirii? Pentru că totul, absolut totul, este trecător. Nimic nu-i veşnic. Singurul aspect pe care îl avem cu toţii în comun este inevitabilul. Până la urmă, toţi murim.

– Apoi a apărut o fată, continuă Will. S-a mutat pe strada noastră nu demult. Încă-mi mai aduc aminte momentul când am zărit-o în camioneta U-Haul. Era atât de încrezătoare în chestia aia! A reuşit să intre cu spatele imediat, fără să ceară ajutor, cu toate că maşina era de o sută de ori mai voluminoasă decât ea. Am urmărit-o parcând şi ridicându-şi piciorul pe bord, ca şi cum ar fi condus zilnic camionete aşa de mari. Floare la ureche. Era timpul să plec la serviciu, dar Caulder deja fugise peste stradă. El şi băieţelul care coborâse din U-Haul se luptau cu săbii imaginare. Am vrut doar să strig la el, să-l chem la maşina noastră, însă ceva în legătură cu fata aceea nu-mi dădea pace. Trebuia neapărat s-o cunosc. Am traversat străduţa, dar ea nici nu m-a observat. Îşi privea distant fratele jucându-se cu Caulder. Stăteam cu ochii la ea, lângă U-Haul. Am studiat-o atent în timp ce ea se uita plină de tristeţe la băieţi. Aş fi vrut să ştiu la ce se gândea, ce-i trecea prin cap. De ce era atât de tristă? Simţeam o dorinţă puternică s-o îmbrăţişez. Când, într-un sfârşit, a coborât din maşină şi am avut ocazia să mă prezint, mi-a fost inimaginabil de greu să dau drumul mâinii ei. Voiam s-o ţin de mână pentru totdeauna. Voiam s-o fac să înţeleagă că nu era singură. Oricare i-ar fi fost povara din suflet, aş fi vrut s-o duc eu în locul ei.

Îmi las capul pe umărul lui, iar el îşi trece un braţ pe după ai mei.

– Aş vrea să pot, Lake. Aş vrea să pot face să dispară tot. Dar, din nefericire, nu merge aşa. Nimic nu dispare pur şi simplu. Asta încearcă să-ţi explice mama ta. Ea are nevoie ca tu să accepţi şi trebuie să ştie şi Kel. Trebuie să-i oferi asta.

– Ştiu, Will. Dar nu pot. Încă nu. Încă nu sunt pregătită pentru aşa ceva.

Mă trage lângă el, îmbrăţişându-mă.

– N-ai să fii pregătită niciodată, Lake. Nimeni nu este vreodată.

Îmi dă drumul şi se îndepărtează. Are din nou dreptate, dar, de data asta, nu-mi mai pasă.

* * *

– Lake, pot să intru? întreabă mama din faţa uşii dormitorului.

– E deschis, îi răspund.

Păşeşte înăuntru şi închide uşa. E îmbrăcată cu uniforma de asistentă. Se aşază lângă mine pe marginea patului, în timp ce eu continui să notez în caiet.

– Ce scrii? mă întreabă ea.

– O poezie.

– Pentru şcoală?

– Nu, pentru mine.

– Nu ştiam că scrii poezii.

Încearcă să se uite pe furiş peste umărul meu.

– De fapt, nu scriu poezii. Dar, dacă recităm una compusă de noi la Club N9NE, scăpăm de examen. Mă gândeam să scriu una, dar nu sunt sigură. Mă nelinişteşte gândul că voi urca pe scenă de faţă cu toţi oamenii ăia.

– Depăşeşte-ţi limitele, Lake. Căci pentru asta le ai.

Întorc poezia cu faţa în jos şi mă ridic de pe pat.

– Deci, care-i treaba?

Zâmbind, îmi atinge faţa cu mâna, dându-mi părul după ureche.

– Nimic deosebit, răspunde ea. Am câteva minute libere înainte să plec la serviciu şi mă gândeam să vorbim. Voiam să te anunţ că e ultima mea noapte. După tura asta nu mai lucrez.

Îmi feresc privirea, mă aplec şi apuc pixul. Îi pun capacul înapoi şi închid caietul, punându-le pe amândouă în rucsac.

– Mamă, încă sculptez dovleci.

Oftează uşor, se ridică, ezită, apoi iese din cameră.

15

Forever I will move like the world that turns
beneath me
And when I lose my direction, I'll look up to the
sky
And when the black cloak drags upon the ground
I'll be ready to surrender; and remember
Well we're all in this together
If I live the life I'm given, I won't de scared to
die.

– THE AVETT BROTHERS, ONCE AND FUTURE CARPENTER

Will intră în clasă, aducând cu el un mic proiector. Îl aşază pe birou şi începe să-l conecteze la laptopul lui.

– Domnule Cooper, ce facem astăzi? întreabă Gavin.

Will îi răspunde, continuând să pregătească proiectorul.

– Vreau să vă arăt de ce ar trebui să compuneţi versuri.

Întinde cablul de alimentare prin spatele catedrei, introducându-l în priza de perete.

– Ştiu de ce scrie lumea poezii, spune Javi. Pentru că sunt o adunătură de capete seci sentimentale care n-au altceva mai bun de făcut decât să se smiorcăie din cauza fostelor iubiri sau a câinilor morţi.

– Greşeşti, Javi, intervin eu. Aia se numeşte muzică country.

Toată lumea râde, inclusiv Will. Se aşază la birou, porneşte computerul şi se uită în treacăt la Javi.

– Şi ce? Dacă scriind o poezie despre câinele ei mort persoana respectivă se simte mai bine, atunci e excelent. Las-o să scrie. Dacă ţie, Javi, ţi-ar fi frânt inima o fată şi-ai fi decis să te descarci prin pix şi hârtie, asta-i treaba ta.

– Corect, recunoaşte Javi. Lumea e liberă să scrie despre orice are chef. Dar chestia care mă deranjează pe mine este: dacă persoana care scrie nu mai vrea să retrăiască momentul ăla? Dacă un tip recită un slam despre o despărţire naşpa, dar apoi îi trece şi merge mai departe? Se îndrăgosteşte de altă gagică, dar sigur va exista un filmuleţ pe Youtube, cu el vorbind despre cum i s-a frânt inima, care circulă liber în tot internetul. E naşpa. Dacă o reciţi sau doar o scrii, într-o zi vei fi nevoit s-o retrăieşti.

Will lasă deoparte proiectorul şi se ridică, întorcându-se cu faţa la tablă. Ia creta, scrie ceva, apoi se îndepărtează.

The Avett Brothers

Will ne arată numele de pe tablă.

– A auzit cineva de ei?

Se uită la mine şi clatină uşor din cap, dându-mi de înţeles că nu vrea să răspund.

– Sună cunoscut, spune cineva din spatele clasei.

– Ei bine, începe el, plimbându-se prin clasă. Sunt filosofi faimoşi, care scriu şi vorbesc cu deosebită înţelepciune, creând, astfel, cuvinte înţelepte.

Încerc să-mi înăbuş râsul. Dar în mare parte are dreptate.

– Li s-a pus şi lor întrebarea asta. Cred că erau la un recital. Cineva i-a întrebat despre versurile lor, dacă le-a fost greu să le retrăiască de fiecare dată când le interpretau. Răspunsul lor a fost că, deşi, în principiu, au depăşit acele momente, adică au lăsat în urmă persoana sau evenimentul care i-a inspirat atunci, asta nu înseamnă că unii dintre ascultători nu se află în aceeaşi ipostază. Ei, şi? Şi ce dacă astăzi nu mai simţi durerea pe care o simţeai acum un an? Ar putea fi exact ceea ce simte persoana din primul rând. Sentimentele actuale şi omul la inima căruia vor ajunge cuvintele tale peste cinci ani sunt motivele pentru care scrii poezie.

Porneşte proiectorul din tavan şi recunosc imediat cuvintele afişate pe perete. Sunt versurile pe care le-a recitat la slam în seara primei noastre întâlniri. Poezia lui despre moarte.

– Vedeţi asta? Am scris-o acum doi ani, după moartea părinţilor mei. Eram furios. Eram rănit. Am scris exact ceea ce simţeam. Acum, când o recitesc, nu mai am aceleaşi sentimente. Regret cumva că am scris-o? Nu. Pentru că e posibil să existe, chiar aici în clasă, cineva care se regăseşte în ea. Poate pentru ei înseamnă ceva.

Repoziţionează mouse-ul, iar proiectorul îşi micşorează distanţa focală, concentrându-se pe unul dintre versurile poeziei.

Oamenilor nu le place să discute despre moarte, pentru că…
îi întristează.

– N-ai de unde să ştii, poate cineva de-aici se identifică în fraza asta. Vă întristează discuţiile despre moarte? Sigur că da. Moartea e naşpa. Nu-i un subiect plăcut de abordat. Dar, uneori, trebuie să vorbeşti despre ea.

Ştiu ce încearcă să facă. Se uită direct la mine, iar eu, cu braţele la piept, îi arunc o privire urâtă. Îşi întoarce ochii spre computer, subliniind un alt vers.

Măcar de-ar fi fost pregătiţi, dacă ar fi acceptat inevitabilul, dacă şi-ar fi făcut planuri,

– Ce ziceţi de asta? Părinţii mei n-au fost pregătiţi să moară. Din această cauză am fost furios pe ei. Am rămas cu facturi, cu datorii şi cu un copil. Dar dacă ar fi fost avertizaţi? Dacă li s-ar fi dat şansa de a discuta despre asta, să-şi facă planuri? Dacă discuţiile despre moarte n-ar fi fost atât de uşor de evitat cât timp au fost în viaţă, poate că nu mi-ar fi fost la fel de greu să mă confrunt cu ea după ce au murit.

Se uită fix la mine, în timp ce evidenţiază un alt rând.

Dacă ar fi înţeles că nu era numai viaţa lor în joc.

– Toată lumea crede că mai are de trăit cel puţin încă o zi. Dacă părinţilor mei le-ar fi trecut prin cap ce avea să li se întâmple, înainte să se întâmple propriu-zis, ar fi făcut tot ce-ar fi fost posibil ca să ne pregătească. Totul. Nu că nu s-au gândit la noi, ei nu s-au gândit la moarte.

Subliniază ultimul vers al poeziei.

Moartea. Singurul lucru inevitabil din viaţă.

Citesc propoziţia, o studiez. O citesc iar, şi iar, şi iar. O citesc până la sfârşitul orei, după ce toţi cei din jurul meu au plecat. Toţi, cu excepţia lui Will.

Stă la catedră, privindu-mă. Aşteptând ca eu să înţeleg.

– Am înţeles, Will, îi şoptesc într-un târziu. Am înţeles. În primul vers, când ai spus că moartea e singurul lucru inevitabil din viaţă… ai subliniat cuvântul moarte. Dar, la sfârşit, când ai spus-o din nou, n-ai mai pus accentul pe cuvântul moarte, l-ai pus pe cuvântul viaţă. La sfârşit, ai pus accentul pe viaţă. Înţeleg, Will. Ai dreptate. Nu încearcă să ne pregătească pentru moartea ei. Încearcă să ne pregătească pentru viaţa ei. Pentru ce i-a mai rămas din ea.

Se apleacă în faţă şi închide proiectorul, iar eu îmi strâng lucrurile şi mă duc acasă.

* * *

Mă aşez pe marginea patului mamei. Doarme pe mijlocul lui. Nu mai are o parte a ei, acum că doarme singură.

E încă îmbrăcată cu uniforma de asistentă. Când se va trezi şi o va da jos de pe ea, va fi ultima oară când mai dezbracă o astfel de uniformă. Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care nu şi-a dat-o încă jos: pentru că îşi dă şi ea seama de asta.

Observ ritmul trupului ei în timp ce respiră. Cu fiecare gură de aer pe care o ia, îi pot auzi chinul plămânilor. Chinul plămânilor ei slăbiţi.

Mă întind şi-o mângâi pe cap. Câteva fire din părul ei rămân în mâna mea. Mi-o retrag, le înfăşor uşor în jurul degetelor în timp ce merg în camera mea şi ridic de pe podea agrafa mov. O deschid, aşez înăuntru şuviţa de păr, apoi o închid la loc. Îmi pun agrafa sub pernă şi mă întorc în dormitorul mamei. Mă întind lângă ea pe pat, cuprinzând-o cu braţele. Ea îmi găseşte mâna şi ne împletim degetele, vorbindu-ne fără să scoatem vreun cuvânt.

16

– THE AVETT BROTHERS, COMPLAINTE D'VN MATELOT MOURANT

Când mama adoarme iar, mă duc la cumpărături. Mâncarea preferată a lui Kel e basagna. Aşa spunea el în loc de lasagna, iar noi încă îi zicem basagna. Cumpăr tot ce-mi trebuie, mă întorc acasă şi mă apuc de gătit.

– Miroase a basagna, remarcă mama, ieşind din dormitor.

Acum poartă haine normale. Şi-a dezbrăcat pentru ultima oară uniforma de asistentă.

– Îhî. M-am gândit ca în seara asta să-i pregătim lui Kel mâncarea preferată. O să aibă nevoie de ea.

Se apropie de chiuvetă, se clăteşte pe mâini, apoi mă ajută să aranjez pastele.

– Carevasăzică, să înţeleg că în sfârşit ne-am oprit din sculptat dovleci? întreabă ea.

– Da, îi răspund. I-am sculptat pe toţi.

Chicoteşte.

– Mamă? Înainte să vină el, trebuie să stăm de vorbă. Despre ce se va întâmpla cu el.

– Şi eu vreau, Lake. Şi eu vreau să vorbim despre asta.

– De ce nu vrei să-l laşi cu mine? Nu mă crezi în stare să-l cresc? Consideri că n-aş fi o mamă bună?

Întinde ultimul rând de tăiţei, iar eu îi acopăr cu sos.

– Lake, nu cred deloc aşa ceva. Vreau doar ca tu să-ţi poţi trăi viaţa. Mi-am petrecut ultimii optsprezece ani crescându-te, învăţându-te tot ceea ce ştiu. Acum e perioada în care-ar trebui s-o dai în bară. Să faci greşeli. Nu să creşti un copil.

– Dar, câteodată, viaţa nu curge în ordine cronologică, ripostez eu. Tu eşti exemplul viu. Dac-ar fi fost aşa, atunci tu ai fi murit la

timpul potrivit. Undeva pe la şaptezeci şi şapte de ani, cred. Asta-i vârsta medie a morţii.

Clatină din cap râzând.

– Pe bune, mamă. Îl vreau. Vreau să-l cresc eu. O să vrea să stea cu mine, ştii asta. Trebuie să ne dai posibilitatea de a alege. N-am avut niciun cuvânt de spus în nimic din ceea ce s-a întâmplat. Alegerea asta trebuie să ne-o dai.

– Bine, răspunde ea.

– Bine? Bine, te mai gândeşti? Sau bine, bine?

– Bine, bine.

O îmbrăţişez. O îmbrăţişez mai strâns decât am îmbrăţişat-o vreodată.

– Lake? continuă ea. Mă murdăreşti peste tot cu sos de basagna.

Mă retrag, realizând că încă ţin spatula în mână şi sosul se scurge pe spatele ei.

* * *

– El de ce nu poate să vină? întreabă Kel după ce parchez pe alee şi-l trimit acasă pe Caulder.

– Ţi-am explicat deja. Mama vrea să discute cu noi.

Intrăm în casă, iar mama pune basagna în cuptor.

– Mami, ghici ce? zice Kel, alergând în bucătărie.

– Ce, scumpule?

– Şcoala noastră face un concurs de costume de Halloween. Câştigătorul primeşte cincizeci de dolari!

– Cincizeci de dolari? Uau! Te-ai decis în ce vrei să te îmbraci?

– Încă nu.

Se apropie de bar, aruncându-şi rucsacul pe jos.

– Ţi-a zis sora ta că în seara asta stăm împreună şi discutăm?

– Mda. Dar nu era nevoie. Mâncăm basagna.

Eu şi mama ne uităm la el.

– De câte ori mâncăm basagna, se întâmplă ceva rău. Aţi făcut basagna când a murit bunicul. Aţi făcut basagna când mi-aţi spus că a murit tata. Aţi făcut basagna când mi-aţi spus că ne mutăm în Michigan. Acum aţi făcut basagna. Ori mai moare cineva, ori ne mutăm înapoi în Texas.

Mama mă priveşte cu ochi mari, întrebându-se dacă a ales bine momentul discuţiei. Modul în care pune el problema ne obligă să-i dăm vestea mai devreme decât plănuiserăm noi. Mama se duce lângă el şi se aşază. Îi urmez exemplul.

– Eşti foarte perspicace, asta-i clar.

– Deci, care dintre ele e? întreabă, uitându-se în ochii ei.

Ea îl mângâie pe obraz.

– Am cancer pulmonar, Kel.

El sare imediat şi o îmbrăţişează strâns. Ea îi trece mâna prin păr, dar el nu plânge. Rămân amândoi tăcuţi, în timp ce mama aşteaptă ca el să vorbească.

– Ai să mori? întreabă Kel într-un târziu.

Stă cu capul în bluza mamei şi are vocea înfundată.

– Da, dragule. Însă nu ştiu când. Dar, până atunci, o să petrecem mult timp împreună. Azi am renunţat la slujbă ca să am mai mult timp liber pentru voi.

Nu ştiam sigur cum va reacţiona. La numai nouă ani, probabil că nu va înţelege pe deplin situaţia decât atunci când ea ne va părăsi de tot. Tata a murit brusc şi pe neaşteptate, ceea ce a declanşat o reacţie mai dramatică din partea lui.

– Dar după ce mori? Noi cu cine o să locuim?

– Sora ta e adult acum. Ai să locuieşti cu ea.

– Dar eu vreau să stau aici, lângă Caulder, spune ridicându-şi capul din bluza ei şi uitându-se la mine. Ai să mă obligi să mă mut cu tine înapoi în Texas, Layken?

Până în acest moment chiar avusesem intenţia să mă mut înapoi în Texas.

– Nu, Kel. Rămânem aici.

Kel suspină, analizând tot ceea ce i s-a spus.

– Ţi-e frică, mami? o întreabă.

– Nu-mi mai este, îi răspunde ea. Am avut la dispoziţie mult timp ca să accept situaţia. De fapt, mă simt norocoasă. Spre deosebire de tatăl vostru, eu am ştiut din timp. Acum pot să-mi petrec mai mult timp acasă, cu voi.

Kel îi dă drumul mamei, punându-şi coatele pe bar.

– Layken, trebuie să-mi promiţi ceva.

– Bine, îi răspund.

– Să nu mai faci niciodată basagna.

Râdem cu toţii. Râdem cu toţii. Asta a fost cel mai greu lucru pe care eu şi mama a trebuit să-l facem vreodată, iar noi râdem. Kel e nemaipomenit.

* * *

O oră mai târziu avem un ospăţ uriaş cu basagna, grisine şi salată. Sub nicio formă nu putem mânca singuri tot.

– Kel, du-te să vezi dacă Will şi Caulder au mâncat deja, îi zice mama, cercetând mâncarea împreună cu mine.

Kel se repede afară. Mama mai pune două tacâmuri la masă, iar eu umplu paharele cu ceai.

– Trebuie să-l rugăm pe Will să ne ajute cu Kel, îi spun.

– Pe Will? De ce?

– Pentru că, de azi înainte, eu vreau să te duc la tratamente. E prea mult pentru Brenda. Pot să lipsesc câte o zi de la şcoală, din când în când, sau putem merge când ies.

– Bine, îmi zâmbeşte.

Kel şi Caulder dau buzna pe uşă, urmaţi, un moment mai târziu, de Will.

– Kel a zis că mâncăm basagna? întreabă Will cu ezitare.

– Da, domnule, îi răspunde mama, punând basagna în farfurii.

– Ce e basagna? Lasagna bolognese?

Arată un pic speriat.

– E basagna. Şi e ultima dată când mai mâncăm, aşa că ai face bine s-o savurezi, îi explică ea.

Will se apropie de masă şi aşteaptă ca eu şi mama să ne aşezăm, înainte să-şi ocupe locul.

Împărţim grisine şi salată până când avem toţi farfuriile pline. Şi, exact ca aseară, Kel e primul care tensionează atmosfera.

– Caulder, mama o să moară.

Will se uită la mine, iar eu îi întorc un zâmbet şters, dându-i de înţeles că am vorbit.

– Când o să moară, eu o să locuiesc cu Layken. Aşa cum tu locuieşti cu Will. O să fim la fel. Toţi părinţii noştri o să fie morţi, iar noi o să locuim cu fraţii noştri.

– Super. Asta-i tare, răspunde Caulder.

– Caulder! se răsteşte Will.

– E în regulă, Will, îl linişteşte mama. E destul de tare, dacă stai să te gândeşti, din punctul de vedere al unui copil de nouă ani.

– Mami, zice Kel. Dar dormitorul tău? Pot să-l iau eu? E mai mare ca al meu.

– Nu, mă bag eu. Are baie înăuntru. E al meu.

Kel se bosumflă, dar eu rămân neclintită. Dormitorul cu baie va fi al meu.

– Kel, tu poţi să-mi iei computerul, îl împacă mama.

– Drăguţ!

Mă uit la Will, sperând că toată discuţia asta n-o să i se pară prea sinistră, dar el râde. Este exact ce spera el să se întâmple. Acceptarea.

Pe parcursul cinei plănuim ce se va întâmpla în lunile următoare şi facem aranjamente pentru Caulder şi Kel în perioada în care mama merge la tratament. Will a fost de acord ca fratele meu să meargă la el ori de câte ori are nevoie şi a spus că-i va duce în

continuare la şcoală. Eu îi aduc acasă în fiecare zi, în afară de cele în care merg cu mama la tratament. Ea l-a convins ca în schimbul ajutorului s-o lase să le servească cina. Toată seara a fost o reuşită. Simt că, împreună, tocmai am pocnit moartea drept în faţă.

– Sunt extenuată, anunţă mama. Am nevoie de un duş şi de somn.

Intră în bucătărie, unde Will spală vasele la chiuvetă. Îl cuprinde cu mâinile, îmbrăţişându-l din spate.

– Mulţumesc, Will. Pentru tot.

Întorcându-se, o îmbrăţişează şi el.

Când trece pe lângă mine în drum spre dormitor, mă înghiontește intenţionat cu umărul. Nu scoate un cuvânt, dar ştiu ce vrea să-mi sugereze: îmi dă aprobarea. Din nou. Păcat că nu contează.

Şterg masa şi mă îndrept spre chiuvetă ca să clătesc laveta.

– Joi e ziua lui Eddie. Nu ştiu ce-ar trebui să-i duc.

– Ei bine, eu ştiu ce n-ar trebui să-i duci, răspunde el.

– Crede-mă că ştiu şi eu, chicotesc. Cred că iese în oraş cu Gavin joi seara. Poate am să organizez vineri ceva pentru ea.

– A, apropo de vineri. Aveţi nevoie să stau cu Kel? Am uitat că weekendul ăsta plec cu Caulder la Detroit.

– Nu, e în regulă. Chestiuni de familie?

– Da, un weekend pe lună îl petrecem cu bunicii. E ca un armistiţiu la care am ajuns pentru că l-am răpit în toiul nopţii.

– Corect.

Bag mâna în chiuvetă şi scot dopul scurgerii.

– Aşadar, n-ai să fii joi la slam? mă întreabă.

– Nu, dar o s-avem grijă de Caulder. Trimite-l la noi după şcoală.

Pune şi ultimul vas la scurs, apoi îşi şterge mâinile pe un prosop.

– Destul de ciudat, nu? Cum s-a potrivit totul? Faptul că v-aţi mutat aici? Kel şi Caulder găsindu-se unul pe altul, exact atunci când Kel avea cel mai mult nevoie de un prieten adevărat? Faptul că a

reacţionat aşa de bine la veştile mamei tale? Totul s-a rezolvat perfect.

Se întoarce spre mine şi zâmbeşte.

– Sunt mândru de tine, Lake. Te-ai descurcat excelent azi.

Îmi depune pe frunte una din sărutările lui prelungi, apoi pleacă în sufragerie.

– Caulder trebuie să facă duş; cred că-i timpul să plecăm. Ne vedem mâine, îmi spune.

– Da. Pa, pa.

Oftez, reflectând la singurul lucru pe care el l-a omis. Lucrul de proporţii uriaşe care nu s-a rezolvat perfect: noi.

Încep să accept. Faptul că n-o să fim împreună. Că nu putem fi împreună. Mai ales în ultimele două seri, când a venit aici. Parcă simt că am terminat perioada de transformare. Sigur, mai există unele momente, dar niciunul pe care să nu-l putem depăşi. E abia octombrie, iar el îmi va fi profesor până în iunie. Mai sunt încă opt luni interminabile. Când mă gândesc la schimbările pe care le-a suferit viaţa mea în ultimele opt luni, nu pot să-mi imaginez cum voi ajunge peste încă opt. Mă întind, închid ochii şi-mi fac o rezoluţie. De acum încolo, Will nu va mai fi prioritatea mea. Mama e pe primul loc, pe al doilea Kel şi pe al treilea viaţa.

În sfârşit! Nu mai are niciun efect asupra mea.

* * *

– Eddie, iubito, vrei să-mi aduci o ciocolată cu lapte? Am uitat să-mi iau.

Gavin afişează faţa de căţeluş. Eddie îşi dă ochii peste cap şi se ridică. Imediat cum a plecat de la masă, el se întoarce spre noi şi începe să şuşotească.

– Mâine seară. Getty's. Ora şase. Aduceţi un balon roz. Şi după aia mergem la slam.

– Gavin, ai înnebunit? Nu-i deloc amuzant; o să se înfurie, îi şoptesc.

– Ai încredere în mine.

Eddie se întoarce la masă cu paharul de ciocolată.

– Poftim. Îmi datorezi cincizeci de cenţi.

– Îţi datorez inima mea, răspunde Gavin, luând paharul.

Ea îi dă o palmă uşoară peste ceafă.

– O, fii bărbat! Eşti aşa de bleg, îi spune, sărutându-l pe obraz.

* * *

Intru şovăielnic în Getty's Pizza, cu un balon roz în mână. Gavin stă cu Nick într-un separeu din spatele sălii. Îmi face semn să merg la ei. Sunt o groază de baloane roz. Eddie o să fie furibundă.

Gavin îmi ia balonul şi scrie ceva pe el cu marker gros.

– Poftim, îmi zice, înmânându-mi buchetul de baloane. Ia-le pe toate şi du-te cu ele în spate, lângă toalete. Vin după tine când e gata; o să ajungă în curând.

Mă împinge în direcţia băilor înainte să pot obiecta. Stau într-un colţ pe hol, între toaleta băieţilor şi magazia localului. Mă uit la baloane, observând abia acum că pe fiecare dintre ele e scris câte un nume.

Câteva clipe mai târziu, un domn mai în vârstă înaintează pe coridor, apropiindu-se de mine.

– Tu eşti Layken? mă întreabă.

– Da, îi răspund.

– Eu sunt Joel, tatăl adoptiv al lui Eddie.

– O, bună seara.

– Gavin vrea să te duci în faţă; iau eu baloanele. A venit Eddie. Crede că m-am dus la baie, deci nu-i spune nimic despre baloane.

– Mm, bine.

Îi dau baloanele şi mă întorc la masă.

– Layken! Ai venit! Băieţi, e atât de drăguţ, spune ea.

Dă să se aşeze la masă, dar Gavin o ridică.

– Nu mâncăm acum, trebuie să mergem până afară.

– Afară? Dar e frig.

– Haide, o îndeamnă, trăgând-o spre uşă.

Îi urmăm afară cu toţii şi stăm lângă Eddie. Îi arunc o privire lui Nick, dar el dă din umeri, lăsându-mă să înţeleg că nu ştie ce se petrece. Gavin se aşază în faţa lui Eddie şi scoate din buzunar o bucată de hârtie.

– Eddie, nu eu am scris biletul ăsta, dar am fost rugat sa îl citesc.

Eddie ne zâmbeşte, încercând să adune indicii de pe feţele noastre. N-avem ce să-i dăm, pentru că nu ştim nimic.

Era o zi de 4 iulie când ai venit la mine. Ziua Independenţei. Aveai paisprezece ani. Ai dat buzna pe uşă şi te-ai dus direct la frigider, spunându-mi că ai nevoie de un Sprite. N-aveam Sprite. Mi-ai răspuns că nu-i nimic şi ai luat un Dr. Pepper. M-ai speriat. I-am spus asistentei sociale că n-aveam cum să te păstrez. Nu mai avusesem grijă niciodată de un adolescent. Ea mi-a spus că-ţi va găsi alt loc să stai a doua zi, că trebuia să te ţin numai o noapte.

Eram foarte agitat. Nu ştiam ce să vorbesc cu o fată de paisprezece ani. Nu ştiam ce lucruri îi plac, ce emisiuni urmăreşte. Habar n-aveam. Dar ai făcut ca totul să pară atât de uşor! Tu erai cea îngrijorată că nu mă simt în largul meu.

Mai târziu, în noaptea aceea, când s-a întunecat, am auzit artificii. M-ai luat de mână, m-ai ridicat de pe canapea şi m-ai târât afară. Am stat pe iarbă în curtea din faţă şi am privit la cer. N-ai tăcut o clipă. Mi-ai povestit totul despre familia de la care veneai, familia de dinaintea ei şi cea de mai dinaintea ei.

Tot timpul cât ai vorbit, eu am ascultat. Am ascultat acest copil atât de plin de viaţă! Atât de plin şi fermecat de viaţa care încerca din răsputeri s-o culce la pământ.

Eddie icneşte când îl vede prin geamul restaurantului pe Joel cu zeci de baloane roz. El iese din local, apropiindu-se de Gavin. Gavin continuă să citească scrisoarea.

N-am fost în stare niciodată să-ți ofer foarte multe. În afară de parcat, nici nu te-am învățat cine știe câte. Dar tu m-ai învățat mai multe decât vei ști vreodată. Și, cu ocazia acestei aniversări deosebite, aniversarea ta de optsprezece ani, nu mai aparţii statului Michigan. Din acest moment, legal, tu nu mai eşti a mea. Nu mai aparţii niciuneia din următoarele persoane care şi-au pus amprenta pe tine şi pe trecutul tău.

Joel citeşte numele cu voce tare, în timp ce dă drumul baloanelor unul câte unul. Eddie izbucneşte în plâns, iar noi privim baloanele dispărând încet în noapte. El continuă să le dea drumul, până când numele tuturor celor douăzeci şi nouă de fraţi şi treisprezece părinţi au fost citite şi eliberate.

Mai are un singur balon roz în mână. Pe faţa lui, cu litere negre, mari, scrie *TATA*.

Gavin împăturește hârtia şi face un pas înapoi, în vreme ce Joel înaintează spre Eddie.

– Sper ca de ziua ta să accepţi acest cadou, îi spune Joel, oferindu-i balonul roz. Vreau să fiu tatăl tău, Eddie. Vreau să rămân toată viaţa familia ta.

Eddie îl îmbrăţişează şi plâng împreună. Noi intrăm înapoi în restaurant pentru a le oferi un moment de intimitate.

– O, Doamne, am nevoie de un şerveţel, suspin, căutând ceva cu care să-mi şterg lacrimile.

Apuc nişte şerveţele de pe bufet, când mă uit la Nick şi Gavin. Plâng amândoi. Mai iau câteva şerveţele şi pentru ei, după care ne îndreptăm spre separeu.

17

If I get murdered în the city
don't go revengin' in my name
One person dead from such is plenty
No need to go get locked away.

– THE AVETT BROTHERS, MURDER ÎN THE CITY

Pot spune cu sinceritate că mă simt de parc-aş fi trecut prin toate cele cinci faze ale durerii în fiecare aspect din viaţa mea.

Am acceptat moartea tatei. Am acceptat-o cu mult înainte de a ne muta în Michigan. Am acceptat şi soarta mamei. Sunt conştientă că e încă în viaţă şi că fazele durerii vor reîncepe atunci când nu va mai fi. Dar ştiu că n-o să-mi fie la fel de greu.

Am acceptat faptul că locuiesc în Michigan. Cântecul pe care l-am ascultat încontinuu la Will se numeşte *Povara minciunilor*. O parte din versuri spune:

Povara minciunilor te va doborî, te va urmări oriunde ai fugi,
pentru că tot ce se-ntâmplă aici se-ntâmplă şi acolo.

Ori de câte ori o lua de la început, tot ce auzeam era partea cu minciunile, cum ele te doboară. Azi, în timp ce conduc spre Detroit, ştiu ce înseamnă cu adevărat acele cuvinte. Nu se referă numai la minciuni, ci şi la viaţă. Nu poţi să fugi într-un alt oraş, într-o altă regiune, într-un alt stat. Oricare ar fi problema de care fugi, ea merge cu tine. Rămâne cu tine până când îi găseşti o soluţie.

Oricare ar fi fost problema de care voiam să fug înapoi în Texas, în cele din urmă ea m-ar fi găsit din nou. Aşadar, uite-mă în Ypsilanti, Michigan, unde am să şi rămân. Sunt împăcată cu ideea asta.

Am acceptat situaţia cu Will. Nu-i port deloc pică pentru alegerea pe care a făcut-o. Sigur că am avut fantezii cu el venind, ridicându-mă în braţe şi spunându-mi că nu-i trebuie carieră dacă are dragoste. Dar realitatea e că, dacă ar fi pus ceea ce simte pentru mine mai presus de toate, mi-ar fi fost greu să accept faptul că poate renunţa atât de uşor la cele mai importante lucruri din viaţa lui. Asta i-ar fi diminuat tăria de caracter. Aşa că nu-i port pică, îl respect. Şi, poate într-o zi, când am să fiu pregătită, am să-i mulţumesc.

* * *

Pe la opt şi un pic opresc în faţa clubului. Gavin are o surpriză pentru Eddie şi au deviat puţin de la traseu, anunţându-mă că vor întârzia. Sunt nevoită să las maşina în spatele clădirii, pentru că parcarea e neobişnuit de aglomerată. Cobor, inspir adânc şi mă pregătesc moral. Nu sunt sigură când am luat hotărârea de a recita în seara asta, dar încep să am îndoieli.

În drum spre uşa din faţă am în cap cuvintele mamei. *Depăşeşteţi limitele, Lake. Căci pentru asta le ai.*

Pot s-o fac. Sunt doar cuvinte. Le repeţi şi-ai terminat. E foarte simplu.

Intru pe uşă cu câteva minute întârziere. Nu se-aude nici musca, ceea ce-mi dă de înţeles că sac-ul e pe cale să-şi înceapă numărul.

Mă furişez înăuntru şi merg în linişte spre spatele sălii. Nu vreau să atrag atenţia, aşa că mă aşez într-un separeu gol. Scot telefonul, îl setez pe silenţios şi-i trimit un mesaj lui Eddie, explicându-i unde stau.

Atunci se întâmplă; îl aud.

Will e pe scenă, la microfon, recitând o poezie pe post de sacrificiu.

Am iubit marea.

Tot ce ține de ea.
Recifele ei de coral, spuma ei albă, valurile ei clocotitoare și stâncile pe care clipocesc, legendele ei cu piraţi și cozi de sirene,
Comori pierdute și comori păstrate…
Și TOŢI
Peștii din
Apa ei.
Da, am iubit marea,
Tot ce ține de ea.
Cum îmi cânta ca s-adorm când stăteam întins în pat
Apoi mă trezea cu o forță
Ce m-a-nspâimântat neîntârziat.
Miturile ei, minciunile ei, ochii ei amăgitori,
Aș seca-o
Dacă mi-ar păsa-ndeajuns.

Am iubit marea.
Tot ce tine de ea.
Recifele ei de coral, spuma ei albă, valurile ei clocotitoare și stâncile pe care clipocesc, legendele ei cu piraţi și cozi de sirene,
Comori pierdute și comori păstrate…
Și TOŢI
Peștii din
Apa ei.
Dac-ai încerca vreodată să navighezi cu-o barcă pe apele ei tulburi, ai realiza că spuma ți-e dușman. Dac-ai încerca să înoți către mal cu un cârcel la picior și când abia ai mâncat un sandvici uriaș care te-ncetinește, iar valurile ei clocotitoare îți taie respirația, umplându-ți plămânii cu apă și dai din mâini, încercând să faci atent pe cineva, dar prietenii tăi
îți
fac

şi ei cu mâna?
Iar dacă ai copilărit cu mintea plină de iluzii despre viaţă şi că-ntr-o zi vei fi pirat pe vasul tău şi vei avea echipajul tău şi toate sirenele te vor iubi doar
pe tine?
Ei bine, ai realiza…
Cum am realizat şi eu…
Că toate lucrurile ei bune?
Toate frumuseţile?
Nu-i nimic real.
E fake.
Deci păstrează tu marea
Eu rămân cu Lake.

Aer. Sau apă. Nu ştiu de care am nevoie. Mă ridic de la masă cu gândul să ies din sală, dar mă duc ţintă la baie. Am nevoie de linişte.

La toaletă cabinele sunt goale. O fată se spală pe mâini la singura chiuvetă disponibilă, aşa că las apa să aştepte. Intru în cabina cea mai mare. O încui, apoi mă reazem cu spatele de uşă.

Chiar s-a întâmplat asta? Oare el ştie că-s aici? Nu, nu ştie. I-am spus că n-o să vin. N-a intenţionat ca eu s-o aud. Dar chiar şi-aşa, a scris-o. A spus cu gura lui că scrie doar ceea ce simte. O, Doamne, mă iubeşte. Will Cooper e îndrăgostit de mine.

Am ştiut tot timpul ce simte pentru mine. Îmi dau seama după felul în care mă priveşte. Dar să-i aud cuvintele şi emoţia din spatele lor, felul în care mi-a rostit numele… Cum să dau acum ochii cu el? N-o să dau. Încă nu ştie că sunt aici. Trebuie doar să plec. Trebuie să plec înainte să mă vadă.

Deschid uşa de la baie, scrutez împrejurimile, dar nu-l zăresc. Din fericire, pe scenă e un alt concurent şi toată lumea e atentă la el. Mă strecor până la intrare, apoi direct afară.

– Layken! Uite ce mi-a dat Gavin!

Eddie vine spre intrare, ridicându-şi părul şi arătându-mi urechile.

– Eddie, trebuie să plec.

Zâmbetul îi dispare.

– Te sun mai târziu.

Trec pe lângă ea, fără să-i admir cerceii.

– Nu m-ai văzut! îi strig, îndepărtându-mă.

Ocolesc clădirea şi mă lovesc de Javi, care apare de după colţ. La naiba! Toată clasa e aici? Cineva o să spună că m-a văzut. Nu vreau ca Will să afle că l-am auzit.

– Hei, unde te grăbeşti aşa? mă întreabă, în timp ce trec printre el şi perete.

– Trebuie să plec. Ne vedem mâine.

Mă îndepărtez rapid. N-am timp de pălăvrăgit. Vreau doar să ajung la Jeep şi să ies din parcare cât de repede pot.

– Stai, te conduc până la maşină, îmi spune, prinzându-mă din urmă.

– N-am nimic, Javi, mergi înăuntru că au început deja.

– Layken, suntem în Detroit. Ai parcat în spatele clubului. Te însoţesc până la maşină.

– Bine, dar mergi mai repede.

– De ce atâta grabă? mă întreabă, în drum spre spatele clădirii.

– Sunt obosită. Am nevoie de odihnă.

Încetinesc pasul, convinsă că Will nu m-a văzut.

– E o cafenea în josul străzii. Vrei să bem o cafea?

– Nu, mulţumesc. N-am nevoie de cafeină, ci de patul meu.

Când ajungem la Jeep, dau să scot cheile din… fir-ar! Geanta.

Mi-am lăsat geanta în separeu.

– Fir-ar! exclam.

Lovesc cu piciorul pietrişul din faţa mea. Desprind cu pantoful o bucată de piatră care se loveşte de portiera maşinii.

– Ce-ai păţit? mă întreabă el.

– Poşeta mea. Mi-am lăsat înăuntru cheile şi poşeta.

Îmi strâng braţele la piept, rezemându-mă de Jeep.

– Nu-i mare lucru, mergem înapoi şi le luăm.

– Nu, nu vreau. Poţi să mi le aduci tu?

Îi zâmbesc, sperând să-l conving.

– Layken, nu e bine să rămâi aici, de una singură.

– Bine. Îi trimit un mesaj lui Eddie să mi-o aducă. Ai telefonul la tine?

Se caută în buzunare.

– Nu, e în camionetă. Vino să ţi-l dau.

Javi mă ia de mână, conducându-mă la maşina lui. Descuie portiera şi se întinde după telefon.

– E mort, îmi spune, punându-l în încărcător. Lasă-l la încărcat câteva minute, apoi poţi s-o suni.

– Mersi, îi spun, sprijinindu-mă de camionetă.

Stă lângă mine în timp ce aşteptăm să i se încarce telefonul.

– A început iar să ningă, remarcă Javi, ştergându-mi ceva de pe braţ.

Privesc în sus şi observ fulgii care cad, în contrast cu cerul negru. Cred că suntem pe cale să aflăm cum arată cu adevărat o iarnă în Michigan.

Mă întorc spre Javi. Mă pregătesc să-l întreb ceva despre cauciucuri de iarnă sau pluguri de zăpadă, dar îmi pierd ideea când îmi apucă faţa în mâini şi încearcă să-mi deschidă gura cu limba. Întorc capul, împingându-l în piept. Simţind că-i rezist, îşi îndepărtează faţa de mine, dar îşi menţine corpul presat peste al meu, împingându-mă în metalul rece al maşinii.

– Ce-i? mă întreabă. Credeam că vrei să te sărut.

– Nu, Javi!

Încă mă împing cu mâinile în el, dar nu se clinteşte.

– Haide, îmi spune, zâmbind mulţumit. Nu ţi-ai lăsat cheile înăuntru. Îţi doreşti asta.

Gura lui e din nou pe a mea, făcându-mi pulsul să crească. Nu-i aceeaşi senzaţie ca atunci când îmi bate inima mai tare din cauza lui Will. Acum e mai mult ca o reacţie de fugă sau luptă. Încerc să ţip la el, dar mă ţine atât de strâns, încât nu pot să respir. Încerc să mă mişc, dar mă ţintuieşte de maşină cu corpul lui, făcându-mi imposibilă încercarea de a scăpa.

Închid ochii. Gândeşte, Layken, gândeşte.

Tocmai când sunt pe punctul de a-l muşca de buză, Javi se dezlipeşte de mine. Dar continuă să se îndepărteze. Cineva îl trage de pe mine. Cade la pământ, Will e călare pe el, îl ridică de haină şi-i aplică un pumn direct în falcă. Javi cade din nou, dar se răsuceşte şi împinge în pământ, dezechilibrându-l pe Will.

– Încetaţi! urlu eu.

Javi ripostează, lovindu-l cu pumnul pe Will şi trântindu-l jos. Mă tem ca nu cumva să-l lovească a doua oară, aşa că mă bag între ei exact când Javi ridică din nou mâna şi pumnul menit lui Will mă nimereşte pe mine în spate. Mă prăbuşesc în faţă, aterizând deasupra lui Will. Încerc să-mi trag sufletul, dar nu reuşesc. Nu pot să trag aer în piept.

– Lake, se agită Will, întorcându-mă pe spate, lângă el.

Dar grija de pe chip îi dispare instantaneu, fiind înlocuită cu furie. Se agaţă de portiera maşinii din spatele nostru, ridicându-se de jos.

– N-am vrut să dau în tine, Layken, spune Javi, venind spre mine.

Sunt tot culcată şi nu pot să urmăresc ce se întâmplă, dar aud o bufnitură şi observ că picioarele lui Javi nu mai sunt pe pământ. Mă ridic să văd, exact când Will se apleacă peste el şi-i mai dă un pumn.

– Will, dă-te de pe el! ţipă Gavin, trăgându-l înapoi şi căzând amândoi pe asfalt.

Eddie aleargă la mine şi mă ajută să stau în şezut.

– Layken, ce s-a-ntâmplat?

Mă înconjoară cu braţele în timp ce eu mă ţin de piept. Ştiu că am fost lovită în spate, dar e de parcă aş avea nisip în plămâni. Gâfâi într-una, nefiind în stare să-i răspund.

Smulgându-se din strânsoarea lui Gavin, Will se ridică în picioare. Vine lângă mine şi mă ia de mână, dând-o pe Eddie la o parte. Mă ridică de jos şi îmi pune un braţ după umerii lui, apoi mă prinde de mijloc, ajutându-mă să merg.

– Te duc acasă, e tot ce spune.

– Stai, strigă Eddie, venind în faţa noastră. Ţi-am găsit poşeta.

Întind mâna, o iau şi încerc să-i zâmbesc. Duce mâna la ureche în chip de telefon, şoptindu-mi:

– Sună-mă.

Will mă aşază în maşina lui şi mă cufund în scaun. Plămânii mi s-au relaxat, dar fiecare gură de aer o simt ca şi cum aş avea un cuţit înfipt în spate. Pe drum spre casă închid ochii, concentrându-mă să inspir şi să expir pe nas.

Niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt. Eu, pentru că nu pot. Will, pentru că… nu ştiu de ce. Mergem în tăcere, până aproape de intrarea în Ypsilanti.

Will trage maşina pe marginea drumului şi o pune pe avarii. Izbeşte cu mâinile în volan, apoi coboară, trântind portiera. Cu profilul iluminat de faruri, se îndepărtează, lovind sporadic pietrişul de pe jos şi înjurând de toţi sfinţii. În cele din urmă, se opreşte şi rămâne cu mâinile în şold. Cu capul pe spate, priveşte spre cer, lăsând să-i cadă pe faţă fulgii de zăpadă. Rămâne o vreme nemişcat, apoi, în cele din urmă, se întoarce în maşină şi închide calm portiera. Pornind motorul, ne continuăm drumul în tăcere.

Respiraţia mi-a revenit la normal, pot să merg, iar junghiul din spate a rămas mai mult ca o umflătură. Cu toate astea, tot mă conduce la el acasă.

– Întinde-te pe canapea, aduc nişte gheaţă, îmi spune.

Îl ascult. Mă aşez pe burtă şi închid ochii, întrebându-mă ce Dumnezeu s-a întâmplat în seara asta.

Când îngenunchează în dreptul meu, îi simt mâna sprijinindu-se pe canapea.

– Will!

Tresar, deschizând ochii şi văzându-i faţa.

– Ochiul tău!

Dintr-o tăietură de deasupra ochiului i se scurge pe gât o dâră de sânge.

– E-n regulă. N-am nimic, mă linişteşte el, aplecându-se deasupra mea. Te superi?

Apucă în mâini poalele cămăşii mele.

Dau din cap că nu.

Îmi ridică bluza de pe spate şi simt ceva rece apăsându-mi pe piele. Potriveşte pachetul de gheaţă pe lovitură, apoi se ridică, deschide uşa de la intrare şi o închide în urma lui.

A plecat. A plecat pur şi simplu, fără un cuvânt. Rămân întinsă câteva minute, aşteptându-mă să se întoarcă imediat, dar n-o face. Mă rostogolesc pe-o parte, lăsând pachetul de gheaţă să cadă pe canapea. Las bluza în jos, pregătindu-mă să mă ridic, când uşa se deschide cu forţă şi mama dă buzna în cameră.

– Lake, scumpo, ai păţit ceva?

Mă strânge în braţe. Will intră în urma ei.

– Mamă, îi răspund printre lacrimi, întorcându-i îmbrăţişarea.

* * *

– Sunt bine, mamă, serios.

În cele zece minute de când am ajuns acasă, m-a învelit în pat şi m-a întrebat de o sută de ori cum îmi simt spatele. Îmi mângâie părul zâmbind. Asta o să-mi lipsească cel mai mult. Felul în care mă alintă şi mă priveşte atât de drăgăstos.

– Will spune că ai fost lovită în spate. Cine te-a lovit?

Tresar, ridicându-mă pe pernă.

– Javi. E un coleg de clasă. A încercat să-l lovească pe Will, dar eu m-am băgat între ei.

– De ce-a încercat să-l lovească pe Will?

– Pentru că Will l-a lovit primul. Javi m-a condus până la Jeep când am plecat din club. A crezut că vreau să mă sărute. Am încercat să-l îndepărtez de mine… n-am putut să-l fac să se oprească. Apoi l-am văzut pe Will călare pe el, pocnindu-l.

– Lake, e îngrozitor! Îmi pare rău, îmi spune, sărutându-mă pe frunte.

– E-n regulă, mamă. Sunt bine. Nu-mi trebuie decât odihnă.

Mă mângâie din nou pe cap, după care se ridică şi stinge lumina.

– Dar Will? El ce-o să facă? întreabă, înainte să închidă uşa.

– Nu ştiu, îi răspund, crezând iniţial că se referă la ce măsuri are el de gând să ia în privinţa lui Javi.

Dar, după ce-a plecat, îmi dau seama că ea vorbea de slujba lui.

Rămân trează ore-n şir, analizând situaţia. Nu eram în curtea şcolii. El mi-a luat apărarea. Poate că Javi n-o să spună nimic. Totuşi, Will a fost cel care a dat primul pumn. Şi pe al treilea. Şi pe al patrulea. Probabil că l-ar fi dat şi pe al cincilea, dacă Gavin nu ar fi intervenit la timp. Încerc să-mi amintesc fiecare detaliu al serii, în cazul în care mâine va trebui să-l apăr.

* * *

A doua zi când mă trezesc, Caulder stă cu Kel la noi în bucătărie, mâncând amândoi cereale cu lapte.

– Hei. Frate-meu nu poate să ne ducă azi la şcoală. A zis că are o treabă importantă de făcut.

– Ce treabă are?

Caulder ridică din umeri.

– Nu ştiu. Azi dimineaţă ţi-a adus acasă Jeepul. Apoi a plecat din nou, îmi explică printre înghiţituri de cereale.

* * *

Abia am stare la primele două ore. O petrec pe a doua cu Eddie, trimiţându-ne bileţele una alteia. I-am povestit tot ce s-a întâmplat aseară. Totul, în afară de poezia lui Will.

Când mergem spre a treia oră, parcă plutesc. Aproape ca într-un vis, în care stau suspendată deasupra mea, privindu-mă cum merg. Parcă nu eu deţin controlul acţiunilor mele, doar le observ în timp ce au loc. Eddie deschide uşa şi intră prima. O urmez şovăitoare, îndreptându-mă spre banca mea. Will încă nu-i aici. Nici Javi. Oftând, mă aşez pe scaun. Zumzetul conversaţiilor dintre elevi e întrerupt brusc de vocea din difuzoare.

– Layken Cohen, eşti rugată să te prezinţi la secretariat.

Mă răsucesc în bancă, uitându-mă la Eddie. Îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, făcându-mi un semn de încurajare. E la fel de îngrijorată ca şi mine.

În birou mai sunt câteva persoane. Îl identific pe director, domnul Murphy, stând de vorbă cu doi bărbaţi pe care nu-i cunosc. Observând că am venit, îmi face semn să-l urmez pe uşă. În biroul lui, Will stă pe scaun, cu braţele pe masă. Nu se uită la mine. Nu-i a bună.

– Domnişoară Cohen, te rog să iei loc, mă îndeamnă domnul Murphy.

El se aşază în capul mesei, faţă în faţă cu Will. Eu aleg cel mai apropiat scaun.

– Acesta este domnul Cruz, tatăl lui Javier, continuă domnul Murphy, arătând spre unul dintre oamenii pe care nu-i cunoşteam.

Domnul Cruz ocupă locul din faţa mea. Se ridică, strângându-mi mâna peste masă.

– Dânsul este domnul ofiţer Venturelli, mi-l prezintă pe celălalt bărbat.

Şi acesta îmi strânge mâna, aplecându-se peste masă.

– Sunt sigur că ştii de ce te afli aici. Ni s-a adus la cunoştinţă un incident petrecut în afara programului şcolar, în care este implicat şi domnul Cooper, îmi explică, făcând o pauză pentru a-mi lăsa loc să obiectez.

N-o fac.

– Ne-ar fi de ajutor dacă ne-ai povesti şi varianta ta.

Mă uit pe furiş la Will, iar el aprobă aproape insesizabil din cap, dându-mi de înţeles că vrea să spun adevărul. Şi-l spun. Timp de zece minute, povestesc în detaliu toată întâmplarea de aseară. Totul, în afară de poezia lui Will.

Când termin ce am de zis, iar ei au terminat toate întrebările pe care le aveau de pus, mi se permite să mă întorc la oră. Mă ridic să plec, dar ma strigă domnul Cruz.

– Domnişoară Cohen?

Mă întorc spre el.

– Vreau să vă spun că-mi pare rău. Îmi cer scuze pentru comportamentul fiului meu.

– Mulţumesc, îi răspund.

Ies din birou şi mă întorc în clasă. În locul lui Will avem un profesor suplinitor. E o doamnă mai în vârstă, pe care am mai văzut-o pe holuri, deci, probabil, predă şi ea aici. Merg în linişte la locul meu. Nu pot să mă concentrez la nimic altceva în afară de Will şi de faptul că e posibil să-şi piardă serviciul din cauza mea.

Când se sună de ieşire, elevii se retrag, iar eu mă întorc spre Eddie.

– Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă.

Îi povestesc ce-am făcut şi că totuşi nu ştiu nimic. Mai zăbovesc un timp în faţa clasei, aşteptând ca Will să se întoarcă, dar el nu mai vine. În timpul celei de-a patra ore, realizez că nu sunt în stare să fiu atentă la nimic şi hotărăsc să plec pentru restul zilei.

Cotind pe strada noastră, văd maşina lui Will pe alee. Opresc Jeepul lângă trotuar, fără să-l mai urc până-n faţa casei. Îl parchez

acolo şi traversez strada în fugă. Când mă pregătesc să bat, uşa se deschide şi Will stă în cadrul ei cu jacheta pe el şi geanta pe umăr.

– Ce cauţi aici? mă întreabă, cu o notă de uimire pe chip.

– Ţi-am văzut maşina. Ce s-a întâmplat?

Nu mă invită înăuntru. În schimb, iese din casă şi încuie uşa.

– Mi-am dat demisia. Mi-au reziliat contractul de muncă.

Continuă să meargă spre maşină.

– Dar mai ai doar opt săptămâni de predat. Will, n-a fost vina ta. Nu-ţi pot face una ca asta!

El clatină din cap.

– Nu, nu-i cum crezi tu. Nu m-au dat afară. Dar am căzut cu toţii de comun acord că e mai bine să-mi termin perioada de predare la o altă şcoală, departe de Javier. În jumătate de oră am o întâlnire cu îndrumătorul facultăţii; acum mă duc într-acolo.

Deschide portiera, lăsându-şi geanta şi jacheta pe bancheta din spate.

– Şi slujba ta? îl întreb cu mâna pe uşă, nevrând să-l las s-o închidă; am atâtea întrebări! Vrei să zici că acum nu mai ai venit? Ce-ai să faci?

Îmi zâmbeşte şi coboară iar din maşină, aşezându-şi palmele pe umerii mei.

– Layken, linişteşte-te. O să mă descurc. Dar, acum, trebuie să plec.

Urcă înapoi, închide portiera şi deschide geamul.

– Dacă nu mă întorc la timp, poate Caulder să stea la voi după şcoală?

– Sigur, îi răspund.

– Mâine plecăm devreme să mergem la bunici. Poţi să ai grijă să nu mănânce nimic dulce? Trebuie să se culce devreme, continuă, ieşind de pe alee.

– Sigur.

– Şi, Layken? Linişteşte-te.

– Sigur, îi spun din nou.
Şi a plecat. Pur şi simplu.

18

Close the laundry door
Tiptoe across the floor
Keep your clothes on
I got all that I can take
Teach me how to use
The Iove that people say you made.

– THE AVETT BROTHERS, LAUNDRY ROOM

Petrec restul după-amiezii ajutând-o pe mama la curăţenie. Activitatea îmi menţine mintea ocupată. Nici nu mă întreabă de ce nu sunt la şcoală. Cred că de-acum lasă în seama mea deciziile de zi cu zi. Vine vremea să-i luăm pe băieţi, iar Will încă nu s-a întors. Îi aduc pe amândoi acasă şi începem o nouă discuţie despre costumele de Halloween.

– Acum ştiu în ce vreau să mă costumez, îi spune Kel mamei, care stă în sufragerie, împăturind rufele.

Lăsând un prosop pe spătarul canapelei, se uită la Kel.

– Ce vrei să fii, scumpule?

– Cancerul tău pulmonar, îi răspunde el zâmbind.

E atât de obişnuită cu minunăţiile care-i ies pe gură lui Kel, încât nici nu clipeşte.

– O, da? Se găseşte de cumpărat la Walmart?

– Nu cred, dar poate mi-l faci tu. Vreau să fiu un plămân, o roagă el, luându-şi din frigider o doză de suc.

– Hei, intervine şi Caulder. Pot să fiu eu celălalt plămân?

Mama râde, caută ceva de scris şi se aşază la bar.

– Ei bine, hai să ne gândim cum putem să croim o pereche de plămâni canceroşi.

Kel şi Caulder se învârt în jurul ei, dându-i idei.

– Mamă, îi spun pe un ton rece. Nu.

Ridică privirea din desen, zâmbindu-mi.

– Lake, dacă băieţelul meu vrea să se costumeze de Halloween într-un plămân canceros, atunci am să mă asigur că este cel mai bun plămân canceros şi plin de tumori din lume.

Îmi dau ochii peste cap, mă alătur lor la bar şi alcătuiesc o listă cu toate materialele de care vom avea nevoie.

* * *

După ce ne întoarcem de la magazin cu tot ce ne trebuie pentru costumele de plămâni canceroşi, Will parchează pe aleea lui.

– Will!

Caulder traversează în fugă şi-l apucă de mână, trăgându-l spre casa noastră.

– Stai să vezi asta!

Will ne ajută să strângem cumpărăturile din portbagaj, apoi intrăm împreună în casă.

– Ghici în ce ne vom costuma de Halloween!

Zâmbind cu gura până la urechi, Caulder stă în mijlocul bucătăriei şi arată cu degetul spre materialele de pe podea.

– Ăăă…

– Cancerul Juliei! exclamă el entuziasmat.

Will ridică din sprâncene aruncându-i o privire mamei, care tocmai s-a întors din dormitor cu o maşină de cusut.

– O viaţă avem, nu-i aşa? îi spune ea, aşezând maşina de cusut pe bar.

– Ne lasă pe noi să facem tumorile pentru plămâni, îl informează Kel. Vrei să faci şi tu una? Te las s-o faci pe cea mai mare.

– Ăăă…

– Kel, intervin eu. Will şi Caulder nu ne pot ajuta, vor fi plecaţi din oraş tot weekendul.

Aduc la bar două dintre plase şi încep să despachetez.

– De fapt, răspunde Will, aducând celelalte sacoşe. Asta era înainte să aflu că facem cancer pulmonar. Cred că va trebui să reprogramăm călătoria.

Caulder sare de gâtul lui Will, îmbrăţişându-l.

– Mulţumesc, Will. Oricum o să trebuiască să-mi ia măsurile când îl fac. Am crescut mult în ultimul timp.

Şi, încă o dată, pentru a treia oară săptămâna asta, suntem o familie mare şi fericită.

* * *

Modelul e aproape gata şi trebuie să le luăm măsurile pentru tipar.

– Unde ţi-e centimetrul, o întreb pe mama.

– Nu ştiu, îmi răspunde. De fapt, nici nu cred că am aşa ceva.

– Are Will; putem să-l folosim pe-al lui. Will, poţi să-l aduci?

– Am centimetru? mă întreabă.

– Da, e în trusa de cusut, îi spun.

– Am o trusă de cusut?

– E în spălătorie.

Nu-mi vine să cred că nu ştie toate astea. Îi fac curăţenie în casă o singură dată şi ştiu unde se află fiecare lucruşor mai bine ca el?

– E lângă maşina de cusut, pe raft, lângă tiparele mamei tale. Le-am aşezat în ordine cronologică după numărul tip… Nu contează, îi spun, ridicându-mă. O să-ţi arăt.

– I-ai aşezat tiparele în ordine cronologică? întreabă mama perplexă.

Mă uit la ea, oprindu-mă din mers.

– Aveam o zi proastă.

Merg cu Will peste stradă şi profit de ocazie ca să-l întreb ce s-a întâmplat cu stagiatura lui. N-am vrut să-l întreb de faţă cu Caulder, neştiind dacă i-a spus ceva despre asta sau nu.

– Am primit o mustrare uşoară, îmi explică în timp ce intrăm în casă. Mi-au spus că din moment ce apăram un alt elev, nu au cum să mă acuze de nimic.

– Asta-i bine. Dar cu stagiatura cum a rămas? îl întreb trecând prin bucătărie şi intrând în spălătorie, de unde iau trusa de cusut.

– Păi, e un pic mai complicat. Singurele posturi disponibile aici, în Ypsilanti, erau la şcolile primare. Specializarea mea este pentru anii liceali, aşa că m-au repartizat la un liceu din Detroit.

Mă opresc din treabă şi mă uit la el.

– Asta ce presupune? Vă mutaţi acolo?

Observându-mi îngrijorarea din privire, izbucneşte în râs.

– Nu, Lake, nu ne mutăm. E vorba doar de opt săptămâni. Dar am să fiu mereu pe drumuri. Aveam de gând să discut mai târziu despre asta cu tine şi cu mama ta. N-am să pot să duc sau să aduc băieţii de la şcoală. Am să fiu plecat mult timp. Ştiu că nu e un moment potrivit să vă cer ajutorul…

– Opreşte-te. Ştii c-o să te ajutăm.

Scot centimetrul din trusă şi pun restul conţinutului înapoi în cutie, apoi o duc la loc în spălătorie, lângă maşina de cusut. Will vine după mine. Ating cu mâna tiparele ordonate cronologic, amintindu-mi de toată curăţenia şi aşezarea în ordine alfabetică pe care le-am făcut weekendul trecut. Oare e posibil să fi suferit de nebunie temporară? Dau din cap, mă întind să sting lumina şi dau peste Will. Stă rezemat de cadrul uşii, cu capul lipit de perete, privindu-mă. E întuneric, dar pe faţa lui radiază lumina din bucătărie.

Sunt cuprinsă de o senzaţie caldă, dar încerc să nu-mi fac speranţe. Are din nou privirea aceea pe chip.

– Aseară, îmi şopteşte. Când l-am văzut pe Javi sărutându-te…

Vocea i se stinge şi păstrează un moment de tăcere.

– Am crezut că l-ai sărutat şi tu.

Deşi mi-e greu când îl am atât de aproape, fac tot posibilul să mă concentrez pe ceea ce spune şi să-i analizez mărturisirea. Dacă a

crezut că eu i-am permis, atunci de ce l-a tras pe Javi de pe mine? De ce l-a lovit? Apoi realizez. Will nu mi-a luat apărarea azi-noapte. Era gelos.

– Oh, e tot ceea ce pot să spun.

– N-am ştiut toată povestea până azi-dimineaţă, când ai relatat varianta ta, îmi explică, blocându-mi în continuare ieşirea, obligându-mă să stau în beznă.

Oftând, îşi trece mâinile prin păr.

– Doamne, Lake! N-am cuvinte să-ţi spun cât de furios eram. Voiam atât de tare să-i fac rău! Iar acum? Acum că ştiu că el îţi făcea ţie rău? Vreau să-l omor.

Se întoarce cu spatele, rezemându-se de cadrul uşii.

Mă gândesc la ce s-a întâmplat aseară şi la toate stările prin care trebuie să fi trecut Will. Să-şi mărturisească pe scenă iubirea pentru mine, apoi să creadă că mă sărut cu Javi. Nu-i de mirare că a fost aşa de furios pe drumul spre casă.

Îmi blochează în continuare ieşirea. Nu că mi-aş dori să scap de-aici. Întregul corp mi se încordează, neştiind ce urmează să spună sau să facă. Expir uşor şi încerc să mă calmez. În ultimul minut respiraţia mi s-a accelerat, plămânii încep din nou să mă doară, iar umflătura de pe spate îşi face simţită prezenţa.

– Cum ai… mă bâlbâi. Cum ai ştiut că eram acolo?

Cu mâinile de-o parte şi de alta a ramei uşii, se întoarce către mine. Înălţimea lui şi felul în care mă ţine captivă sunt intimidante, dar într-un mod foarte plăcut.

– Te-am văzut. Când am terminat poezia, te-am văzut plecând.

Genunchii mi se înmoaie şi mă sprijin de uscătorul din spatele meu. Ştie că l-am auzit recitând. De ce-mi spune toate astea? Încerc din răsputeri să nu-mi fac speranţe, dar poate dacă nu-mi mai e profesor, putem în sfârşit să fim împreună. Poate asta vrea să-mi dea de înţeles.

– Will, asta înseamnă…

Face un pas spre mine, ocupând tot spaţiul dintre noi. Îmi mângâie obrazul cu vârful degetelor, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa mea. Îmi pun mâinile pe pieptul lui, iar el mă înconjoară cu braţele, trăgându-mă spre el. Încerc să fac un pas în spate ca să-mi termin propoziţia, dar corpul lui mă ţine lipită de uscător.

Când sunt pe cale să-l întreb din nou, îşi lipeşte buzele de ale mele, lăsându-mă fără cuvinte. Încetez imediat orice protest şi-l las să mă sărute. Normal că-l las să mă sărute. Mi se înmoaie tot corpul. Braţele îmi cad pe lângă trup şi scap centimetrul pe podea.

Mă cuprinde de talie şi mă ridică, aşezându-mă pe uscător. Acum suntem faţă-n faţă. Mă sărută de parcă vrea să-şi ia revanşa pentru toată luna de sărutări furate. Nu ştiu unde se termină mâinile mele şi unde încep ale lui, amândoi trăgând cu disperare unul de altul. Îmi înfăşor picioarele în jurul lui şi îi dirijez gura spre gâtul meu, ca să-mi pot trage răsuflarea. Toate sentimentele pe care le am pentru el mă lovesc în plin. Încerc să-mi stăpânesc lacrimile, în timp ce realizez cât de mult îl iubesc. Doamne-Dumnezeule, îl iubesc. Sunt îndrăgostită de Will Cooper.

Renunţ la încercarea de a-mi controla respiraţia; n-are niciun sens.

– Will, îi şoptesc.

El continuă să-şi plimbe buzele pe gâtul meu.

– Asta înseamnă… înseamnă că nu trebuie să ne mai… prefacem?

Respir atât de greu, încât abia dacă pot să formulez o propoziţie coerentă.

– Că putem fi… împreună? Dacă nu mai eşti… dacă nu-mi mai eşti profesor?

Mâinile lui îşi slăbesc strânsoarea, iar buzele i se închid încet, îndepărtându-se de gâtul meu. Încerc să îl apropii din nou, dar se împotriveşte. Îmi apucă gambele, desfăcându-mi picioarele din jurul lui şi se retrage la perete, evitând să mă privească în ochi.

Mă sprijin de marginea uscătorului, sărind jos de pe el.

– Will, încep, făcând un pas spre el.

Lumina din bucătărie îi umbreşte chipul, dar pot să-i văd maxilarul: e încordat. Are ochii ruşinaţi şi mă priveşte cu regret.

– Will, spune-mi. Încă se mai aplică regulile?

Nu e nevoie să-mi răspundă, după reacţia lui îmi dau seama că da.

– Lake, îmi spune cu glas stins. Am avut un moment de slăbiciune. Îmi pare rău.

Îl împing cu mâinile în piept.

– Un moment de slăbiciune? Aşa îl numeşti tu? Un moment de slăbiciune? mă răstesc la el. Ce-aveai de gând să faci, Will? Când aveai de gând să te opreşti din giugiulit şi să mă dai afară din casă de data asta?

Mă răsucesc pe călcâie şi ies din spălătorie, trecând prin bucătărie.

– Lake, nu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. N-o să se mai întâmple, îţi jur.

Mă opresc din drum şi mă întorc spre el.

– Să fii sigur că n-o să se mai întâmple! În sfârşit am acceptat, Will! După o lună întreagă de tortură, am fost în sfârşit în stare să fiu din nou în preajma ta. Iar tu îmi faci asta. Nu mai pot, îi arunc în faţă şi mă ia plânsul. Felul în care-mi invadezi gândurile când nu suntem împreună? Nu mai am timp de aşa ceva. Am lucruri mult mai importante decât micile tale momente de slăbiciune la care să mă gândesc.

Traversez sufrageria, deschid uşa de la intrare şi mă opresc.

– Adu-mi centimetrul, îi spun cu calm.

– C… ce? mă întreabă.

– E pe nenorocita de podea! Adu-mi centimetrul!

Pe măsură ce se apropie de spălătorie, zgomotul paşilor lui dispare. Ridică centimetrul şi mi-l aduce. Când mi-l pune în palmă, mă strânge de mână, privindu-mă în ochi.

– Nu face din mine un monstru, Lake. Te rog.

Îmi retrag mâna dintr-a lui.

– Păi, cu siguranţă nu mai eşti un martir.

Ies pe uşă, trântind-o în urma mea. Traversez strada fără să privesc înapoi, să văd dacă mă urmăreşte. Nu-mi mai pasă.

Mă opresc la intrare şi trag aer în piept, ştergându-mi lacrimile. Deschid uşa căminului nostru, zâmbesc şi o ajut pe mama să croiască ultimele ei costume de Halloween.

19

Ain't it like most people
I'm no different
We love to talk on things
We don't know about.

– THE AVETT BROTHERS, TEN THOUSAND WORDS

Până la urmă, Will şi Caulder au plecat din oraş. Eu şi mama petrecem cea mai mare parte a weekendului finisând costumele. O informez despre noul orar al lui Will şi că de acum încolo o să-l ajutăm mai mult. Oricât de furioasă aş fi, nu vreau să aibă de suferit Caulder şi Kel. Duminică noaptea nici nu observ când se întoarce Will acasă, pentru că nici nu-mi pasă.

* * *

– Kel, sună-l pe Caulder şi zi-i că poate veni să-şi probeze costumul, îi spun, trăgându-l jos din pat. Will oricum trebuie să plece devreme. Caulder poate să se pregătească aici.

E Halloween, ziua plămânilor canceroşi. Alergând în bucătărie, Kel pune mâna pe telefon.

Fac un duş, mă aranjez, apoi o trezesc pe mama ca să vadă rezultatele. După ce se îmbracă şi ea, Kel şi Caulder îi dau dispoziţie să închidă ochii. O conduc în sufragerie, poziţionând-o în faţa băieţilor.

– Stai! zice Caulder. Dar Will? Trebuie să ne vadă şi el.

O duc pe mama înapoi în hol, alerg la uşă, mă încalţ şi ies din casă. Îi fac semn cu mâna lui Will, care iese de pe alee. Din expresia feţei lui îmi dau seama că speră să-l fi iertat. Îi spulber imediat orice speranţă.

– Eşti tot un nemernic, dar frate-tu vrea să-i vezi costumul. Intră un minut.

Şi mă întorc în casă.

Când intră Will, îi aşez pe el şi pe mama în faţa băieţilor, spunându-le să deschidă ochii.

Kel e plămânul drept; Caulder e cel stâng. Ţesătura căptuşită e croită în aşa fel încât braţele şi capul intră prin deschizături mici, iar partea de jos e liberă. Am vopsit materialul, făcându-i ici şi colo pete de ţesut mort. În câteva locuri ies din plămâni umflături mai mari: tumorile. Se lasă o tăcere prelungă, înainte ca mama şi Will să reacţioneze.

– E dezgustător, apreciază Will.

– Respingător, adaugă mama.

– Oribil, zic eu.

Băieţii bat palma. Sau, mai precis, plămânii bat palma. După ce facem poze, îi încarc în maşină şi livrez perechea de plămâni la şcoală.

* * *

Nici nu ajung la jumătatea celei de-a doua ore, că telefonul începe să-mi vibreze. Îl scot din buzunar şi mă uit la număr. E Will. Will nu mă sună niciodată. Presupun că vrea să-şi ceară scuze, aşa că bag telefonul la loc, în jachetă. Vibrează din nou. Mă răsucesc spre Eddie.

– Will mă sună într-una, oare să-i răspund? îi zic.

Nu ştiu de ce o întreb pe ea. Poate are vreun sfat miraculos.

– Nu ştiu, îmi răspunde.

Sau poate nu.

La al treilea apel, apăs butonul verde şi duc telefonul la ureche.

– Alo, şoptesc.

– Layken, eu sunt. Uite care-i treaba, trebuie să te duci imediat la şcoala primară. A avut loc un incident şi nu pot să dau de mama ta. Eu sunt în Detroit, n-am cum s-ajung.

– Ce? Cu care dintre ei? îi şoptesc.

– Cu amândoi, bănuiesc. N-au fost răniţi; au nevoie doar de cineva care să-i ia. Du-te! Să mă suni înapoi.

În liniște, mă învoiesc de la oră. Eddie vine după mine.

– Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă pe coridor.

– Nu ştiu. Ceva cu Kel şi Caulder, îi răspund.

– Vin cu tine.

* * *

Ajunsă la şcoală, dau buzna înăuntru. Am răsuflarea tăiată şi sunt înnebunită de grijă când găsim secretariatul. Kel şi Caulder stau amândoi pe hol. Alerg spre ei cât pot de repede şi-i îmbrăţişez.

– Sunteţi bine? Ce-aţi păţit?

Ridică amândoi din umeri.

– Nu ştim, îmi spune Kel. Ne-au spus că trebuie să aşteptăm aici până ne vin părinţii.

– Domnişoară Cohen? mă strigă cineva din spate.

Mă întorc şi dau nas în nas cu o roşcată înaltă, uscăţivă. E îmbrăcată cu o fustă conică neagră, până la genunchi, asortată cu o cămaşă albă, băgată înăuntru. Studiind-o din priviri, nu pot decât să sper că nu este la fel de scorţoasă pe cât o arată garderoba. Face un semn către biroul ei, iar eu cu Eddie o urmăm.

Se aşază la pupitru, arătând cu capul spre scaunele din faţa ei. Ne aşezăm.

– Eu sunt doamna Brill. Sunt directorul Şcolii Generale Chapman. Directorul Brill.

Tonul oficial cu care ni se adresează şi atitudinea ei de superioritate îmi repugnă imediat. Deja mi-e antipatică.

– Părinţii lui Caulder au de gând să ni se alăture? întreabă ea.

– Părinţii lui Caulder sunt morţi, îi răspund sec.

Tresare, apoi încearcă să-şi stăpânească reacţia printr-o poziţie şi mai dreaptă a corpului.

– A, aşa e, îmi pare rău. Vine fratele lui? Locuieşte cu fratele, nu-i aşa?

Aprob din cap.

– E în Detroit; nu are cum să ajungă. Eu sunt sora lui Kel. Care-i problema?

Ea râde.

– Păi, nu-i evidentă?

Arată spre ei prin geamul biroului.

Mă uit la băieţi. Se distrează jucând piatră-hârtie-foarfecă. Ştiu că se referă la costume, dar deja a pierdut tot respectul meu din cauza atitudinii şi continui să mă fac că nu pricep.

– Jocul piatră-hârtie-foarfecă e cumva împotriva regulamentului şcolar? o întreb.

Eddie pufneşte în râs.

– Domnişoară Cohen, mi se adresează doamna director Brill. Sunt costumaţi în plămâni canceroşi!

Clatină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Eu credeam că-s rinichi putreziţi, zice Eddie.

Râdem amândouă.

– Mie nu mi se pare amuzant, spune doamna director Brill. Au distras atenţia tuturor elevilor! Sunt nişte costume jignitoare şi grosolane! Ca să nu mai zic dezgustătoare! Nu ştiu cui i s-a părut o idee bună, dar trebuie să-i luaţi acasă şi să le schimbaţi hainele.

Îmi întorc atenţia către doamna director Brill. Mă aplec în faţă, punându-mi mâinile pe birou.

– Doamnă director Brill, îi spun cu calm. Costumele alea au fost făcute de mama mea. Mama mea, care are cancer pulmonar cu celule mici, în stadiul patru. Mama mea, care n-o să mai apuce să-şi vadă băieţelul sărbătorind o altă zi de Halloween. Mama mea care,

cel mai probabil, trece printr-un an de *ultime*. Ultimul Crăciun. Ultima zi de naştere. Ultimul Paşte. Şi, dacă Dumnezeu e bun cu noi, ultima zi a mamei. Mama mea, care, întrebată de copilul ei de nouă ani dacă poate să se costumeze de Halloween în cancerul ei pulmonar, n-a avut altă soluţie decât să-i facă cel mai bun costum de plămân canceros şi plin de tumori posibil. Aşa că, dacă îl consideraţi atât de jignitor, vă sugerez să-i duceţi dumneavoastră acasă şi să-i spuneţi în faţă toate astea. Vreţi să vă dau adresa?

Femeia rămâne cu gura căscată, scuturând din cap. Se frământă în scaun, dar nu răspunde. Mă ridic, iar Eddie mă urmează la uşă. Dar mă opresc brusc şi mă întorc în birou.

– Şi încă un lucru. Concursul de costume? Sper să fie jurizat corect.

În timp ce închid uşa în spatele meu, Eddie râde.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Kel.

– Nimic, îi răspund. Puteţi să vă întoarceţi în clasă. A vrut să ştie de unde am cumpărat materialul pentru costumele voastre, ca să-şi facă unul de hemoroid pentru la anul.

După ce lăsăm băieţii în clasă, încercăm din răsputeri să ne ţinem în frâu hohotele de râs. Ne îndreptăm spre ieşire şi explodăm de cum deschidem uşile. Râdem atât de tare, încât ne dau lacrimile.

Înapoi în Jeep găsesc şase apeluri pierdute de la mama şi două de la Will. Îi sun pe amândoi, asigurându-i, cu lux de amănunte, că situaţia s-a rezolvat.

Mai târziu, când mă duc să-i iau de la şcoală, se întrec în fugă până la maşină.

– Am câştigat! ţipă Caulder, urcându-se pe bancheta din spate. Am câştigat amândoi! Fiecare câte cincizeci de dolari!

20

Well I've been locking myself up în my house for some time now
Reading and writing and reading and thinking and searching for
Reasons and missing the seasons
The Autumn, the Spring, the Summer, the snow
The record will stop and the record will go
Latches latched the Windows down,
the dog coming in and the dog going out
Up with caffeine and down with the shot
Constantly worried about what I've got
Distracted by work but I cant make it stop
and my confidence on and my confidence off
And I sink to the bottom I rise to the top
and I think to myself that I do this a lot
World outside just goes it goes it goes it goes it goes it goes…

– THE AVETT BROTHERS, TALK ON INDOLENCE

Următoarele săptămâni se scurg pe nesimţite. În zilele în care o duc pe mama la tratament, Eddie e cea care stă cu băieţii, până când se întoarce Will. Will pleacă în fiecare dimineaţă la şase şi jumătate şi nu ajunge acasă mai devreme de cinci şi jumătate după-amiaza. Nu ne întâlnim deloc. Am grijă să nu ne întâlnim. Când e vorba de Kel şi Caulder, ne limităm la mesaje şi telefoane. Mama a încercat să mă stoarcă de informaţii, vrând să afle de ce nu mai trece pe la noi. O mint, spunându-i că e doar ocupat cu noua slujbă.

N-a mai venit decât o dată în ultimele două luni. A fost singura dată când am vorbit cu el, după incidentul din spălătorie. A venit să-mi spună că i s-a oferit un post la gimnaziu care începe din ianuarie, adică peste aproximativ două săptămâni.

Mă bucur pentru el, dar e o bucurie dulce-amăruie. Ştiu cât de mult înseamnă această slujbă pentru el şi Caulder, dar ştiu şi ce înseamnă pentru noi doi. În adâncul sufletului meu exista o parte care număra zilele până la finalul stagiaturii lui. Şi iată că s-a terminat, iar el deja a încheiat un alt contract. De fapt, asta clarifică lucrurile între noi. Clarifică faptul că totul s-a terminat.

În sfârşit, am pus în vânzare casa din Texas. Mama a reuşit să strângă aproape 180.000 de dolari din asigurarea de viaţă pe care tata chiar a avut-o. Casa încă nu e achitată, dar ar trebui să mai primim un cec din vânzare. Toată luna noiembrie m-am concentrat cu mama asupra situaţiei financiare. Am pus bani deoparte pentru facultate, iar ea a deschis un cont de economii pentru Kel. A achitat toate cardurile de credit şi ratele făcute pe numele ei şi m-a sfătuit să nu deschid niciodată vreunul pe numele meu. A zis c-o să mă bântuie dacă o s-o fac vreodată.

* * *

E joi. Ultima zi de şcoală pentru toată lumea, inclusiv pentru Will. Azi scăpăm mai devreme, aşa că-l aduc pe Caulder la noi acasă. De obicei, joi noaptea doarme aici, pentru că Will merge la slam.

N-am mai fost în Club N9NE din seara-n care l-am auzit pe Will recitându-şi poezia. Acum înţeleg ce-a spus Javi în clasă, despre cum eşti nevoit să-ţi retrăieşti durerea. De asta nu mă duc. Am retrăit-o suficient cât să-mi ajungă pentru toată viaţa.

Hrănesc copiii, îi trimit în camera lor, apoi mă îndrept spre dormitorul mamei pentru ceea ce a devenit sporovăială noastră de seară.

– Închide uşa. Astea-s ale lui Kel, îmi şopteşte ea.

Împachetează cadourile de Crăciun. Închid uşa în urma mea, mă aşez cu ea pe marginea patului şi o ajut la împachetat.

– Ce planuri ai pentru vacanţa de Crăciun? mă întreabă.

I-a căzut tot părul. N-a vrut să poarte peruci; a zis că se simte ca şi cum ar dormi un dihor pe capul ei. Chiar şi aşa, e tot frumoasă.

Ridic din umeri.

– Aceleaşi pe care ţi le-ai făcut tu, bănuiesc.

Se încruntă.

– Vii mâine cu noi la ceremonia de absolvire a lui Will?

Ne-a trimis o invitaţie acum vreo două săptămâni. Probabil că fiecare absolvent are dreptul la un număr de oaspeţi, iar bunicii lui sunt singurii pe care i-a mai chemat în afară de noi.

– Nu ştiu; încă nu m-am hotărât.

Leagă cu fundă o cutie şi o dă deoparte.

– Ar trebui să vii. Indiferent ce s-a întâmplat între voi, tot ar trebui să mergi. A fost mereu alături de noi, Lake.

Nu vreau să recunosc în faţa ei că refuz să merg pentru că nu mai ştiu cum să mă comport în preajma lui. Atunci în spălătorie, când pentru câteva momente am crezut că putem fi împreună… am fost îmbătată de fericire. A fost cel mai frumos sentiment pe care l-am avut vreodată, acela de a fi, în sfârşit, liberă să-l iubesc. Dar n-a fost real. Acel minut de fericire pură şi dezamăgirea care a urmat după el sunt lucruri pe care nu vreau să le mai simt niciodată. M-am săturat să jelesc.

Mama dă la o parte hârtia de împachetat şi mă îmbrăţişează. Nu mi-am dat seama că tot ce simt mi se citeşte pe faţă.

– Îmi pare rău, dar cred că ţi-am dat nişte sfaturi foarte proaste, îmi spune.

Mă retrag din braţele ei, râzând.

– Imposibil, mamă. Tu nu ştii cum să faci un lucru prost.

Iau de jos o cutie, mi-o aşez în poală şi încep s-o învelesc în hârtie colorată.

– Şi totuşi, am făcut-o. Toată viaţa te-am sfătuit să gândeşti cu mintea, nu cu inima.

Împăturesc meticulos marginile şi apuc rola cu scotch.

– Mamă, ăsta nu-i un sfat bun. E un sfat extraordinar. Cu ajutorul lui am făcut faţă ultimelor luni.

Rup o bucată de bandă adezivă şi lipesc cu ea marginea pachetului. Înainte să termin treaba, mama îmi ia pachetul, aşezându-l lângă ea. Mă ia de mâini, întorcându-mă cu faţa la ea.

– Vorbesc serios, Lake. Ai gândit aşa de mult cu mintea, încât acum îţi ignori complet sentimentele. Trebuie să existe un echilibru. Faptul că amândoi vă lăsaţi copleşiţi de alte lucruri o să vă distrugă orice şansa de a fi fericiţi.

Clatin din cap confuză.

– Mamă, nu mă las copleşită de nimic.

Îmi scutură mâinile, semn că nu m-am prins.

– Eu, Lake. Eu sunt cea care te copleşeşte. Trebuie să încetezi să-ţi mai faci atâtea griji pentru mine. Trăieşte-ţi viaţa. Încă n-am murit.

Privesc la mâinile noastre, lăsându-mă pătrunsă de cuvintele ei. Chiar mi-am concentrat atenţia asupra ei. Dar de asta are nevoie. De asta avem amândouă nevoie. Nu mai are prea mult timp, iar eu vreau să fiu lângă ea în fiecare secundă.

– Mamă, ai nevoie de mine. Tu ai mai mare nevoie de mine decât am eu nevoie de Will. Şi, oricum, Will deja a ales.

Îmi dă drumul mâinilor, întorcându-şi privirea de la mine.

– Nu, n-a ales, Lake. A făcut ceea ce a crezut el că e alegerea corectă, dar greşeşte. Amândoi greşiţi.

Ştiu că vrea să mă vadă fericită. Nu mă lasă inima să-i spun că între noi totul s-a terminat. A ales atunci, în spălătorie, când m-a lăsat să plec. Are priorităţile lui, iar, în acest moment, eu nu sunt una dintre ele.

Trage în faţa ei cutia pe care o împachetam eu şi începe s-o împacheteze din nou.

– Mai ţii minte noaptea în care ţi-am spus că am cancer, iar tu te-ai refugiat acasă la Will?

Vocea i se înmoaie. Îşi drege gâtul, încă evitându-mi privirea.

– Trebuie să-ţi spun ce mi-a zis… la uşă.

Mi-aduc aminte de discuţia la care se referă, dar n-am auzit ce-şi spuneau.

– Când mi-a deschis uşa, i-am zis că trebuie să vii acasă. Că trebuie să discutăm. S-a uitat la mine plin de tristeţe. Mi-a răspuns: *Las-o aici, Julia. Acum are nevoie de mine*. Lake, mi-ai frânt inima. M-a durut îngrozitor faptul că aveai nevoie de el mai mult decât de mine. De cum am auzit cuvintele din gura lui, mi-am dat seama că ai crescut… că nu mai eram eu centrul universului tău. Şi Will a văzut asta. A văzut cât de tare m-au afectat cuvintele lui. Când m-am întors spre casă, a venit după mine în curte şi m-a îmbrăţişat. M-a asigurat că n-o să mi te ia niciodată. A spus că o să te lase în pace… c-o să te lase să te concentrezi asupra mea, atât timp cât mi-a mai rămas.

Lasă pe pat cadoul împachetat. Se apropie de mine, luându-mi din nou mâinile într-ale ei.

– Lake, el nu te-a uitat. N-a ales această slujbă nouă în locul tău. Ne-a ales pe noi în locul tău. A vrut să-ţi ofere mai mult timp cu mine.

Inspir adânc, analizând informaţiile pe care tocmai le-am aflat de la mama. Oare are dreptate? Oare mă iubeşte atât de mult încât e dispus să renunţe la mine?

– Mama? îi spun stins. Şi dacă greşeşti?

– Şi dacă nu greşesc, Lake? Pune totul la îndoială. Dacă el vrea să te aleagă pe tine? N-ai să afli niciodată dacă nu-i spui ce simţi. L-ai îndepărtat de tot. Nu i-ai dat şansa de a te alege pe tine.

Are dreptate, nu i-am dat-o. După noaptea din spălătorie m-am retras complet.

– E şapte şi jumătate, Lake. Ştii unde-l găseşti. Mergi şi spune-i ce simţi.

Nu mă mişc. Îmi simt picioarele ca de gelatină.

– Du-te! râde mama.

Sar jos din pat şi alerg în camera mea. Când îmi schimb pantalonii, mâinile îmi tremură, iar gândurile mi se amestecă în cap. Mă îmbrac cu bluza mov pe care am purtat-o la prima şi singura noastră întâlnire. Intru în baie şi mă privesc în oglindă.

Îmi lipseşte ceva. Întorcându-mă în dormitor, scot de sub pernă agrafa mov. O desfac, scot din ea şuviţa de păr a mamei şi o pun în cutia de bijuterii. Revin în baie, îmi dau pletele într-o parte şi-mi prind clama.

21

Don’t say it’s over
’Cause that’s the worst news I
could hear I swear that I will
Do my best to be here
just the way you like it
Even though it’s hard to hide
Push my feelings all aside
I will rearrange my plans and change for you.

– THE AVETT BROTHERS, IF IT’S THE BEACHES

Când păşesc în club, nu mă opresc să-l caut cu privirea. Ştiu că-i aici. Nu-mi ofer timp să mă pot răzgândi, ci mă îndrept cu aparentă încredere spre faţa sălii. Prezentatorul anunţă notele pentru concurentul anterior, dar eu urc direct pe scenă. Îi iau microfonul din mână şi, în timp ce mă priveşte temător, mă întorc cu faţa spre public. Luminile sunt atât de puternice, încât nu pot să disting niciun chip. Nu pot să-l văd pe Will.

– Aş dori să recit o poezie compusă de mine, spun la microfon.

Am vocea calmă, dar inima e gata să-mi sară din piept. Acum nu mai pot da înapoi. Trebuie s-o fac.

– Ştiu că am încălcat protocolul, dar e o urgenţă, continui.

Publicul izbucneşte în râs. Mulţimea e foarte zgomotoasă şi încremenesc gândindu-mă la ce sunt pe cale să fac. Încep să am îndoieli şi mă întorc spre prezentator, dar el mă înghiontește în faţă, făcându-mi semn să continui.

Aşez microfonul pe stativ, coborându-l la nivelul meu. Închid ochii şi trag adânc aer în piept, înainte să încep.

– Trei dolari! strigă cineva din public.

Deschid ochii, amintindu-mi că n-am plătit taxa de slam. Mă caut cu disperare în buzunare, scot o bancnotă de cinci dolari şi i-o duc prezentatorului.

Revin la microfon şi închid din nou ochii.

– Poezia mea se numeşte…

Cineva mă bate pe umăr. Deschid ochii, mă întorc şi-l văd pe prezentator întinzându-mi două bancnote de un dolar.

– Restul tău, îmi spune.

Iau banii şi mi-i bag în buzunar. Încă stă aici.

– Pleacă, îi şoptesc printre dinţi.

Coboară de pe scenă, bombănind.

Mă întorc din nou la microfon şi-mi încep discursul.

– Poezia mea se numeşte *Lecţii*.

Inspir adânc de câteva ori, pentru că vocea îmi tremură. Sper să-mi amintesc versurile: am rescris câteva dintre ele pe drum. Trag pentru ultima oară aer în piept şi încep.

Am primit lecţii anul ăsta
De la toţi.
De la fratele meu mai mic…
De la The Avett Brothers…
De la mama, prietena mea cea mai bună, profesorul meu, tata
şi
de la
un
băiat.
Un băiat de care sunt în mod serios, profund, nebunesc, incredibil şi de netăgăduit îndrăgostită.

Am primit atâtea lecţii anul ăsta!
De la un copil de nouă ani.
El m-a învăţat că e în regulă să trăieşti viaţa
un pic pe dos.

Şi cum să râzi
De ceea ce crezi
că nu-i de râs.

Am primit lecţii anul ăsta
De la o formaţie
Ei m-au învăţat cum să regăsesc acel sentiment de a simţi.
M-au învăţat cum să decid ceea ce vreau să fiu
Şi să fiu ceea ce am decis.

Am primit lecţii anul ăsta
De la un bolnav de cancer
M-a învăţat atât de multe! Încă mă învaţă foarte multe.
M-a învăţat să mă îndoiesc.
Să nu regret.
M-a învăţat să-mi depăşesc limitele,
Căci pentru asta le am.
Mi-a spus să găsesc echilibrul între minte şi inimă
Apoi m-a învăţat cum…

Am primit lecţii anul ăsta
De la o copilă orfană.
Ea m-a învăţat să respect ceea ce mi-a fost sortit.
Şi să apreciez că totuşi soarta mi-a dat ceva.
M-a învăţat că familia
Nu ţine doar de sânge.
Că, uneori, familia
îţi sunt prietenii.

Am primit lecţii anul ăsta
De la profesorul meu.
El m-a învăţat că
Punctele nu-s esenţa,
Esenţa e poezie…

Am primit lecţii anul ăsta
De la tata.
M-a învăţat că eroii nu sunt mereu invincibili
Şi că magia
se află în mine…

Am primit lecţii anul ăsta,
de la
un
băiat.
Un băiat de care sunt în mod serios, profund, nebunesc, incredibil şi de netăgăduit îndrăgostită.
Şi el m-a învăţat cel mai important lucru din toate…
Să pun accentul
Pe viaţă.

Sentimentul care te copleşeşte când eşti în faţa publicului? Când toţi îţi sorb cuvintele, tânjind să vadă o fărâmă din sufletul tău… e îmbătător. Îi împing microfonul înapoi prezentatorului şi fug de pe scenă. Mă uit de jur-împrejur, dar nu-l văd nicăieri. Mă uit la separeul în care am stat la prima noastră întâlnire, dar e gol. Realizez, după ce stau acolo, aşteptând să mă ia în braţe, că el nici măcar nu-i aici. Mă învârt în cerc, cercetând încăperea pentru a doua oară. A treia oară. Nu-i aici.

Sentimentul de fericire pe care l-am avut pe scenă, în spălătorie, în separeul din spatele sălii, a dispărut. Nu mai pot. Vreau să fug. Am nevoie de aer. Vreau să simt pe faţă aerul din Michigan.

Deschid uşa cu putere şi fac un pas afară, când o voce, amplificată în difuzoare, mă opreşte.

– Nu-i o idee bună.

Recunosc şi vocea, şi propoziţia. Mă răsucesc încet, privind spre scenă. Will e acolo, cu microfonul în mâini, uitându-se direct la mine.

– N-ar trebui să pleci fără să-ţi afli punctajul, continuă, arătând spre juriu.

Îi urmăresc privirea până la juraţii întorşi în scaune. Toţi patru se uită la mine; al cincilea scaun e gol. Tresar, dându-mi seama că Will e al cincilea jurat.

Revenind în centru sălii, simt din nou că plutesc. Au amuţit cu toţii. Mă uit în jurul meu şi toţi ochii sunt la mine. Nimeni nu ştie ce se petrece. Nici eu nu cred că ştiu ce se petrece.

Will se uită la prezentatorul de lângă el.

– Aş dori să recit ceva. E o urgenţă, îi spune.

Acesta se retrage, făcându-i un semn aprobator. Will se reîntoarce cu faţa la mine.

– Trei dolari, strigă cineva din mulţime.

Will aruncă o privire spre moderator.

– Nu am bani lichizi, îi spune.

Scot imediat din buzunar cei doi dolari şi alerg pe scenă, trântindu-i la picioarele prezentatorului. El inspectează banii pe care i-am depus.

– Lipseşte un dolar.

Tăcerea din sală e întreruptă de zgomotul scaunelor trase de sub mese. Lumea începe să vină spre mine şi se creează agitaţie. Sunt înconjurată, smucită şi împinsă în mai multe părţi, în timp ce aglomeraţia se înteţeşte. Apoi se dispersează, fiecare spectator se întoarce la locul lui şi se restabileşte liniştea. Mă uit din nou le scenă, unde sunt aruncate la nimereală, în dreptul prezentatorului, zeci de bancnote de un dolar. Urmăresc cu privirea o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, care cade de pe scenă. Se clatină şi se învârte, oprindu-se la picioarele mele.

Privirea moderatorului rămâne fixată pe mormanul de dolari.

– În regulă, spune el. Will, cum se numeşte poezia ta?

Will îmi zâmbeşte, apropiindu-se de microfon.

– *Mai sus de locul trei*, răspunde el.

Fac câţiva paşi în spate, iar el începe.

Am cunoscut o fată.
O fată frumoasă
Şi m-am îndrăgostit de ea.
M-am îndrăgostit nespus.
Din păcate, câteodată, viaţa-ţi stă în cale.
Viaţa a stat categoric în calea mea.
S-a proptit toată-n calea mea,
Viaţa mi-a blocat ieşirea cu-n morman de scânduri groase, bătute-n cuie şi-ataşate de-un zid din beton, de treizeci de centimetri, pus peste-un rând de gratii de oţel, zăvorâte de-o ramă din titan pe care, oricât de tare aş împinge-o,
nu pot
s-o
urnesc.
Câteodată, viaţa nu se urneşte.
Se propteşte toată-n calea ta.
Mi-a blocat planurile, visele, dezideratele, aspiraţiile, dorinţele, nevoile.
Mi-a blocat accesul la fata frumoasă
De care m-am îndrăgostit nespus.

Viaţa încearcă să-ţi spună ce-i cel mai bine pentru tine.
Ce-ar trebui să fie cel mai important pentru tine.
Ce-i pe primul loc
Sau al doilea
Sau al treilea.
Am încercat din răsputeri să am totul aşezat, organizat, catalogat în ordine cronologică, totul în spaţiul perfect, la locul perfect.
Credeam că asta voia viaţa să fac.
Că asta trebuia să fac.
Nu-i aşa?

Să păstrez totul în ordine?

Câteodată, viaţa-ţi stă în cale.
Se propteşte toată-n calea ta.
Dar nu se propteşte toată-n calea ta, pentru că vrea ca tu să renunţi şi s-o laşi să preia controlul. Viaţa nu se propteşte toată-n calea ta, pentru că vrea să te predai şi să te laşi purtat de ea.
Viaţa vrea să ripostezi.
Să-nveţi cum să ţi-o asumi.
Vrea să pui mâna pe topor şi să tai în lemn.
Vrea să apuci barosul şi să spargi betonul.
Vrea să iei o torţă şi să topeşti metalul şi oţelul până când treci de toate şi-o înşfaci.
Viaţa vrea să iei tot ce-i aşezat, organizat, catalogat, rânduit. Şi vrea să le amesteci,
să le agiţi,
să le combini.

Viaţa nu vrea s-o laşi să-ţi spună că fratele tău mai mic e singurul care e pe primul loc.
Viaţa nu vrea s-o laşi să-ţi spună că educaţia ta şi cariera ta sunt singurele de pe locul doi.
Şi viaţa cu siguranţă nu vrea ca eu
S-o las pur şi simplu să-mi spună
Că fata pe care-am cunoscut-o,
Frumoasa, puternica, extraordinara, energica fată
De care m-am îndrăgostit nespus,
Poate fi doar pe locul trei.

Viaţa ştie.
Viaţa încearcă să-mi spună
Că fata pe care-o iubesc,
Fata de care

M-am îndrăgostit nespus?
Începe şi ea pe primul loc.
O pun pe ea pe primul loc.

Will lasă microfonul din mână şi sare jos de pe scenă. M-am străduit atât de mult să învăţ să renunţ la el, să înlătur efectul pe care-l are asupra mea… Dar n-a mers. N-a funcţionat deloc.

Îmi cuprinde faţa în mâini şi-mi şterge lacrimile cu vârful degetelor.

– Te iubesc, Lake.

Îmi zâmbeşte, apăsându-şi fruntea pe a mea.

– Meriţi să fii pe primul loc.

Orice şi oricine altcineva din întreaga încăpere dispare cu desăvârşire; singurul zgomot pe care îl aud e cel al zidurilor pe care le-am clădit în jurul meu, când se prăbuşesc la pământ.

– Şi eu te iubesc. Te iubesc atât de mult!

Îşi lipeşte buzele de ale mele, iar eu îmi arunc braţele în jurul lui şi-l sărut înapoi. Normal că-l sărut înapoi.

EPILOG

But when I think
I just might get something
Out of this
My parents taught me to learn
When I miss
Just do your best
Just do your best.

– THE AVETT BROTHERS, WHEN I DRINK

Mă învârt prin cameră, sărind peste mormane de jucării, şi adun într-un sac hârtia de împachetat.

– V-au plăcut cadourile? îi întreb.

– Da! ţipă Kel şi Caulder la unison.

Adun ultima fâşie de hârtie, leg la gură sacul de gunoi şi ies să-l arunc afară.

În timp ce mă îndrept spre trotuar, Will apare din casa lui şi aleargă în direcţia mea.

– Lasă-mă pe mine, iubito, îmi spune, luându-mi din mână sacul menajer şi cărându-l până la trotuar.

Se întoarce la mine, mă înconjoară cu braţele şi îşi îngroapă faţa în gâtul meu.

– Crăciun fericit, îmi urează.

– Crăciun fericit, îi răspund.

E al doilea Crăciun pe care-l petrecem împreună şi primul fără mama. A murit în septembrie anul ăsta, la aproape un an de când ne-am mutat în Michigan. A fost greu. A fost extrem de greu.

Când îţi moare cineva apropiat, amintirile sunt dureroase. Numai după ce ajungi în al cincilea stadiu al durerii încep să nu te mai doară aşa de rău, doar atunci aducerile aminte devin pozitive. Când

încetezi să te gândeşti la moartea persoanei şi îţi aminteşti toate lucrurile minunate care au legătură cu viaţa ei.

Faptul că l-am avut lângă mine pe Will a făcut totul suportabil. După ce a terminat facultatea, s-a înscris la un Master în educaţie. Până la urmă n-a acceptat postul de la gimnaziu. A supravieţuit din creditul studenţesc încă un semestru, până ce am absolvit eu.

Will mă ia de mână şi intrăm împreună în casă. Numărul de jucării adunate pe podeaua din sufragerie atinge cote uimitoare.

– Mă întorc imediat, ultima tură, spune Will, luând o parte din lucrurile lui Caulder şi ieşind din nou pe uşă. E al treilea drum pe care-l face peste drum, ca să transfere toate noile jucării ale lui Caulder la el acasă.

– Kel, astea nu pot fi toate ale tale, îi zic, cercetând sufrageria. Strângeţi-le pe toate şi băgaţi-le în dormitorul gol. Trebuie să aspir.

Bucăţele minuscule din haosul cadourilor zac împrăştiate prin toată casa. După ce termin de aspirat, strâng firul şi pun aspiratorul la loc, în debaraua de pe hol. Will păşeşte înăuntru, cu două pungi de cadouri în mână.

– Ăăă, oh, pe astea cum de le-am uitat? îl întreb, strigându-i imediat pe puşti.

– Astea nu-s pentru băieţi. Sunt pentru tine şi Kel.

Se duce la canapea, făcându-ne semn să ne aşezăm.

– Will, nu trebuia să faci asta. Deja mi-ai luat bilete la concert, îi spun, făcându-mă comodă.

Ne dă pungile, sărutându-mă pe frunte.

– Nu-s de la mine.

Îl ia pe Caulder de mână şi se retrag în tăcere. Mă uit la Kel, iar el ridică din umeri.

Desfacem pungile în acelaşi timp, scoţând la iveală nişte plicuri. *Lake* e mâzgălit pe ele, cu scrisul de mână al mamei. Scoţând hârtia din plic, îmi simt mâinile moi. Duc mâna la ochi şi îmi şterg lacrimile în timp ce desfac scrisoarea.

Copiii mei,

Crăciun fericit! Îmi pare rău dacă scrisorile mele v-au luat prin surprindere. Dar mai am atât de multe să vă spun! Ştiu că aţi crezut că am terminat cu sfaturile, dar nu puteam să plec fără să repet în scris câteva lucruri. Poate că nu vă vor folosi imediat, dar, într-o zi, cu siguranţă or să o facă. N-am putut să rămân pentru totdeauna cu voi, dar sper că vorbele mele vor rămâne.

- Nu încetaţi să gătiţi basagna. Basagna e bună. Aşteptaţi o zi fără nicio veste proastă şi faceţi basagna.
- Găsiţi un echilibru între minte şi suflet. Lake, sper ca tu să-l fi găsit şi să-l poţi ajuta pe Kel atunci când va fi momentul.
- Depăşiţi-vă limitele, căci pentru asta le aveţi.
- Pe asta o fur de la formaţia ta preferată, Lake. Amintiţi-vă mereu că nu e lucru care să merite împărţit mai mult ca dragostea care ne-a făcut să ne împărţim numele.
- Nu luaţi viaţa prea în serios. Pocniţi-o în faţă când are nevoie de o palmă bună. Râdeţi de ea.
- Şi râdeţi mult. Să nu treacă o zi fără să râdeţi măcar o dată.
- Nu-i judecaţi niciodată pe alţii. Ştiţi amândoi foarte bine că evenimentele neaşteptate pot influenţa caracterul unei persoane. Să nu uitaţi asta niciodată. Nu aveţi de unde să ştiţi prin ce încercări trece altcineva în viaţa lui.
- Îndoiţi-vă de toate. De iubire, de religie, de pasiuni. Dacă nu vă puneţi întrebări, nu veţi afla răspunsurile.
- Fiţi îngăduitori. Cu toate. Cu diferenţele dintre oameni, cu asemănările lor, cu alegerile lor, cu personalităţile lor. Câteodată ai nevoie de diversitate ca să culegi ce-i mai bun. E valabil şi pentru oameni.
- Alegeţi-vă bătăliile, dar nu alegeţi prea multe.
- Fiţi deschişi la minte; numai aşa puteţi asimila lucruri noi.

– Şi ultimul, dar nici într-un caz cel din urmă. Nu regretaţi. Vă mulţumesc pentru că mi-aţi oferit cei mai frumoşi ani din viaţa mea.

Mai ales ultimul.

Cu drag,
Mama

Mulţumiri

Lui Abigail Ehn de la *Poetry Slam, Inc*., pentru că mi-a răspuns cu viteza luminii la toate întrebările. Surorilor mele, Lin şi Murphy, pentru că împărţim în mod egal toate componentele fabuloase din ADN-ul tatălui nostru. Mamei mele, Vannoy, pentru că-i place *Mystery Bob* şi pentru că mi-a încurajat pasiunea. Nemaipomenitului meu soţ şi copiilor mei, pentru că nu s-au plâns de patru săptămâni de vase şi rufe murdare adunate, în timp ce eu mă încuiam în dormitor. Lui Jessica Benson Sparks, pentru sufletul ei bun şi bunăvoinţa de a mă ajuta să reuşesc. Şi ultima, dar cu siguranţă nu cea din urmă, antrenoarei mele într-ale vieţii, Stephanie Cohen, pentru că este extraordinară!